virtual-project.eu

MENAJERA

FREIDA McFADDEN

Freida McFadden

Seria: *The Housemaid #1*

MENAJERA

Original: *The Housemaid* (2022)

Traducere din limba engleză de:
MIHAELA APETREI

virtual-project.eu

BOOKZONE

2023

PROLOG

Dacă mai ies din casa asta, o să ies încătușată.

Ar fi trebuit să plec atunci când am avut ocazia. Acum, șansa mea s-a dus. Acum, când polițiștii sunt înăuntru și au descoperit deja ce se află la etaj, nu mai este cale de întoarcere.

Cam în cinci secunde o să-mi citească drepturile. Nu-mi dau seama de ce n-au făcut-o încă. Poate că speră să mă păcălească și să le spun ceva ce n-ar trebui.

Ce să zic, le urez succes în privința asta.

Alături de mine, pe canapea, stă un polițist cu părul negru, înspicat cu gri. Este îndesat și se foiește pe pielea italiană de culoarea caramelului ars. Mă întreb ce fel de canapea are el acasă. În mod sigur nu l-a costat o sumă cu cinci cifre, cât a fost asta. O fi vreo culoare de prost gust, de exemplu *portocaliu,* plină de păr de animale și cu mai mult de o cusătură desfăcută. Mă întreb dacă se gândește la canapeaua lui de acasă, dorindu-și să aibă una ca aceasta, de aici.

Sau, și mai probabil, dacă se gândește la cadavrul de sus, din mansardă.

— Deci, haideți să recapitulăm, spune polițistul cu accentul lui tărăgănat de New York.

Mi-a zis ceva mai devreme cum îl cheamă, dar mi-a fugit din minte. Polițiștii ar trebui să poarte ecusoane roșii cu numele lor. Cum altfel ți le-ai putea aminti într-o situație extrem de stresantă? Cred că acesta este detectiv.

— Când ați găsit cadavrul?

Fac o pauză, întrebându-mă dacă ar fi momentul potrivit să cer un avocat. N-ar trebui să-mi ofere ei unul? Nu prea știu cum e protocolul.

— Cam acum o oră, îi răspund.

— Dar de ce ați urcat de fapt în mansardă?

Strâng buzele:

— V-am mai spus. Am auzit zgomot.

— Și...?

Polițistul se apleacă în față, privindu-mă cu ochii larg deschiși. I-a crescut un pic barba, ca și când ar fi sărit peste bărbieritul

din dimineața asta. Limba îi iese ușor printre dinți. Nu sunt tâmpită – știu exact ce vrea să audă.

Eu am făcut-o. Sunt vinovată. Luați-mă de aici.

În schimb, nu fac decât să mă sprijin de spătarul canapelei.

— Și nimic. Asta e tot ce știu.

Pe față i se așterne o expresie de dezamăgire. Își frământă maxilarul, în timp ce se gândește la dovezile găsite până acum în casă. Se întreabă dacă are suficiente încât să-mi închidă cu un pocnet cătușele alea pe încheieturi. Nu e sigur. Dacă ar fi fost, ar fi făcut-o deja.

— Hei, Connors!

E vocea unui alt polițist. Ne desprindem privirile și mă uit în sus, spre capătul scărilor. Celălalt, un bărbat mult mai tânăr, stă acolo ținându-se cu toate puterile de balustradă, cu degetele lui lungi. Are chipul palid, cu trăsături șterse.

— Connors, strigă el. Vino încoace – *acum.* Trebuie să vezi și tu ce-i aici.

Chiar și de aici, de unde mă aflu eu, la baza scărilor, tot văd cum îi coboară și urcă mărul lui Adam.

— N-o să-ți vină să crezi.

PARTEA I

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

UNU

MILLIE

— Spune-mi câte ceva despre tine, Millie.

Așezată pe canapeaua ei de piele, de culoarea caramelului, Nina Winchester se apleacă în față ținând picioarele încrucișate în așa fel încât să lase la vedere doar puțin din genunchii iviți de sub fusta de mătase albă. Nu știu prea multe despre branduri, dar este limpede că tot ce poartă Nina Winchester costă dureros de mult. Bluza ei crem mă tentează să întind mâna să pipăi materialul, chiar dacă un astfel de gest mi-ar distruge orice șansă de a fi angajată.

La drept vorbind, oricum n-am nicio șansă.

— Păi... încep eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Chiar și după toate refuzurile primite, tot mai încerc.

— Am crescut în Brooklyn. Am avut o grămadă de joburi ca menajeră, așa cum puteți vedea și din CV-ul meu.

CV-ul meu *trucat cu multă grijă.*

— Și îmi plac foarte tare copiii. Și, de asemenea...

Arunc o privire prin încăpere, căutând din ochi vreo jucărie de câini sau o litieră pentru pisici.

— Îmi plac și animalele...?

Anunțul online pentru jobul de menajeră nu pomenea de vreun animal de companie. Dar este mai bine să-mi iau măsuri de precauție. Cine nu apreciază o iubitoare de animale?

— Brooklyn! îmi zâmbește radioasă doamna Winchester. Și eu am crescut în Brooklyn. Practic, suntem vecine!

— Suntem! confirm eu, chiar dacă nimic nu poate fi mai departe de adevăr. În Brooklyn sunt o grămadă de cartiere râvnite unde trebuie să-ți sacrifici o mână și un picior pentru o

amărâtă de căsuță înșiruită. Nu acolo am crescut eu. Nina Winchester și cu mine suntem două făpturi foarte diferite, dar dacă ei îi place să creadă că suntem vecine, intru bucuroasă în joc.

Doamna Winchester își dă după ureche o șuviță de păr blond, strălucitor. Are o tunsoare până la bărbie, un bob la modă care îi maschează bărbia dublă. Se apropie de patruzeci de ani și, cu altă tunsoare și alte haine, ar arăta absolut banal. Dar și-a folosit averea considerabilă pentru a exploata la maximum ceea ce a primit de la natură. Nu pot spune că nu respect asta.

Eu am mers exact în direcția opusă în ceea ce privește înfățișarea. Probabil că sunt cu zece ani mai tânără decât femeia din fața mea, dar nu vreau să se simtă deloc amenințată de mine. Așa că am ales pentru acest interviu o fustă lungă și butucănoasă de lână, cumpărată de la un magazin second-hand, și o bluză albă de poliester, cu mâneci bufante. Mi-am strâns la spate, într-un coc sever, părul blond-cenușiu. Am cumpărat chiar și o pereche de ochelari supradimensionați, complet inutili, cu rame groase, cărămizii, care îmi stau atârnați pe vârful nasului. Arăt profesionist și cu desăvârșire neatrăgător.

— Așadar, postul acesta, îmi spune ea, va consta mai ales în menaj și un pic de gătit, uneori, dacă te descurci cu asta. Gătești bine, Millie?

— Da, gătesc bine.

Ușurința cu care mă descurc în bucătărie e singurul lucru din CV-ul meu în privința căruia nu am mințit.

— Sunt o bucătăreasă excelentă.

I se luminează ochii de un albastru palid.

— Este minunat! Sinceră să fiu, aproape că n-am avut niciodată parte de o mâncare bună, gătită în casă.

Chicotește.

— Cine are timp de asta?

Îmi înghit orice fel de răspuns acid care mi-ar veni în minte. Nina Winchester nu merge la serviciu, are un singur copil care e toată ziua la școală și angajează pe cineva care să se ocupe de curățenie în locul ei. Ba chiar am văzut, în curtea enormă din fața casei, un bărbat care grădinărea, tot în locul ei. Cum este posibil să n-aibă timp să gătească ceva pentru mica ei familie?

N-ar trebui s-o judec. Nu știu nimic despre cum e viața ei. Doar pentru că e bogată nu înseamnă că e și răsfățată.

Dar, oricum, dacă aș face prinsoare pe o sută de parai, aș zice că Nina Winchester este răzgâiată până la putreziciune.

— Și din când în când o să mai avem nevoie și de ajutor cu Cecelia, spune doamna Winchester. Poate s-o iei de la lecțiile de după-amiază sau din vizitele pe care le face prietenelor ei dejoacă. Ai mașină, nu?

Îmi vine să râd când îi aud întrebarea. Da, am mașină – este *tot* ce am în momentul ăsta. Nissanul meu vechi de zece ani întinează trotuarul din fața casei și este locul unde trăiesc în prezent. Tot ce am se află înghesuit în portbagajul mașinii ăleia. Am petrecut ultima lună dormind pe locurile din spate.

După o lună în care-ți duci viața în mașină, realizezi importanța unor lucruri mici în viață. O toaletă. O chiuvetă. Să reușești să-ți întinzi picioarele în somn. Ăsta, ultimul, îmi lipsește cel mai mult din toate.

— Da, am.

— Excelent! bate din palme doamna Winchester. Bineînțeles, o să-ți dau eu un scaun de mașină pentru Cecelia. Nu are nevoie decât de un scăunel care s-o înalțe puțin. Nu a ajuns încă la greutatea și înălțimea de la care să nu mai aibă nevoie deloc. Academia de Pediatrie recomandă…

În timp ce Nina Winchester înșiră vrute și nevrute despre cerințele exacte de înălțime și greutate necesare în cazul scaunelor de mașină, eu profit de acest moment ca să arunc o privire prin living. Mobilarea este ultramodernă, cu cel mai mare ecran de televizor pe care l-am văzut în viața mea și despre care sunt sigură că are rezoluție înaltă, iar sonorizarea surround este montată în fiecare colțișor și ungher al încăperii, pentru cea mai bună experiență auditivă posibilă. Într-un colț al livingului se află ceea ce pare a fi un șemineu funcțional, iar polița acestuia geme de fotografii din călătoriile Winchesterilor prin toate colțurile lumii. Ridic privirea și văd tavanul nebunesc de înalt, care sclipește sub lumina unui candelabru scăpărător.

— Nu crezi, Millie? spune doamna Winchester.

O privesc clipind des. Încerc să dau înapoi și să mă prind ce mă întreabă. Dar nu recuperez nimic din informație.

— Da…? îi răspund.

Oricare ar fi lucrul ăla pentru care mi-am dat acordul, am făcut-o foarte fericită.

— Sunt *atât* de încântată că ești de aceeași părere.

— Absolut, îi răspund eu, de data asta mai ferm.

Își schimbă poziția picioarelor oarecum butucănoase, încrucișându-le iar.

— Și, desigur, adaugă ea, mai este de discutat chestiunea remunerației tale. Ai văzut oferta în anunț, așa-i? Este în regulă pentru tine?

Înghit. Suma din anunț este mai mult decât acceptabilă. Dacă aș fi fost personaj de desene animate, la momentul citirii acelui anunț mi-ar fi apărut în fiecare ochi simbolul dolarului. Dar exact banii au fost cei care aproape că m-au oprit să candidez pentru acest job. Cine oferă o astfel de sumă și un trai într-o astfel de casă nu ar lua în veci în considerare să mă angajeze tocmai pe mine.

— Da, mă înec eu. Este în regulă.

Ridică o sprânceană.

— Și știi că este un post de intern, da?

Mă întreabă cumva dacă e OK să părăsesc splendoarea canapelei din spate a Nissanului?

— Da, sigur. Știu asta.

— Excelent!

Se trage de tivul fustei și se ridică în picioare.

— Atunci ce să zic, ai vrea să faci marele tur? Ca să vezi în ce te bagi?

Mă ridic și eu în picioare. Cocoțată pe tocuri, doamna Winchester mă depășește cu doar câțiva centimetri, deși eu sunt în balerini, însă pare mult mai înaltă.

— Ar fi grozav!

Mă conduce prin casă exasperându-mă cu descrieri atât de amănunțite, încât la un moment dat îmi trece prin minte că am înțeles greșit anunțul și poate am dat peste o agentă imobiliară convinsă că sunt gata să cumpăr. Chiar *este* o casă foarte frumoasă. Dacă aș fi avut patru sau cinci milioane de dolari care să mă ardă în buzunar, aș fi sărit cu ei la înaintare. În plus față de parter, unde se află un living uriaș și o bucătărie proaspăt renovată, etajul superior al casei etalează dormitorul matrimonial al soților Winchester, camera fiicei lor, Cecelia, biroul de acasă al domnului Winchester și un dormitor pentru oaspeți care pare desprins direct din cel mai bun hotel din Manhattan. Se oprește plină de dramatism în fața ușii următoare.

— Iar aici este…

Deschide larg ușa.

— Sala noastră de cinema!

Este un cinematograf în toată regula *aflat chiar în interiorul casei* – pe lângă televizorul supradimensionat de la parter. Încăperea aceasta are câteva rânduri de scaune aflate cu fața spre monitorul mare cât peretele. Într-un colț este instalat chiar și un aparat pentru popcorn.

Trece o clipă până să o observ pe doamna Winchester privindu-mă, în așteptarea unui răspuns.

— Uau! îi spun, sperând să strecor în replica mea și nota potrivită de entuziasm.

— Nu este minunat? tremură ea de încântare. Și avem o întreagă colecție de filme din care poți alege. Desigur, avem și canalele obișnuite, precum și servicii de streaming.

— Desigur, răspund eu.

După ce ieșim din încăpere, ajungem la ultima ușă, aflată în capătul coridorului. Nina se oprește, cu mâna ezitând pe clanță.

— Asta o să fie camera mea? o întreb.

— Oarecum…

Apasă pe clanță, iar aceasta scârțâie zgomotos. Nu mă pot abține să nu observ că ușa aceasta este făcută dintr-un lemn mult mai gros decât celelalte. Dincolo de prag se arată o scară întunecată.

— Camera ta este sus. Avem și o mansardă amenajată.

Această scară întunecată și îngustă este, cumva, mai puțin seducătoare decât restul casei – și oare ar muri să înfigă și ei un bec în tavanul ăsta? Dar, evident, sunt doar o angajată. Nu ar trebui să mă aștept să cheltuiască pentru camera mea cât a cheltuit pentru sala de cinema.

La capătul scărilor este un hol micuț, îngust. Spre deosebire de parterul casei, tavanul de aici este periculos de coborât. Nu pot fi considerată înaltă, dar aproape că simt nevoia să mă aplec.

— Ai baia ta, face ea semn din cap spre o ușă aflată la stânga. Iar aici ai dormitorul.

Deschide larg ultima ușă. Înăuntru e întuneric deplin până când trage de un fir și încăperea se luminează.

Odaia este micuță de tot. Abia dacă au loc două persoane înăuntru. Și dacă n-ar fi decât asta, dar și tavanul este înclinat,

urmând panta acoperișului casei. Pe latura cea mai îndepărtată, peretele abia dacă îmi ajunge până la talie. În locul patului enorm din dormitorul matrimonial al Winchesterilor, în locul șifonierelor și al măsuței de toaletă din lemn de nuc, această cămăruță, luminată de două becuri atârnate în tavan, conține un pat mic, de o persoană, un raft scund pentru cărți și un dulăpior pentru haine.

Este o încăpere modestă, dar mie îmi convine. Dacă ar fi fost *prea* drăguță, sigur n-aș fi căpătat acest job. Faptul că este cam mizeră înseamnă deopotrivă și că standardele ei sunt suficient de scăzute încât să am cât de cât o șansă.

Dar mai este ceva aici. Ceva care mă deranjează.

— Scuze, este mică, se încruntă doamna Winchester. Dar ai multă intimitate aici.

Mă îndrept spre unica fereastră. La fel ca încăperea, și aceasta este minusculă. Abia cu puțin mai mare decât palma mea. Și dă spre curtea din spate. Văd un grădinar – același bărbat pe care-l zărisem și în grădina din față; tunde gardul viu cu o foarfecă supradimensionată.

— Deci, ce părere ai, Millie? Îți place?

Mă întorc cu spatele la fereastră și văd chipul zâmbitor al doamnei Winchester. Încă nu pot să-mi dau seama ce anume mă deranjează. Este ceva în camera asta care îmi pune un nod de frică în capul pieptului.

Poate că fereastra e de vină. Dă spre partea din spate a casei. Dacă aș da de necaz și aș încerca să atrag atenția cuiva, nimeni n-ar avea cum să mă vadă de-aici. Aș putea striga și urla oricât, nimeni n-ar auzi.

Dar pe cine încerc să păcălesc? Aș fi norocoasă să trăiesc în cămăruța asta. Cu propria mea baie și cu un pat adevărat în care să-mi pot întinde picioarele cât de mult doresc. Pătuțul ăla mic arată atât de bine în comparație cu mașina mea, încât îmi vine să plâng.

— Este perfectă, îi răspund.

Doamna Winchester pare extaziată de răspunsul meu. Mă conduce înapoi pe scara întunecată la primul etaj al casei și când ies pe holul principal las să-mi scape o respirație pe care nici nu mi-am dat seama că o reținusem în plămâni. Camera aceea avea ceva înfricoșător, dar dacă voi reuși, într-un fel sau altul, să capăt jobul, o să trec și peste asta. Cu ușurință.

Umerii mi se relaxează, în fine, și pe buze îmi vine încă o întrebare, când aud o voce în spatele nostru:

— Mami?

Mă opresc brusc și mă întorc pe călcâie; văd o fetiță care stă pe hol. Are aceiași ochi de un albastru deschis că ai Ninei Winchester, doar că o idee mai șterși, iar părul este atât de blond, încât pare aproape alb. Fetița poartă o rochie bleu foarte palid, tivită cu dantelă albă. Și mă privește de parcă ar vedea prin mine. Parcă mi-ar vedea direct *în suflet.*

Știți filmele alea despre mitul înfricoșător al copiilor ciudați care pot citi minți, slujesc diavolul și trăiesc prin lanuri de porumb sau ceva de genul ăsta? Ei bine, dacă s-ar face un casting pentru unul din filmele alea, fetița ar prinde sigur un rol. N-ar trebui nici măcar s-o cheme la audiții. I-ar arunca o privire și ar zice ceva de genul: *Da, tu ești ciudata numărul trei.*

— Cece! exclamă doamna Winchester. Te-ai întors deja de la ora de balet?

Fata dă încet din cap.

— M-a adus mama Bellei.

Doamna Winchester își încolăcește brațele peste umerii slabi ai fetiței, dar expresia copilei nu se schimbă și ochii ei de un albastru șters rămân ațintiți asupra mea. O fi ceva în neregulă cu mine dacă mă tem că o fetiță de nouă ani o să mă ucidă?

— Ea este Millie, îi spune doamna Winchester fiicei sale. Millie, ea este fiica mea, Cecelia.

Ochii micuței Cecelia sunt două petice de ocean.

— Mă bucur să te cunosc, Millie, spune ea politicoasă.

Aș spune că există o șansă de cel puțin douăzeci și cinci la sută să mă ucidă în somn dacă accept jobul ăsta. Dar tot îl vreau.

Doamna Winchester o bate ușor pe fiică-sa pe creștetul blond, iar micuța o șterge spre camera ei. În mod sigur are acolo o casă de păpuși ciudată rău, unde păpușile prind viață în timpul nopții. Poate că una dintre păpușelele astea va fi cea care mă va ucide.

OK, sunt ridicolă. Probabil că fetița este foarte drăguță. Nu e vina ei că au îmbrăcat-o într-o ținută victoriană, de copil-fantomă. Și, în general, mie îmi plac copiii. Nu că am interacționat prea mult cu ei în ultimii zece ani.

Odată ce ne întoarcem la parter, simt cum tensiunea îmi părăsește corpul. Doamna Winchester este drăguță și destul de normală – pentru o femeie atât de bogată – și în timp ce pălăvrăgește despre casă și fiica ei și jobul meu o ascult doar cu o ureche. Tot ce știu este că acesta va fi un loc de muncă minunat. Mi-aș da mâna dreaptă ca să capăt postul.

— Ai vreo întrebare, Millie? mă întreabă ea.

Neg cu o mișcare a capului.

— Nu, doamnă Winchester.

Plescăie ușor.

— Te rog, spune-mi Nina. Dacă o să lucrezi aici, mi s-ar părea de-a dreptul prostesc să-mi zici *doamnă Winchester,* râde ea. De parcă aș fi vreo bogătașă din aia bătrână.

— Mulțumesc… Nina.

Îi strălucește fața, deși ar putea fi de la alge, de la peelingul cu castraveți sau de la ce-și mai pun oamenii ăștia bogați pe față. Nina Winchester este genul de femeie care face periodic tratamente la spa.

— Am o presimțire bună în legătură cu asta, Millie. Chiar am.

Este greu să nu mă las cuprinsă de entuziasmul ei. Este greu să nu simt o rază de speranță când îmi strânge palma aspră în mâna ei moale, ca de bebeluș. Aș vrea să cred că în următoarele câteva zile o să primesc un telefon de la Nina Winchester, care o să-mi ofere oportunitatea de a lucra în casa ei și de a părăsi, în sfârșit, Casa Nissan, îmi doresc atât de mult să cred asta.

Dar orice-aș zice eu despre Nina, nu e proastă. N-o să angajeze o femeie care să lucreze și să trăiască la ea în casă și să aibă grijă de copilul ei fără să facă o minimă verificare. Și odată ce va face asta…

Îmi înghit nodul din gât.

În pragul ușii de la intrare, Nina Winchester își ia un călduros „la revedere”.

— Îți mulțumesc mult că ai venit, Millie.

Întinde mâna, să o mai strângă încă o dată pe a mea.

— Promit că vei primi curând vești de la mine.

N-o să primesc. Asta a fost ultima dată când am pus piciorul în casa asta magnifică. În primul rând, n-ar fi trebuit să vin niciodată aici. Ar fi trebuit să-mi încerc norocul cu un post pe

care să am o șansă să-l câștig, în loc să pierd timpul amândurora aici. Poate ceva în industria de fast-food.

Grădinarul pe care l-am văzut prin ferestruica de la mansardă s-a întors iar la peluza din față. Are încă în mână foarfecă aia gigantică și dă formă unei tufe de gard viu chiar în fața casei. E un tip masiv îmbrăcat într-un tricou ce-i evidențiază mușchii impresionanți și abia dacă-i acoperă tatuajele de pe partea superioară a brațelor. Își așază mai bine șapca și își ridică pentru o clipă ochii lui negri de la foarfecă pe care o ține în mână, îndreaptându-i spre mine, în partea cealaltă a peluzei.

Ridic mâna, în semn de salut.

— Bună, îi spun.

Bărbatul se holbează la mine fără să-mi răspundă. Nu spune nici măcar „nu-mi mai călca în picioare straturile de flori”. Doar stă acolo și mă privește țintă.

— Și eu sunt încântată să te cunosc, bombăn eu în barbă.

Ies pe poarta comandată electric a gardului de metal care înconjoară proprietatea și mă îndrept cu greu spre mașina/casa mea. Arunc o ultimă privire spre grădinarul din curte și îl văd că mă privește în continuare. În expresia lui este ceva care-mi trimite fiori reci pe șira spinării. Și apoi îl văd cum clatină din cap, aproape imperceptibil. Aproape ca și când ar încerca să mă avertizeze.

Dar nu rostește niciun cuvânt.

DOI

Când trăiești în mașină, trebuie să optezi pentru simplitate.

În primul rând, nu ai loc să găzduiești adunări mari. Fără petreceri cu vin și brânzeturi, fără seri de poker. Este în regulă, fiindcă oricum n-am pe nimeni cu care să vreau să mă văd. Problema cea mai mare este unde să faci și tu un duș. La trei zile după ce am fost dată afară din garsoniera mea, adică la trei săptămâni după ce am fost dată afară de la serviciu, am descoperit un popas care avea dușuri. Când l-am zărit, aproape că am plâns de bucurie. Da, dușurile erau cam în văzul lumii și miroseau vag a dejecții, dar în momentul acela eram disperată să mă simt iar curată.

Acum iau prânzul pe bancheta din spate. Pentru ocazii speciale am o farfurie cu încălzitor pe care o pot alimenta de la brichetă, însă de cele mai multe ori mănânc sandviciuri. Grămezi și grămezi de sandviciuri. Mi-am luat un răcitor unde țin mezelurile și brânza și mi-am luat și o franzelă – nouăzeci și nouă de cenți, de la supermarket. Și snack-uri, desigur. Pungi de chips. Biscuiți sărați cu unt de arahide. Prăjiturele spongioase. Variantele nesănătoase sunt nesfârșite.

Astăzi mănânc șuncă și brânză topită, cu un moț de maioneză. Cu fiecare înghițitură pe care o iau, încerc să nu mă gândesc la cât sunt de sătulă de sandviciuri.

După ce m-am forțat să mănânc jumătate de sandvici, aud telefonul care sună în buzunar. Am unul dintre aparatele acelea cu cartelă preplătită pe care oamenii le folosesc fie pentru că au de gând să comită o infracțiune, fie pentru că vor să călătorească cu cincisprezece ani în trecut. Dar îmi trebuie un telefon și asta e tot ce-mi pot permite.

— Wilhelmina Calloway? se aude la capătul celălalt vocea înțepată a unei femei.

Tresar la auzul numelui meu întreg. Wilhelmina a fost mama tatei, acum oale și ulcele. Nu știu ce fel de psihopat și-ar numi copilul Wilhelmina, dar eu nu mai vorbesc de mult cu ai mei (și, la reciprocitate, nici ei nu mai vorbesc cu mine), așa că este cam târziu să întreb, în orice caz, am fost dintotdeauna Millie și încerc să-i corectez pe oameni cât de repede pot. De data asta, am sentimentul că oricine ar fi persoana care mă sună, nu o să ne tutuim prea curând.

— Da…?

— Domnișoară Calloway, spune femeia. Sunt Donna Stanton, de la Munch Burgers.

Oh, da. Munch Burgers – fast-food-ul ăla soios care m-a primit la un interviu acum câteva zile. Urma să învârtesc hamburgerii sau să mă ocup de casa de marcat. Dar, dacă munceam din greu, erau niște oportunități de avansare. Și, chiar mai bine de-atât, o șansă de a obține suficienți bani încât să mă mut din mașină.

Desigur, postul pe care mi l-aș dori cu adevărat este cel din gospodăria Winchester. Dar a trecut o săptămână de când m-am întâlnit cu Nina Winchester. E aproape sigur că n-am căpătat jobul de vis.

— Voiam să vă spun, a continuat domnișoara Stanton, că am angajat deja pe cineva pe postul de la Munch Burgers. Dar vă dorim succes în căutarea unui serviciu.

Șunca și brânza topită îmi forfotesc în stomac. Citisem online că Munch Burgers nu au reguli foarte stricte la angajare. Că, și dacă ai cazier, ți se oferă o șansă. Acesta este ultimul interviu pe care am reușit să mi-l aranjez de când mi-am dat seama că doamna Winchester n-o să mă sune – și sunt disperată. Nu pot să mai mănânc sandviciuri în mașină. Pur și simplu *nu. pot.*

— Domnișoară Stanton, izbucnesc eu. Mă întreb dacă n-ați putea, cumva, să mă angajați în oricare alt restaurant. Sunt foarte muncitoare. Vă puteți baza pe mine. Întotdeauna…

Mă opresc din vorbit. A închis deja.

Strâng sandviciul în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga țin bine telefonul. Situația e fără ieșire. Nimeni nu vrea să mă angajeze. Orice potențial angajator mă privește exact în același fel. Tot ce vreau este s-o pot lua iarăși de la capăt. O să muncesc din greu dacă o să fie nevoie. O să fac orice trebuie să fac.

Mă lupt să-mi rețin lacrimile, cu toate că nu știu de ce mă mai obosesc. Aici, pe bancheta din spate a Nissanului, n-o să mă vadă nimeni plângând. Nu mai e nimeni căruia să-i pese de mine. Părinții mei s-au spălat pe mâini acum mai mult de zece ani.

Telefonul sună din nou, făcându-mă să tresar din amorțeala plângerii de milă. Mă șterg la ochi cu dosul palmei și apăs pe butonul verde, ca să preiau apelul.

— Alo? răspund cu voce gâjâită.

— Bună…? Tu ești, Millie?

Vocea îmi sună oarecum cunoscut. Lipesc telefonul de ureche, cu inima bătând să-mi sară din piept.

— Da…

— Sunt Nina Winchester. Ai avut un interviu cu mine săptămâna trecută, îți amintești?

— Oh.

Îmi mușc buza de jos. De ce mă sună acum? Presupusesem că a angajat deja pe cineva și a decis să nu mă mai informeze și pe mine.

— Da, desigur.

— Păi, dacă ești interesată, să știi că am fi încântați să-ți oferim jobul.

Simt cum sângele îmi năvălește în cap, aproape amețindu-mă. *Am fi încântați să-ți oferim jobul.* Femeia asta vorbește serios?

Să fiu angajată la Munch Burgers ar fi fost rezonabil, dar părea de-a dreptul imposibil ca o femeie precum Nina Winchester să mă invite în casa ei. Să *locuiesc* acolo.

Oare nu-mi verificase referințele? Nu făcuse o simplă verificare de bază? Poate că este atât de *ocupată,* încât n-a ajuns să se ocupe și de asta. Poate că este una dintre femeile acelea care se mândresc cu flerul lor.

— Millie? Mai ești acolo?

Îmi dau seama că n-am scos o vorbă aici, la capătul firului. Atât sunt de uluită.

— Da. Sunt aici.

— Deci, ești interesată de post?

— Sunt interesată.

Încerc să nu par ridicol de disponibilă și dornică.

— Sigur că sunt. Mi-ar plăcea foarte tare să lucrez pentru tine.

— Să lucrezi cu mine, mă corectează Nina.

Las să-mi scape un râs crispat.

— Corect. Desigur.

— Deci, când poți începe?

— Ăăă, când ai vrea să încep?

— Cât de repede se poate!

Sunt invidioasă pe râsul relaxat al Ninei, care sună atât de diferit de al meu. Măcar de-aș putea pocni din degete și să schimb locul cu ea.

— Avem o tonă de haine care trebuie împăturite!

Înghit în sec.

— Cum ar fi să vin mâine?

— Ar fi minunat! Dar n-ai nevoie de timp ca să-ți împachetezi lucrurile?

Nu vreau să-i spun că toate chestiile de care am nevoie sunt deja depozitate în portbagajul mașinii.

— Împachetez repede.

Râde iar.

— Îmi place mult atitudinea ta, Millie. Abia aștept să vii să lucrezi aici.

Cât timp stabilesc cu Nina detaliile pentru mâine, mă întreb dacă ar simți același lucru față de mine în cazul în care ar ști că mi-am petrecut ultimii zece ani de viață în pușcărie.

TREI

Sosesc la reședința Winchester în dimineața următoare, după ce Nina a lăsat-o deja pe Cecelia la școală. Parchez în fața porții gardului metalic care înconjoară proprietatea. N-am mai fost niciodată într-o casă protejată cu gard, și cu atât mai puțin n-am trăit într-una. Dar acest cartier elegant din Long Island pare să fie alcătuit numai din case împrejmuite. Având în vedere cât de mică este aici rata criminalității, pare o măsură cam exagerată, dar cine sunt eu să-i judec? Dacă aș avea de ales între două proprietăți identice, una cu gard și una fără, și eu aș alege-o tot pe cea împrejmuită.

Data trecută când am fost aici poarta era deschisă, dar azi este închisă. Ba chiar încuiată, din câte se pare. Rămân așa câteva clipe, cu cele două rucsacuri așezate la picioare, încercând să-mi dau seama cum aș putea intra. Nu pare să existe niciun fel de sonerie sau interfon. Dar grădinarul acela este iar pe peluza din față, ghemuit în țărână și cu o lopată în mâini.

— Ești amabil?! strig eu.

Bărbatul mă privește peste umăr, apoi își vede mai departe de săpat. Ce drăguț.

— Ești amabil?! spun din nou, suficient de tare încât să nu mă poată ignora.

De data asta se ridică încet, *încet,* în picioare. Fără să se grăbească absolut deloc, traversează agale peluza uriașă către poarta de la intrare. Își scoate mănușile groase de cauciuc și ridică o sprânceană la mine.

— Bună! îl salut încercând să-mi ascund enervarea. Mă cheamă Millie Calloway și e prima mea zi de lucru aici. Încerc să intru, mă așteaptă doamna Winchester.

Nu-mi răspunde nimic. De vizavi nu reușisem să observ decât că e un tip masiv – cu cel puțin un cap mai înalt decât mine și cu bicepși cât coapsele mele – dar, de aproape, îmi dau seama că

arată bine de tot. Pare să aibă cam douăzeci și cinci de ani, părul des, de un negru intens, asudat de la efort, pielea măslinie și trăsături aspre și frumoase. Dar cea mai izbitoare trăsătură a lui sunt ochii foarte negri – atât de întunecați, încât nu pot deosebi pupila de iris. Ceva din privirea lui mă face să mă dau un pas înapoi.

— Deci, ăăă, poți să mă ajuți? îl întreb.

În sfârșit, îl văd că deschide gura. Mă aștept să-mi spună să mă car sau să-mi ceară să-i arăt un act de identitate, dar el dă drumul unui torent de italiană curgătoare și rapidă. Sau cel puțin asta cred, că este italiană. Nu pot spune că știu vreun cuvânt din limba aia, însă am văzut odată un film italian cu subtitrări și mi s-a părut că așa ar suna.

— Oh, îi spun când își termină monologul. Deci, ăăă, deloc engleză?

— Engleză? spune el cu un asemenea accent, încât răspunsul devine foarte limpede. Nu. Nu engleză, îmi răspunde după aceea.

Minunat. Îmi dreg vocea, încercând să-mi dau seama cum aș putea să exprim cel mai bine ceea ce vreau să-i spun.

— Deci eu… și arăt cu degetul spre pieptul meu, eu lucrez. Pentru doamna Winchester.

Arăt spre casă.

— Și trebuie să intru… înăuntru.

Acum arăt spre încuietoarea porții.

— Înăuntru.

Nu face decât să se încrunte la mine. Minunat.

Sunt gata să mă scotocesc după telefon ca s-o sun pe Nina, când îl văd că merge undeva, în lateral, apasă un soi de comutator și poarta se deschide aproape cu încetinitorul.

Odată ce o văd deschisă, mă opresc o clipă să arunc o privire spre casa care-mi va fi și cămin pentru următoarea perioadă. Are două nivele și o mansardă și se întinde pe o suprafață cam cât lungimea unui bloc de locuințe din Brooklyn. Zidurile sunt de un alb aproape orbitor – e posibil să fi fost zugrăvită de curând – iar stilul arhitectural pare contemporan, însă ce mă pricep eu? Știu doar ce demonstrează: că oamenii care locuiesc aici au mai mulți bani decât pot să cheltuiască.

Dau să ridic unul dintre rucsacuri, dar înainte să-l apuc, tipul le ridică pe amândouă fără să scoată măcar un geamăt și le

duce în locul meu la ușa de la intrare. Rucsacurile alea sunt foarte grele – conțin la propriu toată averea mea, în afară de mașină – așa că îi sunt recunoscătoare pentru că s-a oferit să le care în locul meu.

— *Gracias,* îi spun.

Îmi aruncă o privire ciudată. Hmm, s-ar putea ca asta să fie în spaniolă. Ei, aia e, ce să fac.

Arăt spre pieptul meu.

— Millie, îi spun.

— Millie.

Dă din cap în semn că a înțeles, apoi arată spre pieptul lui.

— Eu sunt Enzo.

— Îmi pare bine să te cunosc, îi răspund eu stânjenită, chiar dacă știu că n-o să mă înțeleagă. Dar, Dumnezeule mare, dacă trăiește aici și are un job, trebuie să fi prins și el *un pic* de engleză.

— *Piacere di conoscerti.*

Dau din cap, amuțită. Cam atât în ceea ce privește împrietenirea cu grădinarul.

— Millie, spune iar, cu puternicul lui accent italian. Arată de parcă ar avea ceva de zis, dar se chinuie cu engleza. Tu…

Șuieră un cuvânt în italiană, însă auzim îndată cum ușa se descuie, iar Enzo se repede spre locul în care l-am găsit, ghemuit în țărână, făcându-și de lucru în curte. Abia dacă am auzit cuvântul pe care i-a spus. *Pericolo.* Orice-ar însemna asta. Poate-o fi vrut să spună că vrea un suc. *Peri cola – acum cu gust de limetă!*

— Millie!

Nina pare încântată să mă vadă. Atât de încântată, încât mă îmbrățișează și mă strânge tare la piept.

— Sunt *atât* de bucuroasă că te-ai hotărât să accepți postul. Pur și simplu simt că între noi două s-a stabilit *o legătură*. Înțelegi?

Exact ce am crezut. A avut „fler” în privința mea, așa că nu s-a mai obosit să facă cercetări. Acum nu trebuie decât să mă asigur că n-o să aibă în veci vreun motiv să se îndoiască de mine. Trebuie să fiu angajata perfectă.

— Da, înțeleg, și eu simt la fel.

— Atunci haide, intră!

Nina mă apucă de cot și mă conduce în casă, ignorând faptul că mă lupt cu cele două bagaje. Nu că m-aș fi așteptat să mă ajute. În veci nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva.

Însă nu mă pot abține să nu văd, când pășesc înăuntru, că interiorul casei arată foarte diferit față de ultima dată când am fost aici. *Foarte* diferit. Când am venit pentru interviu, reședința Winchester era imaculată – aș fi putut mânca de pe orice suprafață din încăperea asta. Dar acum, locul arată ca o cocină. Pe măsuța de cafea din fața canapelei se află șase cești mai pline sau mai goale cu diferite lichide lipicioase, vreo zece ziare și reviste mototolite și o cutie ruptă de pizza. Peste tot prin living sunt împrăștiate haine și gunoaie, iar pe masa din dining se văd încă resturile cinei din seara precedentă.

— După cum vezi, a spus Nina, ai venit exact la țanc!

Așadar, Nina Winchester este o puturoasă – ăsta-i secretul *ei.* O să-mi ia ore în șir să fac locul ăsta să arate decent. Poate chiar zile. Dar este în regulă – muream de nerăbdare să am de lucru cinstit, din greu. Și îmi place că are nevoie de mine. Dacă mă fac indispensabilă, va fi mai puțin probabil să mă concedieze dacă – sau când – va afla adevărul.

— Doar să duc bagajele astea, îi spun. Și apoi mă apuc să fac curățenie peste tot.

Nina dă drumul unui oftat de ușurare.

— Ești un miracol, Millie. Îți mulțumesc *atât* de mult. De asemenea…

Își ia geanta de pe blatul de bucătărie și scotocește înăuntru, scoțând în cele din urmă un iPhone ultimul model.

— Ți-am luat ăsta. N-am putut să nu observ că folosești un telefon absolut depășit. Dacă am nevoie să dau de tine, aș vrea să ai un mijloc de comunicare pe care să ne putem baza.

Apuc șovăielnică iPhone-ul nou-nouț.

— Uau. E foarte generos din partea ta, dar nu-mi pot permite un abonament…

Flutură din mână.

— Te-am adăugat eu pe abonamentul familiei. Nu costă mai nimic.

Mai nimic? Am sentimentul că semnificația pe care o au pentru ea aceste două cuvinte este foarte diferită de ceea ce înseamnă ele pentru mine.

Dar nu apuc să mai protestez, că aud ecoul unor pași pe scările din spatele meu. Mă răsucesc și zăresc coborând treptele un bărbat îmbrăcat într-un costum gri. Când mă vede în living se oprește brusc la baza scării, ca șocat de prezența mea. Face ochii și mai mari când îmi vede bagajele.

— Andy! strigă Nina. Vino s-o cunoști pe Millie!

El trebuie să fie Andrew Winchester. Când am căutat pe Google familia Winchester, mi-au ieșit ochii ca la melc văzând averea netă a omului. După ce mi se umpluse privirea de toate simbolurile acelea de dolari, sala de cinema și gardul împrejmuitor căpătaseră ceva mai mult sens. Omul de afaceri Andrew Winchester a preluat compania prosperă a tatălui său și i-a dublat profiturile. Dar, din privirea lui surprinsă, devine limpede că o lasă pe soția lui să se ocupe de cele mai multe din chestiunile care țin de casă și se pare că ei i-a scăpat să-l anunțe că a angajat o menajeră cu regim intern.

— Bună…

Domnul Winchester intră în living, încruntat.

— Millie ai zis? Scuze, nu mi-am dat seama…

— Andy, ți-am spus de ea! înclină Nina capul într-o parte. Ți-am zis că trebuie să angajăm pe cineva care să ne ajute cu gătitul, curățenia și cu Cecelia. Sigur ți-am zis!

— Da, mă rog.

Într-un final, trăsăturile i se relaxează.

— Bine ai venit, Millie. În mod sigur ne-ar prinde bine un ajutor.

Andrew Winchester îmi întinde mâna. E greu să nu observi că este incredibil de arătos. Ochi căprui, pătrunzători, păr des de culoarea mahonului și o gropiță sexy în bărbie. De asemenea, este greu să nu observi că e mult, mult mai atrăgător decât nevastă-sa, chiar și cu îngrijirea impecabilă de care beneficiază ea, lucru care mi se pare un pic ciudat. Până la urmă, omul e indecent de bogat. Poate avea ce femeie vrea el. Îl respect pentru faptul că n-a ales ca parteneră de viață vreun supermodel de douăzeci de ani.

Strecor noul telefon în buzunarul blugilor și întind mâna.

— Încântată să vă cunosc, domnule Winchester.

— Te rog, îmi zâmbește el cald. Spune-mi Andrew.

Când îl aude rostind aceste cuvinte, pe fața Ninei Winchester trece o umbră. Buzele îi zvâcnesc și i se îngustează ochii. Dar

nu-mi dau seama de ce. Ea însăși mi-a cerut să-i spun pe nume. Și nu am nicio secundă impresia că Andrew Winchester mă măsoară sau mă cântărește, ci mă privește respectuos și nu coboară privirea mai jos de gât. Nu că ar avea multe de văzut – chiar dacă azi nu m-am mai deranjat să port ochelarii falși, cu ramă groasă, cărămizie, port o bluză modestă și blugi confortabili, ca pentru prima zi de lucru.

— În fine, răbufnește Nina, tu nu trebuie să pleci la birou, Andy?

— Oh, ba da.

Andrew își strânge cravata gri.

— La nouă și jumătate am o întâlnire în oraș. Ar fi bine să mă grăbesc.

Andrew o sărută pe Nina pe buze, prelung, și o strânge ușor de umăr. Din câte văd, au o căsnicie fericită. Iar Andrew pare destul de cu picioarele pe pământ pentru un bărbat a cărui avere înseamnă un număr cu opt cifre, urmat de simbolul dolarului. E drăguț felul în care îi trimite o bezea din prag – ăsta-i un bărbat care-și iubește nevasta.

— Soțul tău mi se pare foarte amabil, îi spun Ninei după ce se închide ușa.

În ochi i se întoarce expresia întunecată și bănuitoare.

— Așa zici?

— Păi da, mă bâlbâi eu, adică, pare că… de cât timp sunteți căsătoriți?

Nina mă privește cu atenție. Dar în loc să-mi răspundă la întrebare, mă întreabă brusc:

— Ce s-a întâmplat cu ochelarii tăi?

— Poftim?

Ridică o sprânceană.

— La interviu purtai niște ochelari, nu-i așa?

— Oh.

Mă perpelesc, ezitând să recunosc că ochelarii erau falși – încercarea mea de a părea mai inteligentă și mai serioasă și, da, mai puțin atrăgătoare și mai puțin amenințătoare.

— Eu… huh, mi-am pus lentilele de contact.

— Așa ai făcut?

Nu știu de ce am mințit. Ar fi trebuit să-i spun că nu am atât de mare nevoie de ochelari. În schimb, am perseverat în minciună și am inventat niște lentile de contact pe care nici nu

le port, de fapt. O simt pe Nina cum îmi cercetează pupilele, în căutarea lentilelor.

— Este… este vreo problemă? întreb, în cele din urmă.

Sub ochiul drept îi zvâcnește un mușchi. Preț de o clipă, sunt înfricoșată la gândul că s-ar putea să mă dea afară. Dar apoi chipul i se relaxează.

— Sigur că nu! Doar că mi s-a părut că-ți stă *atât* de bine cu ochelarii aceia. Foarte deosebiți – ar trebui să-i porți mai des.

— Da, mă rog…

Apuc cu mâna tremurând baiera unuia dintre rucsacuri.

— Poate ar trebui să-mi duc lucrurile sus, ca să mă pot apuca de treabă.

Nina bate din palme.

— Excelentă idee!

Din nou, Nina nu se oferă să care și ea unul dintre rucsacuri, când pornim pe scara ce duce în mansardă. Pe la jumătatea drumului spre etaj, simt că brațele sunt pe cale să-mi cedeze, dar Nina nu pare interesată de o pauză care să-mi dea o clipă de răgaz, să-mi ajustez bretelele. Icnesc de ușurare când reușesc să dau drumul bagajelor pe podeaua noii mele camere. Nina trage de cordon ca să aprindă cele două becuri care luminează spațiul acesta minuscul.

— Sper că este OK, îmi spune ea. M-am gândit că aici, sus, ai avea mai degrabă parte de intimitate, și ai și baia ta.

Poate că se simte vinovată pentru faptul că acel gigantic dormitor pentru oaspeți stă gol, în timp ce eu trăiesc într-o cămăruță un pic mai mare decât o debara pentru mături. Dar pentru mine este în regulă. Orice e mai mare decât bancheta din spate a mașinii pare pentru mine un palat. Abia aștept să dorm aici la noapte. Sunt obscen de recunoscătoare.

— Este perfect, îi spun cu sinceritate.

În plus față de pat, dulap și micul soldat cu rafturi, mai observ un lucru pe care nu-l văzusem prima dată. Un minifrigider micuț, cam de treizeci de centimetri înălțime. Este înfipt în perete și zumzăie ritmic. Mă las pe vine și îl deschid.

Minifrigiderul are două rafturi mici. Pe raftul de sus sunt trei sticluțe cu apă.

— Este foarte important să te hidratezi bine, spune Nina serioasă.

— Da…

Când îmi vede expresia perplexă, zâmbește.

— Evident, este frigiderul tău și poți pune în el orice dorești. M-am gândit să-ți dau un pic de avans.

— Mulțumesc.

Nu e chiar atât de ciudat. Unii oameni lasă niște bomboane mentolate pe pernă. Nina a lăsat trei sticluțe cu apă.

— În fine…

Nina își șterge mâinile pe coapse, cu toate că mâinile ei sunt impecabile.

— Te las să despachetezi și apoi să te apuci să faci curat prin casă. Eu o să mă pregătesc pentru întâlnirea APP de mâine.

— APP?

— Asociația Părinți și Profesori, îmi zâmbește ea radiind. Sunt vicepreședinte.

— Este grozav, îi spun, pentru că asta vrea să audă.

Nina este foarte ușor de mulțumit.

— O să despachetez repede și mă apuc imediat de treabă.

— Îți mulțumesc foarte mult.

Mă atinge în treacăt cu degetele pe brațul gol – sunt calde și uscate.

— Ești salvarea mea, Millie. Sunt atât de bucuroasă că ești aici.

Apuc mânerul ușii, așteptând ca Nina să iasă din cameră. Și atunci observ. Ceea ce mă deranjase la camera asta din momentul în care intrasem pentru prima dată aici. Simt cum mă străbate o senzație de greață.

— Nina?

— Hmm?

— De ce… îmi dreg vocea. De ce încuietoarea acestui dormitor este *pe dinafară,* și nu pe dinăuntru?

Nina se uită la mâner de parcă ar observa lucrul ăsta pentru prima dată.

— Oh! Îmi pare rău pentru chestia asta. Am folosit camera ca loc pentru depozitare și, evident, voiam s-o putem încuia pe dinafară. Dar apoi am transformat-o în dormitor pentru personalul intern și se pare că n-am apucat să schimb și încuietoarea.

Dacă cineva ar vrea, m-ar putea încuia cu ușurință aici. Și nu există decât o singură fereastră, care dă spre spatele casei. Camera asta poate deveni o capcană a morții.

Dar, din nou, de ce ar vrea cineva să mă încuie aici?

— Pot să primesc și eu cheia de la cameră? o întreb. Ridică din umeri:

— Nici măcar nu mai știu pe unde este.

— Aș vrea să am o copie.

Mijește spre mine ochii ei albastru-deschis.

— De ce? Ce ai vrea să ții în camera asta despre care noi să nu știm?

Rămân cu gura căscată.

— Eu… Nimic, dar…

Nina dă capul pe spate și râde.

— Glumeam și eu. Este camera ta, Millie! Dacă vrei o cheie, o să-ți dau o cheie. Îți promit.

Câteodată mi se pare că Nina are personalitate dublă. Trece atât de repede de la rece la cald. Pretinde că glumea, dar nu sunt atât de sigură. Cu toate astea, nu contează. N-am nicio altă perspectivă și jobul ăsta este o binecuvântare. O să fac lucrurile să meargă. Indiferent cum. O s-o fac pe Nina Winchester să mă iubească.

După ce iese din cameră, închid ușa. Mi-ar plăcea s-o încui, dar nu pot. Normal.

După ce o închid, văd niște semne pe lemn. Linii lungi și subțiri care coboară pe toată lungimea ușii, până la nivelul umărului meu. Îmi trec degetele peste crestături. Aproape că par niște…

Zgârieturi. Ca și cum cineva ar fi zgâriat ușa. Încercând să iasă.

Nu, asta-i ridicol. Devin paranoică. Uneori, lemnul vechi are astfel de scrijelituri. Nu înseamnă nimic macabru.

Brusc, încăperea devine insuportabil de încinsă și sufocantă. În colțul camerei se află un mic încălzitor care în mod sigur asigură o căldură confortabilă iarna, dar nu există nimic pentru răcit aerul în lunile călduroase. Va trebui să-mi cumpăr un ventilator pe care să-l pun în fața ferestrei. Chiar dacă e un pic mai mare decât mașina mea, cămăruța asta tot este foarte, foarte mică – nu sunt surprinsă că au folosit-o ca loc de depozitare. Mă uit în jur și deschid sertarele, ca să văd cât sunt de mari. Există și un dulăpior care abia-mi ajunge să-mi atârn cele câteva rochii. Dulapul nu conține nimic în afară de două-trei umerașe și o găletușă albastră, pusă într-un colț.

Încerc să deschid ferestruica, să intre un pic de aer. Dar nu se clintește. Mijesc ochii și o cercetez mai îndeaproape. Îmi trec degetul de-a lungul ramei. Pare că a fost înțepenită cu vopsea.

Chiar dacă am o fereastră, nu o pot deschide.

Aș putea s-o întreb pe Nina despre asta, dar nu vreau să pară că mă plâng când azi e prima mea zi aici. Poate o să aduc vorba săptămâna viitoare. Nu cred că cer așa de mult, să am o fereastră funcțională.

Enzo, grădinarul, este acum în curtea din spate. Manevrează mașina de tuns iarba. Se oprește pentru o clipă și își șterge fruntea cu antebrațul musculos, apoi ridică privirea. Mă vede prin ferestruică și scutură din cap, exact așa cum a făcut prima dată când l-am întâlnit. Îmi amintesc cuvântul șuierat în italiană, înainte ca eu să intru în casă. *Pericolo.*

Mă scotocesc în buzunar, de unde scot telefonul cel nou-nouț. La atingerea mea, ecranul se trezește la viață umplându-se cu simboluri mici pentru sms, apeluri și starea vremii. Genul ăsta de telefoane nu se găseau pe toate drumurile pe vremea când am intrat eu la închisoare, iar când am ieșit nu mi-am putut permite unul. Dar unele dintre fetele din centrul de tranzit unde m-am dus imediat după eliberare aveau astfel de telefoane, așa că am învățat un pic să le folosesc. Știu care simbol deschide un browser de internet.

Tastez în fereastra browserului: *Traducere „pericolo”.* Probabil că semnalul e slab aici, în mansardă, pentru că durează mult ca să se afișeze ceva. Trece aproape un minut până când traducerea cuvântului *pericolo* apare, în cele din urmă, pe ecranul telefonului:

Pericol.

PATRU

Petrec următoarele șapte ore făcând curat.

Nina n-ar fi putut face mai mare mizerie în casa asta nici dacă ar fi încercat. Absolut fiecare cameră este împuțită. În cutia de pizza de pe măsuța de cafea mai erau două felii și pe fundul ei se vărsase ceva lipicios și urât mirositor. Lichidul trecuse prin

carton și pătase masa. Îmi ia o oră să-l înmoi și treizeci de minute de frecat temeinic ca să-l curăț de acolo.

Bucătăria este cea mai murdară. În afară de ce se află deja în coșul de gunoi, mai găsesc doi saci care dau pe-afară de resturi. Unul dintre ei este rupt la capăt și, când îl ridic să-l duc afară, tot gunoiul dinăuntru se împrăștie pe jos. Și miroase mai mult decât îngrozitor. Icnesc, dar reușesc să țin prânzul în mine.

În chiuvetă, vasele s-au adunat într-un teanc înalt, și mă întreb de ce nu le-a pus Nina pur și simplu în mașina lor de spălat vase adevărată-operă-de-artă, până când o deschid și constat că și aceasta este plină până în buză cu veselă împuțită. Femeia asta *nu* crede în curățatul farfuriilor înainte de a le pune în mașina de spălat. De fapt, se pare că nu crede nici în *pornitul* mașinii. Ca să termin tot, trebuie să spăl trei ture de vase. De tigăi mă ocup separat, fiindcă cele mai multe dintre ele au mâncare întărită de zile întregi.

Până la jumătatea după-amiezii am reușit să fac bucătăria oarecum locuibilă. Sunt mândră de mine. Este ziua în care am muncit cel mai mult de când am fost concediată de la bar (complet pe nedrept, dar așa e viața mea, n-am ce face) și mă simt grozav.

Tot ce-mi doresc este să continui să muncesc aici. Și, poate, să am în cameră o fereastră care se deschide.

— Tu cine ești?

O voce micuță mă face să tresar tocmai când golesc a treia oară mașina de spălat vase. Mă răsucesc pe călcâie – Cecelia e chiar în spatele meu, cu ochii ei de un albastru spălăcit ațintiți asupra mea, purtând o rochiță albă cu volane, care o face să semene cu o păpușică. Și când zic „păpușică” mă refer, desigur, la păpușa aia înfricoșătoare, vorbitoare, din *Zona Crepusculară,* aia care ucide oameni.

Nici n-am văzut-o intrând. Iar Nina nu se zărește nicăieri. De unde a venit oare? Dacă ăsta e momentul acela de la job când aflu că Cecelia a murit de fapt de zece ani, iar asta e fantoma ei, o să demisionez.

Mă rog, sau poate nu. Dar s-ar putea să cer o mărire de salariu.

— Bună, Cecelia! îi spun pe un ton vesel. Eu sunt Millie. De acum înainte o să lucrez aici, în casă – o să fac curat și o să am

grijă de tine când o să-mi ceară mama ta. Sper că o să ne distrăm bine împreună.

Cecelia clipește spre mine din ochii ei albastru-palid.

— Mi-e foame.

Încerc să-mi amintesc că nu este decât o fetiță ca toate celelalte, căreia i se face foame și sete, e năzuroasă și merge la baie.

— Ce-ai vrea să mănânci?

— Nu știu.

— Păi, ce îți place?

— Nu știu.

Strâng din dinți. Cecelia s-a transformat dintr-o fetiță înfricoșătoare într-una enervantă. Dar abia ne-am cunoscut. Sunt sigură că, în câteva săptămâni, o să fim cele mai bune prietene.

— OK, atunci o să-ți pregătesc eu o gustare.

Dă din cap și se urcă pe unul dintre scaunele așezate în jurul insulei de bucătărie. Ochii ei par în continuare că trec prin mine – ca și când mi-ar putea citi toate secretele. Mi-aș fi dorit să meargă în living și să uite la desene animate, la televizorul lor uriaș, în loc să stea aici… și să se uite țintă la mine.

— Și la ce-ți place să te uiți la televizor? o întreb sperând că va mușca momeala.

Se încruntă de parcă aș fi jignit-o.

— Prefer să citesc.

— E foarte bine! Și ce-ți place să citești?

— Cărți.

— Ce fel de cărți?

— Din acelea care au cuvinte.

Oh, deci așa merge treaba, Cecelia. În regulă, dacă nu vrea să vorbească despre cărți, pot să schimb subiectul.

— Acum te-ai întors de la școală?

Clipește des spre mine.

— De unde altundeva m-aș fi putut întoarce?

— Dar… cum ai ajuns acasă?

Cecelia lasă să-i scape un oftat exasperat.

— Mama lui Lucy m-a luat de la balet și m-a adus.

O auzisem pe Nina la etaj cam acum un sfert de oră, așa că presupun că este în casă. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să-

i spun că a venit Cecelia. Apoi mă gândesc să n-o deranjez, doar una dintre treburile mele este să am grijă de fetiță.

Slavă cerului, copila pare să-și fi pierdut interesul față de mine și acum scotocește după ceva prin rucsacul ei roz-pastel. Găsesc în cămară niște biscuiți Ritz și un borcan cu unt de arahide pe care îl întind pe biscuiți, așa cum făcea și mama. Repetând același gest pe care mama obișnuia să-l facă pentru mine, simt cum mă cuprinde un pic nostalgia. Și tristețea. Nu m-am gândit niciodată că ea mă va abandona în felul în care a făcut-o. *Gata, Millie. Asta a fost ultima picătură.*

După ce ung biscuiții cu unt de arahide, tai o banană felii și pun câte o felie pe fiecare. Îmi place la nebunie combinația dintre untul de arahide și banane.

— Ta-da!

Trag farfuria pe blat, ca să i-o prezint Ceceliei.

— Biscuiți cu unt de arahide și banane!

Cască ochii la mine.

— Unt de arahide și banane?

— Crede-mă. E foarte gustos.

— Sunt alergică la unt de arahide!

Obrajii Ceceliei devin roz aprins.

— Untul de arahide poate să mă omoare! Încerci să mă omori?

Simt cum mă lasă inima. Nina nu mi-a spus nimic despre vreo alergie la untul de arahide. Și au așa ceva chiar în cămară! Dacă fata ei are o alergie letală la alimentul ăsta, de ce l-ar ține în casă?

— Mamii! țipă Cecelia, alergând spre scară. Menajera a încercat să-mi facă rău cu untul de arahide! Ajutor, mami!

Oh, Doamne.

— Cecelia! șuier spre ea. A fost un accident! Nu știam că ești alergică și…

Dar Nina coboară în fugă scările. În ciuda haosului din casă, arată impecabil într-una dintre combinațiile ei de un alb sclipitor, fustă-și-bluză. Albul e culoarea ei. Și se pare că și a Ceceliei. Amândouă se asortează cu casa.

— Ce se întâmplă? strigă Nina când ajunge la capătul scărilor.

Mă înfior când o văd pe Cecelia cum se repede spre maică-sa și se cuibărește la pieptul ei.

— A încercat să mă facă să mănânc unt de arahide, mami! I-am spus că sunt alergică, dar n-a vrut să mă asculte.

Pielea palidă a Ninei se îmbujorează.

— Millie, așa e?

— Eu…

Simt cum mi se usucă de tot gâtul.

— Nu știam că este alergică. Jur.

Nina se încruntă.

— Ți-am spus despre alergiile ei, Millie. Este inacceptabil ce s-a întâmplat.

Nu mi-a spus niciodată. Nu a spus niciodată vreun cuvânt despre faptul că Cecelia ar fi alergică la alune. Mi-aș paria viața pe asta. Și chiar dacă mi-ar fi spus, *de ce* ar lăsa un borcan cu unt de arahide chiar acolo, în cămară? Era așezat chiar în față, pe raft!

Însă nu va accepta niciuna din scuzele mele. În mintea ei, aproape că i-am omorât fiica. Văd cum jobul îmi alunecă printre degete.

— Îmi pare foarte rău.

Vorbesc cu un nod în gât.

— Trebuie să fi uitat. Promit că nu se va mai întâmpla niciodată.

Cecelia suspină, în timp ce Nina o ține strâns în brațe și o mângâie ușor pe părul blond. În cele din urmă suspinele încetează, dar Cecelia stă în continuare atârnată de maică-sa. Simt cum mă împunge un ghimpe teribil de vină. Undeva, în sinea mea, știu că n-ar trebui să hrănesc un copil fără să cer permisiunea părinților. Am greșit în privința asta și, dacă Cecelia n-ar fi fost atât de atentă, s-ar fi putut întâmpla ceva îngrozitor.

Nina trage adânc aer în piept. Închide ochii preț de o clipă, apoi îi deschide.

— Bine. Dar te rog să te asiguri că nu mai uiți vreodată ceva atât de important.

— N-o să mai uit. Jur.

Strâng tare pumnii.

— Vrei să arunc borcanul cu unt de arahide care era în cămară?

Tace o clipă.

— Nu, mai bine nu. S-ar putea să ne trebuiască.

Îmi vine să ridic mâinile în aer, consternată. Dar este decizia ei dacă vrea sau nu să păstreze în casă acel unt de arahide care-i pune fiicei ei viața în pericol. Tot ce știu este că eu n-o să-l mai folosesc vreodată.

— Așadar, adaugă Nina, când o să fie gata cina?

Cina? Trebuia să pregătesc și cina? Oare Nina își mai imaginează vreo conversație între noi două, pe care n-am avut-o niciodată? Dar n-am de gând să mai inventez alte scuze după dezastrul cu untul de arahide. O să găsesc eu ceva în frigider, să fac de mâncare.

— La șapte?

Trei ore ar trebui să fie mai mult decât suficiente, încuviințează din cap.

— Și n-o să pui deloc unt de arahide în mâncare, da?

— Nu, sigur că nu.

— Te rog să nu uiți iar, Millie.

— N-o să uit. Mai are cineva alte alergii sau… intoleranțe?

Este alergică la ouă? La înțepături de albine? La prea multă treabă prin casă? Trebuie să știu. Nu pot risca să fiu iar prinsă în corzi.

Nina clatină din cap în semn de negare, în timp ce Cecelia ridică chipul brăzdat de lacrimi de la pieptul maică-sii, suficient încât să mă privească țintă. Noi două am pornit cu stângul. Dar o să găsesc o cale să repar asta. O să-i fac negrese sau ceva. Cu copiii e simplu. Cu adulții e mai complicat, dar sunt hotărâtă să-i câștig și pe Nina și Andrew.

CINCI

Până la 6:45, cina este aproape gata. Am găsit în frigider niște piept de pui deja marinat, pe care cineva lăsase niște instrucțiuni tipărite, așa că n-am făcut decât să le urmez și apoi l-am aruncat în cuptor. Probabil că primesc mâncarea de la un fel de serviciu de livrare cu tot cu instrucțiuni de preparare.

Când se aude trântindu-se ușa de la garaj, în bucătărie deja miroase extraordinar. Un minut mai târziu, Andrew Winchester intră în cameră cu degetul mare băgat pe sub nodul cravatei, ca s-o lărgească. Tocmai amestec un sos pe aragaz și rămân o

clipă cu lingura în aer când îl zăresc, fiindcă aproape uitasem cât de chipeș este.

Râde spre mine – este și mai arătos când zâmbește.

— Millie, corect?

— Corect.

Trage adânc aer în piept.

— Uau. Miroase incredibil.

Simt cum îmi iau foc obrajii.

— Mulțumesc.

Se uită roată prin bucătărie, în semn de aprobare.

— Ai făcut și curat peste tot.

— Ăsta e jobul meu.

Chicotește.

— Așa se pare. A fost bine în prima zi la serviciu?

— Da, a fost.

N-am de gând să-i spun despre povestea cu untul de arahide. Nu trebuie să afle, deși bănuiesc că Nina îl va pune la curent. Sunt sigură că nu va aprecia deloc faptul că era cât pe ce să-i omor copilul.

— Aveți o casă foarte frumoasă.

— Ei bine, Ninei trebuie să-i mulțumesc pentru asta. Ea are în grijă toată gospodăria.

Ca la comandă, Nina intră în bucătărie purtând o altă ținută albă de-a ei – diferită de cea de acum câteva ore. Și de data asta arată impecabil. Dar în timp ce făceam curățenie, ceva mai devreme, mi-am luat câteva minute să mă uit la pozele de pe polița căminului. Printre ele este și una cu Nina și Andrew, cu mulți ani în urmă, în care ea arată foarte diferit. Nu avea părul atât de blond, purta mai puțin machiaj și era îmbrăcată mult mai lejer – în plus, era cu cel puțin douăzeci de kilograme mai slabă. Aproape că n-am recunoscut-o – dar Andrew arăta exact la fel.

— Nina.

La vederea soției sale, lui Andrew i se luminează privirea.

— Arăți minunat – ca de obicei.

O trage spre el și o sărută prelung pe buze. Ea se topește la pieptul lui și-l apucă posesiv de umeri. Când se desprind unul de altul, Nina ridică privirea spre el.

— Mi-a fost dor de tine azi.

— Mie mi-a fost și mai dor.

— *Mie* mi-a fost mai dor.

Oh, Dumnezeule, cât de mult mai au de gând să dezbată cui i-a fost mai dor de cine? Mă întorc cu spatele, făcându-mi de lucru prin bucătărie. E ciudat să te afli atât de aproape de această manifestare de afecțiune.

— Deci.

Nina este prima care se trage din îmbrățișare.

— Ați apucat să vă cunoașteți un pic?

— Îhî, spune Andrew. Și orice-o găti Millie acolo miroase incredibil, nu-i așa?

Mă uit în spate. Cu aceeași expresie întunecată în ochii ei albaștri, Nina mă privește cum trebăluiesc pe la cuptor. Nu-i place când mă complimentează soțul ei. Nu înțeleg totuși care e problema – este evident că e nebun după ea.

— Așa e, încuviințează ea.

— Nina nu are nicio șansă în bucătărie, râde Andrew, luând-o cu un braț de talie. Am muri de foame dacă ar fi totul pe umerii ei. Mama obișnuia să treacă să ne lase din mâncarea făcută de ea sau de bucătarul ei personal. Dar de când ea și tata s-au retras în Florida, am supraviețuit în cea mai mare parte cu mâncare la pachet. Ne-ai salvat, Millie.

Nina ne aruncă un zâmbet crispat. Andrew o tachinează doar, însă nicio femeie nu vrea să fie comparată, în defavoarea ei, cu o alta. Este un idiot dacă nu știe atâta lucru. Dar, na, o grămadă de bărbați sunt idioți.

— Cina o să fie gata cam în zece minute, spun eu. De ce nu vă duceți să vă relaxați în living și vă chem eu când e totul gata?

Andrew ridică din sprâncene.

— Nu vrei să cinezi și tu cu noi, Millie?

Bucătăria se umple de sunetul ascuțit pe care-l scoate aerul inspirat de Nina. Înainte ca ea să poată spune ceva, scutur din cap cu fermitate.

— Nu, nu. O să mă duc la mine în cameră să mă odihnesc. Dar îți mulțumesc pentru invitație, oricum.

— Serios? Ești sigură?

Nina își lovește ușor soțul peste braț.

— Andy, a muncit toată ziua. Nu vrea să cineze cu *angajatorii* ei. Nu vrea decât să meargă sus și să schimbe sms-uri cu prietenele ei. Nu-i așa, Millie?

— Așa e, răspund eu, chiar dacă n-am nicio prietenă. Cel puțin nu aici, afară.

Andrew nu pare îngrijorat, oricum. Nu făcea decât să fie politicos, fără să-și dea seama că Nina nu mă voia la cină. Și este absolut în regulă. Nu vreau să provoc nimic din ce-ar face-o să se simtă amenințată. Nu vreau decât să-mi țin capul plecat și să-mi fac datoria.

ȘASE

Am uitat cât de minunat este să dormi cu picioarele întinse.

OK, patul ăsta nu-i mare lucru. E plin de cocoloașe, iar arcurile fixate în ramă scârțâie de fiecare dată când mă mișc fie și un milimetru. Dar este *atât* de bun față de mașina mea. Și, chiar mai grozav de-atât, dacă trebuie să mă duc la baie pe timpul nopții, este chiar lângă camera mea! Nu trebuie să plec cu mașina ca să găsesc un refugiu, apoi să-mi golesc vezica ținând strâns în mână spray-ul paralizant. De fapt, spray-ul paralizant nici nu-mi mai trebuie.

Este atât de bine să dormi într-un pat normal, încât cad lată la câteva secunde după ce așez capul pe pernă.

Când deschid iar ochii, este întuneric încă. Mă ridic panicată în capul oaselor, încercând să-mi amintesc unde sunt. Tot ce știu este că nu mă aflu în mașină. Îmi ia câteva secunde să-mi amintesc evenimentele din ultimele zile. Nina oferindu-mi un job aici. Mutarea din mașină. Somnul într-un pat cinstit spre bun.

Treptat, respirația mi se liniștește.

Bâjbâi spre noptiera de lângă pat, după telefonul pe care mi l-a cumpărat Nina. Este 3:46 dimineața. Încă nu trebuie să mă dau jos din pat ca să încep treaba. Arunc cuvertura aspră de pe picioare și mă rostogolesc din pat, în timp ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina aruncată pe ferestruică de razele lunii. O să mă duc la baie, apoi o să încerc să mai dorm un pic.

Podeaua de scândură a cămăruței, fără covor, scârțâie sub tălpile mele. Casc și mă întind încă o dată, până când vârfurile degetelor aproape că ating becurile din tavan. Camera asta mă face să mă simt ca un uriaș.

Ajung la ușă, apuc mânerul și…

Nu se clintește.

Panica ce-mi părăsise trupul când îmi dădusem seama unde mă aflu mă invadează din nou. Ușa este încuiată. Winchesterii m-au încuiat în cameră. *Nina* m-a încuiat în cameră. Dar de ce? E vreun soi de joc bolnav? Căutau oare vreo fostă condamnată pe care s-o țină captivă aici – o persoană căreia nimeni nu i-ar duce lipsa? Îmi trec degetele peste scrijeliturile de la ușă, întrebându-mă cine a fost ultima amărâtă încuiată aici.

Știam eu că trebuie să fie prea bine ca să fie adevărat. Chiar și în ciuda bucătăriei incredibil de murdare, tot părea jobul de vis. Știam eu că Nina trebuie să fi făcut niște verificări minime. Probabil că m-a încuiat aici cu gândul că nimeni n-o să-mi simtă vreodată lipsa.

Îmi străfulgera prin minte momentul de acum zece ani, din prima noapte în care s-a trântit în spatele meu ușa celulei de închisoare, când am știut că aceea va fi casa mea pentru mult timp de atunci înainte. Mi-am jurat că, dacă voi ieși vreodată de acolo, n-o să mă mai las niciodată atrasă într-o asemenea situație. Și totuși, iată-mă aici, la mai puțin de un an după ce am ieșit.

Dar am telefonul. Pot suna la 112.

Apuc telefonul de pe noptiera unde l-am lăsat. Ieri am avut semnal de rețea, dar acum nu mai am nimic. Nicio liniuță. Nicio rețea.

Sunt blocată aici. Doar cu o ferestruică ce nu se deschide, dând spre curtea din spate.

Ce-o să mă fac?

Mai apuc o dată mânerul, întrebându-mă dacă aș putea în vreun fel să scot ușa din țâțâni. Dar de data asta, când îl răsucesc cu forță, mânerul mi se învârtește cu ușurință în mână.

Iar ușa se deschide.

Mă împleticesc pe coridor respirând cu repeziciune. Rămân acolo preț de o clipă, în timp ce bătăile inimii revin la normal. De fapt, n-am fost niciun moment încuiată în cameră. Nina n-a conceput vreun plan nebunesc ca să mă țină captivă aici. Pur și simplu, ușa era întepenită.

Dar se pare că nu pot scăpa de sentimentul acela apăsător. Sentimentul că trebuie să plec de aici cât încă mai pot.

ȘAPTE

Dimineață, când cobor la parter, Nina distruge sistematic bucătăria.

A scos toate cratițele și tigăile din dulapurile de jos. A spart jumătate din farfuriile din dulapurile de deasupra chiuvetei și câteva dintre ele zac făcute zob pe podea. Iar acum a trecut la frigider, aruncând la întâmplare alimentele pe jos. O privesc uluită cum scoate un bidon de lapte și-l varsă pe dalele gresiei. Îndată, laptele o ia la vale formând un râu alb în jurul tigăilor, cratițelor și cioburilor de farfurii.

— Nina? o strig cu prudență.

Nina încremenește cu degetele încârligate pe un covrig. Își răsucește cu repeziciune capul, ca să se uite la mine.

— Unde sunt?

— Unde… unde sunt ce?

— Notele mele! urlă ea cu agitată. Mi-am lăsat toate notele pentru ședința din seara asta de la APP pe blatul de la bucătărie! Și acum nu mai sunt! Ce-ai făcut cu ele?

În primul rând, de ce ar crede că notele ei sunt *în frigider?* În al doilea rând, sunt sigură că nu i le-am aruncat. Sunt nouăzeci și nouă la sută sigură. Există o șansă minusculă să fi fost pe blat vreo hârtiuță mototolită despre care să presupun că e gunoi și s-o arunc? Există. Nu pot exclude această posibilitate. Dar am fost destul de atentă să nu arunc nimic din ce nu este gunoi. Ca să fiu sinceră, aproape tot de aici era de aruncat.

— N-am făcut nimic cu ele, îi spun.

Nina își pune mâinile în șolduri.

— Deci zici că notele mele *au luat-o pur și simplu la picior?*

— Nu, nu asta spun.

Pășesc cu grijă spre ea și pantoful meu sport zdrobește o farfurie spartă. Îmi pun în minte să nu intru niciodată în bucătărie cu tălpile goale.

— Dar poate le-ai lăsat altundeva?

— Nu le-am lăsat! mă repede ea. Le-am lăsat *chiar aici.*

Izbește cu palma în blatul de la bucătărie, suficient de tare încât să tresar.

— Chiar pe blatul ăsta. Iar acum – au dispărut! S-au evaporat!

Toată agitația asta i-a atras atenția lui Andrew Winchester, care dă buzna în bucătărie îmbrăcat într-un costum negru care-l face să arate și mai bine decât ieri, dacă asta ar fi cu putință. Este limpede că se pregătea să-și lege cravata, dar degetele încremenesc pe nodul făcut pe jumătate când vede dezastrul de pe podea.

— Nina?

Cu ochii tulburi de lacrimi, Nina se întoarce să-și privească soțul.

— Millie mi-a aruncat notele pentru ședința de diseară!

Deschid gura să protestez, dar n-ar avea niciun rost. Nina este sigură că i-am aruncat notele și este cu totul posibil s-o fi făcut. Adică, dacă erau așa de importante, de ce le-a lăsat pe blatul de la bucătărie? La felul în care arăta ieri bucătăria, erau ca și condamnate.

— Este îngrozitor.

Andrew deschide brațele și ea zboară spre el.

— Dar nu le aveai pe unele dintre ele salvate în computer?

Nina se smiorcăie pe costumul lui scump. Probabil că împrăștie peste tot lacrimi și muci, dar lui Andrew nu pare să-i pese.

— O parte, da. Însă va trebui să refac o grămadă.

Apoi se întoarce ca să mă privească acuzator.

Am terminat cu încercările de a-mi demonstra nevinovăția. Dacă ea e sigură că i-am aruncat notele, cel mai bun lucru este să-mi cer scuze și gata.

— Îmi pare așa de rău, Nina. Dar pot face ceva…

Nina coboară ochii spre dezastrul de pe podeaua bucătăriei.

— Poți să cureți mizeria asta dezgustătoare pe care ai lăsat-o în bucătăria mea, cât rezolv eu problema.

Cu aceste cuvinte, iese din bucătărie tropăind. Sunetul pașilor ei se stinge spre scări, în timp ce rămân să contemplu felul în care o să curăț toate farfuriile astea sparte, amestecate acum cu laptele vărsat și cu aproximativ douăzeci de boabe de strugure împrăștiate pe podea. Calc pe unul dintre ele, care se împrăștie pe tot călcâiul pantofului.

Andrew rămâne în urma ei în bucătărie, dând din cap. Acum, că Nina a plecat, simt că ar trebui să spun ceva.

— Ascultă, încep, nu eu i-am…

— Știu, intervine el înainte să apuc să duc la capăt protestul în favoarea nevinovăției mele. Nina este... foarte încordată. Dar e bună la suflet.

— Da...

Își scoate sacoul cel negru și începe să-și suflece mânecile apretate ale cămășii albe.

— Lasă-mă să te ajut să cureți.

— Nu e nevoie.

— O să fim mai rapizi dacă lucrăm împreună.

Se duce în debaraua de lângă bucătărie și scoate mopul – sunt șocată că știe exact unde se află. De fapt, știe și drumul spre dulapul în care se află materialele pentru curățenie. Și acum pricep. Nina a mai făcut așa ceva și altă dată. Este obișnuit să curețe după ea.

Totuși, acum lucrez eu aici. Asta nu e treaba lui.

— O să curăț eu.

Apuc coada mopului și i-l trag din mână.

— Ești îmbrăcat de plecare și asta e treaba pentru care sunt aici.

Preț de o clipă nu dă drumul mopului. Apoi îmi dă voie să i-l iau.

— OK, mulțumesc, Millie. Apreciez cât muncești.

Cel puțin, cineva apreciază.

În timp ce curăț bucătăria, îmi vine în minte fotografia de pe cămin, cu Andrew și Nina la începuturile lor, înainte de a se căsători, înainte de-a o avea pe Cecelia. Arătau atât de tineri și fericiți împreună. Este evident că Andrew e încă nebun după ea, dar ceva s-a schimbat. O simt. Nina nu mai este persoana care era.

Însă nu contează. Asta nu e treaba mea.

OPT

Cred că Nina a aruncat pe jos jumătate din conținutul frigiderului, așa că astăzi trebuie să dau o fugă la băcănie. Din moment ce este clar că va trebui și să gătesc pentru ei, aleg niște carne crudă și condimente pe care să le folosesc la câteva

mese. Nina și-a încărcat cardul de credit pe telefonul meu. Tot ce cumpăr va fi încasat automat din contul lor.

La închisoare, opțiunile de hrană nu erau prea încântătoare. Meniul varia între pui, hamburger, lasagna, burrito și un misterios pateu din pește care îmi provoca întotdeauna o senzație de vomă. Aveam și garnitură de legume, gătite întotdeauna până în punctul în care aproape se dezintegrau. Obișnuiam să fantazez în legătură cu ce o să mănânc când ies, dar în bugetul avut la dispoziție variantele nu erau mult mai bune. Puteam cumpăra doar produse cu reducere și, odată ce am ajuns să trăiesc în mașină, am devenit și mai strânsă la pungă.

E cu totul altceva să faci cumpărături pentru familia Winchester. Mă duc direct la cele mai bune fripturi – o să mă uit pe YouTube cum să le pregătesc. Câteodată, obișnuiam să-i fac tatei câte o friptură, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dacă o să cumpăr ingrediente scumpe, va ieși o mâncare bună indiferent cum o prepar.

Când mă întorc la reședința Winchester, am în portbagaj patru sacoșe care dau pe-afară. Mașina Ninei și a lui Andrew ocupă cele două locuri din garaj și m-a instruit să nu parchez pe aleea de acces, așa că trebuie să-mi las mașina în stradă. În timp ce mă moșmondesc să scot sacoșele din portbagaj, grădinarul Enzo apare din casa vecină, ducând în mână un soi de instrument de grădinărit înfricoșător.

Enzo observă că mă chinui și, după un moment de ezitare, aleargă spre mașină. Se încruntă la mine.

— Fac eu, îmi spune în engleza lui cu accent puternic italian.

Încerc să apuc una dintre sacoșe, dar el le extrage pe toate patru cu brațele acelea masive și le duce până la intrare. Dă din cap spre ușă, așteptând răbdător să descui. O fac cât de repede pot, având în vedere că duce în brațe cam 35 de kilograme de alimente. Tropăie cu bocancii pe covorașul de la intrare, apoi cară alimentele până în bucătărie, depozitându-le pe blat.

— *Gracias,* îi spun.

Văd cum îi zvâcnesc buzele.

— Nu. *Grazie.*

— *Grazie,* repet după el.

Zăbovește pentru o clipă în bucătărie, cu sprâncenele unite în încruntare. Observ iar că Enzo este foarte chipeș, într-un fel

întunecat și tulburător. În partea superioară a brațelor are tatuaje parțial acoperite de mânecile tricoului – dar pot vedea numele „Antonia” scris într-o inimă, pe bicepsul drept. Dacă și-ar pune în minte, brațele alea musculoase m-ar putea ucide într-o clipită, fără ca el să transpire o picătură. Dar nu văd niciun motiv pentru ca omul ăsta să vrea să-mi facă vreun rău. Dimpotrivă, pare îngrijorat pentru mine.

Îmi amintesc ce a bombănit ieri, înainte ca Nina să ne întrerupă. *Pericolo. Pericol.* Ce încerca să-mi spună? Crede că sunt în pericol aici?

Poate că ar trebui să descarc pe telefon o aplicație de traducere. El scrie ce vrea să-mi spună și…

Un zgomot venit de sus îmi întrerupe gândurile. Enzo își ține respirația.

— Plec, spune el întorcându-se pe călcâie și îndreptându-se spre ușă.

— Dar…

Mă grăbesc după el, însă este mult mai rapid decât mine. Ajunge la ușă înainte ca eu să apuc măcar să ies din bucătărie.

Rămân pentru o clipă în living, nehotărâtă dacă să scot alimentele din pungi sau să alerg după el. Dar decizia se ia singură când o văd pe Nina coborând scările spre living, îmbrăcată într-un costum alb cu pantaloni. Nu cred că am văzut-o vreodată purtând altceva decât alb – îi scoate bine în evidență culoarea părului, dar efortul de a păstra curate hainele astea mă înnebunește.

Desigur, de acum înainte eu o să fiu aia care o să aibă grijă de spălatul hainelor. Îmi pun în minte ca data viitoare să cumpăr de la băcănie mai mult înălbitor.

Nina mă vede stând acolo și sprâncenele i se înalță până la limita părului.

— Millie?

Mă străduiesc să zâmbesc.

— Da?

— Am auzit voci aici, jos. Erai cu cineva?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— N-ai voie să inviți străini la noi în casă, se încruntă ea la mine. Dacă vrei să primești oaspeți, mă aștept să-mi ceri permisiunea și să ne informezi cu cel puțin două zile înainte. Și o să-ți cer să stați la tine în cameră.

— Nu era decât grădinarul, îi explic. M-a ajutat să aduc cumpărăturile în casă. Asta e tot.

Mă așteptasem ca explicația s-o mulțumească pe Nina; în schimb i se întunecă privirea. Un mușchi îi zvâcnește sub ochiul drept.

— Grădinarul? Enzo? A fost *aici?*

— Mm.

Mă scarpin pe ceafă.

— Așa îl cheamă? Nu știu. Doar a cărat alimentele înăuntru.

Nina îmi cercetează chipul, de parcă ar încerca să detecteze o minciună.

— Nu vreau să mai intre vreodată în casă. Este murdar de la lucrul în curte. Muncesc din răsputeri ca să țin casa curată.

Nu știu ce să răspund la asta. Enzo s-a șters pe tălpi când a intrat în casă și n-a lăsat nicio urmă de noroi. Și nimic nu se compară cu mizeria pe care am văzut-o când am intrat ieri în casă.

— Înțelegi ce-ți spun, Millie? mă presează ea.

— Da, îi răspund repede. Înțeleg.

Mă fulgeră cu ochii într-un fel care mă face să mă simt foarte inconfortabil. Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul.

— Apropo, cum de nu porți niciodată ochelarii?

Îmi duc repede degetele la față. De ce purtasem idioții ăia de ochelari în prima zi? N-ar fi trebuit să-i port niciodată, iar ieri, când m-a întrebat de ei, n-ar fi trebuit să mint.

— Ăăă…

Își arcuiește o sprânceană.

— Am urcat în baia de la mansardă și n-am văzut nicio soluție pentru lentile de contact. Nu intenționez să cotrobăi, dar la un moment dat o să conduci cu copilul meu în mașină și mă aștept să vezi bine.

— Corect…

Îmi șterg pe blugi palmele transpirate. Trebuie să recunosc adevărul.

— Chestia este că eu nu prea…

Îmi dreg vocea.

— Eu nu prea am nevoie de ochelari. Cei pe care i-am purtat la interviu au fost mai degrabă… cumva, decorativi. Înțelegi?

Și-a lins buzele.

— Înțeleg. Deci m-ai mințit.

— Nu am mințit. Erau o declarație de stil.

— Da.

Ochii albaștri îi scapără.

— Dar apoi, mai târziu, când te-am întrebat despre ei mi-ai spus că porți lentile de contact. Nu așa ai zis?

— Oh, îmi frâng eu mâinile. Mă rog, cred că… Da, atunci am mințit. Cred că m-am simțit jenată de faza cu ochelarii… Îmi pare foarte rău.

Văd cum îi coboară colțurile gurii.

— Te rog să nu mă mai minți vreodată.

— N-o să mai mint. Îmi pare foarte rău.

Mă privește țintă, fără să-i pot citi expresia. Apoi aruncă o privire prin living, iar ochii ei mătură fiecare suprafață.

— Și te rog, fă curat și în camera asta. Nu te plătesc să flirtezi cu grădinarul.

Cu aceste cuvinte, Nina se îndreaptă spre ieșirea din casă trântind ușa în urma ei.

NOUĂ

În seara asta, Nina este la ședința ei APP – cea pe care am *distrus-o* eu când i-am aruncat notele. O să mănânce ceva cu unii dintre părinți, așa că mi s-a cerut să pregătesc cina pentru Andrew și Cecelia.

Casa este mult mai liniștită când Nina nu se află aici. Nu-mi dau seama de ce, dar pur și simplu ea are o energie care umple tot spațiul. Chiar acum, când mă aflu singură în bucătărie, perpelind în tigaie un *fillet mignon,* înainte de a-l băga în cuptor, reședința Winchester este dumnezeiesc de liniștită. Este foarte plăcut. Jobul ar fi atât de plăcut dacă n-ar exista șefa mea.

Andrew se sincronizează incredibil – ajunge acasă chiar când scot friptura din cuptor și o las să se odihnească pe blat. Bagă capul pe ușa bucătăriei.

— Miroase grozav – din nou.

— Mulțumesc.

Adaug încă un pic de sare în piureul de cartofi, deja înecat în unt și smântână.

— Poți să-i spui Ceceliei să coboare? Am strigat-o deja de două ori, dar…

De fapt, am strigat-o de trei ori. Încă nu mi-a răspuns.

Andrew încuviințează din cap:

— Se rezolvă.

La scurt timp după ce el dispare spre dining și o strigă pe nume, aud pe scară pașii grăbiți ai fetiței. Deci așa urmează să se desfășoare lucrurile.

Pregătesc două farfurii conținând friptură, piure de cartofi și garnitură de broccoli. Porțiile sunt mai mici pe farfuria Ceceliei și n-am de gând s-o oblig să mănânce sau nu broccoli. Dacă tatăl ei vrea ca ea să-l mănânce, n-are decât s-o convingă el. Dar aș fi neglijentă dacă n-aș pune pe farfurie și niște legume verzi.

Când eram mică, mama avea mereu grijă ca pe farfuria de la cină să se găsească și legume.

Sunt sigură că încă se întreabă cu ce-o fi greșit în educația mea.

Cecelia poartă o altă rochie prețioasă de-a ei, cu o culoare nepractică, foarte deschisă. N-am văzut-o niciodată îmbrăcată în haine normale de copil, ceea ce pare absolut ciudat. Nu te poți juca în rochițele pe care le poartă Cecelia – sunt prea inconfortabile și se vede pe ele orice pată, oricât de mică. Fetița se așază pe unul dintre scaunele de la masă, ia șervetul pe care l-am pregătit pentru ea și și-l așterne cu grație în poală. Pentru o clipă sunt un pic fermecată. Apoi, deschide gura.

— De ce mi-ai dat apă? Își încrețește ea nasul la vederea paharului cu apă filtrată pe care l-am pus în dreptul locului ei. *Urăsc* apa. Adu-mi suc de mere.

Dacă aș fi vorbit cuiva în felul ăsta pe când eram copil, mama mi-ar fi dat peste mână și mi-ar fi cerut să spun „te rog”. Dar Cecelia nu este copilul meu și încă n-am reușit s-o fac să mă îndrăgească de când stau aici. Așa că zâmbesc politicos, iau apa și-i aduc un pahar cu suc de mere.

Examinează cu grijă paharul pe care i-l așez în față, îl ridică în lumină, mijind ochii.

— Paharul ăsta e murdar. Adu-mi altul.

— Nu e murdar, protestez eu. Tocmai l-am scos din mașina de spălat vase.

— Este *mânjit,* se strâmbă ea. Nu-l vreau. Adu-mi altul.

Trag adânc aer în piept, ca să mă calmez. N-o să mă cert cu fetița asta. Dacă vrea un alt pahar cu suc de mere, o să-i aduc altul.

În timp ce sunt plecată după un nou pahar cu suc pentru Cecelia, la masă își face apariția Andrew. Și-a scos cravata și a desfăcut primul nasture de la cămașa albă pe care o poartă. Prin despicătură se zărește un smoc minuscul din părul de pe piept. Și simt că trebuie să-mi mut privirea.

Bărbații reprezintă unul dintre aspectele cu care încerc încă să mă descurc în viața mea post-închisoare. Și prin „învăț" vreau să spun, firește, că îi evit complet. La ultimul meu job, de chelneriță la barul acela – singurul meu job de când am fost eliberată – clienții îmi cereau mereu să ies cu ei la întâlnire. Refuzam de fiecare dată. Pur și simplu, în viața mea de acum, complet dată peste cap, nu e loc pentru așa ceva. Și, bineînțeles, bărbații care mă invitau în oraș erau genul cu care nu mi-aș fi dorit niciodată să ies.

Am intrat la închisoare la vârsta de șaptesprezece ani. Nu eram virgină, dar singurele mele experiențe includeau sexul ăla stângaci de liceu. În timpul petrecut în închisoare, m-am simțit uneori atrasă de gardienii bărbați. Câteodată, atracția asta era aproape dureroasă. Și unul dintre lucrurile pe care le-am așteptat când am ieșit a fost posibilitatea de-a avea o relație cu un bărbat. Sau măcar să simt buzele unui bărbat lipite de ale mele. O voiam. Normal că o voiam.

Dar nu acum. Cândva.

Totuși, când mă uit la un bărbat ca Andrew Winchester mă gândesc că nu *am mai atins* măcar un bărbat de peste zece ani – sau nu așa, în orice caz. El nu are absolut nimic în comun cu ciudații ăia din barul sordid unde serveam la mese. Când o să reușesc, într-un final, să mă pun pe picioare, el este genul de bărbat pe care o să-l caut. Doar că, evident, neînsurat.

Îmi vine o idee: dacă o să vreau vreodată să ventilez un pic tensiunea, Enzo ar putea fi un bun candidat. Nu, nu vorbește engleză. Dar dacă e vorba doar de o noapte, n-ar trebui să conteze. Pare că ar ști ce să facă și fără să vorbească prea mult. Și, spre deosebire de Andrew, nu are verighetă – cu toate că nu mă pot abține să nu mă gândesc la tipa aia, Antonia, al cărei nume îl are tatuat pe braț.

Mă smulg din fanteziile cu grădinarul cel sexy și mă întorc în bucătărie, să recuperez cele două farfurii cu mâncare. Lui Andrew i se luminează ochii la vederea fripturii suculente, rumenită exact atât cât trebuie. Sunt chiar mândră de cum a ieșit.

— Arată incredibil, Millie! spune el.

— Mulțumesc.

Mă uit spre Cecelia, care are exact reacția opusă.

— Bleah! Asta e friptură.

Afirmarea evidenței, bănuiesc.

— Friptura e bună, Cece, îi spune Andrew. Ar trebui să încerci.

Cecelia se uită la taică-său, apoi iar la farfurie, împunge ușor friptura cu furculița, de parcă s-ar teme să nu-i sară de pe farfurie direct în gură. Are pe chip o expresie chinuită.

— Cece… continuă Andrew.

Mă uit când la Cecelia, când la Andrew, fără să-mi dau seama ce ar trebui să fac. Brusc îmi trece prin cap că probabil n-ar fi trebuit să pregătesc friptură pentru o fetiță de nouă ani. Pur și simplu am presupus că ar trebui să aibă gusturi alese, trăind într-un loc ca ăsta.

— Ăă, spun eu. Ar trebui să…?

Andrew împinge scaunul în spate și ia de pe masă farfuria Ceceliei.

— OK. O să-ți fac niște crochete de pui.

Îl urmez pe Andrew înapoi în bucătărie, cerându-mi scuze din tot sufletul. El râde.

— Nu-ți face griji. Cecelia este obsedată de pui și mai ales de crochetele de pui. Și dacă mergem la cină în cel mai tare restaurant din Long Island, ea tot crochete o să comande.

Umerii mi se relaxează un pic.

— Nu trebuie să faci asta. Pot să-i pregătesc eu crochetele.

Andrew lasă farfuria pe hiatul de la bucătărie și face semn cu degetul spre mine.

— Oh, ba trebuie. Dacă o să lucrezi aici, ai nevoie de o demonstrație.

— OK…

Deschide larg ușa congelatorului și scoate de acolo un pachet enorm de crochete de pui.

— Vezi, astea sunt crochetele care îi plac Ceceliei. Nu lua altă marcă. Orice altceva este inacceptabil.

Bâjbâie să desfacă sigiliul pungii și scoate una dintre crochetele congelate.

— De asemenea, trebuie să aibă formă de dinozaur. Dinozaur – ai reținut?

Nu-mi pot reține un zâmbet.

— Am reținut.

— Totodată – ridică el crocheta – trebuie ca mai întâi s-o examinezi, să nu aibă diformități. Să nu lipsească vreun cap, vreun picior sau vreo coadă. Dacă crocheta dinozaur are vreunul dintre aceste defecte foarte importante, *va fi* refuzată.

Apoi scoate o farfurie din dulapul de deasupra cuptorului cu microunde. Așază crochetele perfecte pe farfurie.

— Îi place să primească cinci crochete. Le pui în cuptorul cu microunde pentru exact nouăsprezece secunde. Mai puțin, rămân congelate. Mai mult, sunt prea uscate. Este un echilibru foarte fin.

Dau solemn din cap.

— Înțeleg.

În timp ce crochetele se rotesc în cuptorul cu microunde, Andrew aruncă o privire prin bucătăria de cel puțin două ori mai mare decât apartamentul din care am fost evacuată.

— Nici nu-ți pot spune câți bani am cheltuit cu renovarea acestei bucătării, iar Cecelia nu vrea să mănânce nimic, dacă nu iese din cuptorul cu microunde.

Îmi stau pe vârful limbii cuvintele „plod răzgâiat”, dar nu le rostesc.

— Știe ce-i place.

— Îmi mod sigur știe.

Cuptorul cu microunde emite un piuit și Andrew scoate farfuria cu crochete fierbinți.

— Dar tu? Ai mâncat ceva?

— O să-mi iau niște mâncare în cameră.

Ridică o sprânceană.

— Nu vrei să mănânci cu noi?

O parte din mine ar vrea să i se alăture la masă. Andrew Winchester are ceva ce mă captivează și nu mă pot abține, vreau să-l cunosc mai bine. Însă, în același timp, asta ar fi o greșeală. Dacă intră Nina și ne vede pe amândoi râzând la cină, n-o să-i placă. Pe deasupra am și sentimentul că Cecelia nu va face ca seara să fie plăcută.

— Mai degrabă aș vrea să mănânc la mine în cameră, îi răspund.

Arată de parcă ar fi gata să protesteze, dar apoi se răzgândește.

— Scuză-mă. N-am mai avut până acum personal care să locuiască în casă, așa că nu prea știu cum se obișnuiește.

— Nici eu nu știu, mă văd nevoită să recunosc. Dar nu cred că Ninei i-ar plăcea să mă vadă luând cina aici, cu tine.

Îmi țin respirația, întrebându-mă dacă nu cumva am sărit calul exprimând acest lucru evident. Dar Andrew nu face decât să încuviințeze din cap.

— Probabil că ai dreptate.

— În fine, ridic eu bărbia și-l privesc drept în ochi, îți mulțumesc pentru demonstrația cu crochetele de pui.

Rânjește la mine.

— Oricând.

Andrew ia farfuria cu pui și o duce la masă. Când îl văd plecat, înghit pe nerăsuflate mâncarea din farfuria refuzată de Cecelia, stând în picioare, aplecată peste chiuvetă, apoi mă întorc în camera mea.

ZECE

O săptămână mai târziu, cobor în living și o găsesc pe Nina ținând în mână un sac de gunoi plin. Primul meu gând este: Oh, Dumnezeule, acum ce s-a mai întâmplat?

A trecut doar o săptămână de când locuiesc cu familia Winchester și mi se pare că sunt aici de ani întregi. Nu, *de secole.* Toanele Ninei sunt absolut impredictibile. Acum mă îmbrățișează și-mi spune cât de mult prețuiește faptul că mă aflu aici, iar în clipa următoare mă ceartă că n-am făcut un anumit lucru despre care nu mi-a pomenit niciodată. Este arțăgoasă, ca să nu spun mai mult. Iar Cecelia este o pramatie căreia e clar că nu-i convine prezența mea aici. Dacă aș avea orice altă opțiune, mi-aș da demisia.

Dar nu am, așa că nu mi-o dau.

Singurul membru al familiei care nu este absolut insuportabil e Andrew. Nu stă prea mult prin preajmă, dar puținele

interacțiuni ale mele cu el au fost... lipsite de evenimente. Am ajuns în punctul în care sunt entuziasmată de orice e *lipsit de evenimente.* Uneori îmi este cu adevărat milă de Andrew. N-are cum să-i fie ușor să fie căsătorit cu Nina.

Zăbovesc la intrarea în living, încercând să înțeleg ce naiba face Nina cu sacul ăla de gunoi. Oare vrea ca de acum înainte să sortez gunoiul alfabetic, pe culori și pe mirosuri? Am cumpărat cumva vreun soi de saci de gunoi absolut inacceptabili, iar acum trebuie să depozitez iar resturile în alți saci? Nici măcar nu pot să ghicesc.

— Millie! strigă ea.

Mi se strânge stomacul. Am sentimentul că încep să-mi dau seama ce vrea să fac cu tot gunoiul ăla.

— Da?

Îmi face semn cu mâna să mă apropii – încerc să merg fără să pară că mă îndrept spre execuție. Nu e ușor deloc.

— S-a întâmplat ceva? o întreb.

Nina ridică sacul greu de gunoi și îi dă drumul pe superba ei canapea de piele. Mă strâmb și dau s-o avertizez să nu împrăștie gunoiul peste toată pielea aia scumpă.

— Tocmai mi-am făcut ordine în dulap, spune ea. Și, din păcate, câteva dintre rochii îmi sunt *un pic* cam mici. Așa că le-am adunat în sacul ăsta. Ești atât de drăguță încât să le duci la un loc de colectare a donațiilor?

Asta era? Nu e așa rău.

— Desigur. Nicio problemă.

— De fapt...

Nina se dă un pas înapoi, măsurându-mă din ochi.

— Ce mărime porți?

— Ăăă, șase...?

I se luminează fața.

— Oh, e perfect! Toate rochiile astea sunt mărimea șase sau opt.

Șase sau opt? Nina arată de parcă ar purta cel puțin măsura paisprezece. Probabil că nu și-a mai făcut ordine în dulap de ceva timp.

— Oh...

— Ar trebui să le iei tu, îmi spune. N-ai deloc haine frumoase.

Tresar când o aud, cu toate că are dreptate. Nu am deloc haine frumoase.

— Nu știu dacă se cade...

— Sigur că se cade!

Întinde sacul spre mine.

— O să arate minunat pe tine. Insist!

Iau sacul din mâinile ei și-l deschid. Deasupra se află o rochiță albă pe care o scot afară. Arată incredibil de scump, iar materialul este atât de moale, încât îmi vine să mă scald în el. Are dreptate. Rochia asta ar arăta grozav pe mine – ar arăta grozav pe oricine. Dacă o să mă hotărăsc să încep să ies în oraș, la întâlniri, ar fi drăguț că am niște haine decente. Chiar dacă sunt toate albe.

— OK, accept eu. Îți mulțumesc foarte mult. Este foarte generos din partea ta.

— Cu mare plăcere! Sper să te bucuri de ele.

— Și dacă te hotărăști vreodată că le vrei înapoi, spune-mi.

Își dă capul pe spate și râde, iar bărbia dublă îi tremură.

— Nu cred că o să port curând o măsură mai mică la îmbrăcăminte. În special acum, când eu și Andy o să avem un copil.

Rămân cu gura căscată.

— Ești însărcinată?

Nu sunt singură dacă sarcina Ninei este un lucru bun sau rău. Cu toate că asta i-ar explica toanele. Însă scuturã din cap.

— Încă nu. Încercăm de ceva vreme, dar fără noroc, însă amândoi ne dorim mult de tot să avem un copil și curând o să mergem și la o întâlnire cu un specialist. Deci presupun că în următorul an sau pe-aici o să apară încă un micuț în casă.

Nu-mi dau seama ce ar trebui să-i răspund.

— Ăăă... felicitări...?

— Mulțumesc.

Îmi zâmbește fericită.

— Oricum, să le porți cu plăcere, Millie. Și mai am ceva pentru tine.

Scotocește prin geanta ei albă, de unde scoate o cheie.

— Voiai cheia de la camera ta, nu-i așa?

— Mulțumesc.

După acea primă noapte, când m-am trezit terifiată că sunt încuiată înăuntru, n-am mai dat atât de multă atenție încuietorii de la ușă. Am observat că ușa se înțepenește un pic, dar nu se strecoară nimeni aici sus, să mă încuie pe dinafară – nu că m-ar

ajuta cheia aia, dacă aș fi înăuntru. Dar o iau și o bag în buzunar. Ar fi bună să încui ușa când plec din cameră. Nina pare genul de persoană căreia îi place să-și bage nasul. De asemenea, pare un moment bun să aduc vorba despre o altă îngrijorare de-a mea.

— Ar mai fi ceva. Fereastra nu se deschide. Pare că a fost lipită cu vopsea.

— Serios?

Vocea Ninei sună de parcă informația ar fi absolut neinteresantă pentru ea.

— Probabil e un risc de incendiu, adaug eu.

Își privește unghiile și se încruntă când vede că i s-a ciobit lacul alb de pe una dintre ele.

— Nu prea cred.

— Păi nu sunt nici eu sigură, dar… vreau să spun că încăperea ar trebui să aibă o fereastră care se deschide, nu? Aerul devine îngrozitor de sufocant acolo, sus.

De fapt, nu e deloc sufocant – în mansardă e mereu curent, ca s-o spun pe aia dreaptă. Dar o să-i zic orice trebuie ca să-mi repare fereastra. Urăsc ideea că singura fereastră din cameră e lipită cu vopsea și nu se poate deschide.

— O să trimit pe cineva să se uite la ea, spune ea pe un ton care mă face să cred că nu va trimite absolut niciodată pe cineva să se uite și că n-o să am niciodată o fereastră care să se deschidă.

Se uită în jos, la sacul de gunoi.

— Millie, îmi face mare plăcere să-ți dau hainele mele, dar te rog nu lăsa sacul ăla de gunoi să zacă prin livingul nostru. E proastă creștere.

— Oh, îmi pare rău, murmur eu.

Apoi Nina oftează, de parcă n-ar ști ce să mai facă cu mine.

UNSPREZECE

— Millie!

La capătul celălalt, vocea Ninei sună înnebunită.

— Trebuie s-o iei tu pe Cecelia de la școală!

Încerc să-mi țin echilibrul cu o tonă de rufe în brațe și cu telefonul între umăr și ureche. Răspund întotdeauna imediat la apelurile Ninei, indiferent ce fac în acel moment. Fiindcă, dacă nu răspund, mă sună iar și iar (și iar) până când o fac.

— Sigur, nicio problemă, îi spun.

— Oh, mulțumesc! izbucnește Nina. Ești *atât* de drăguță! Nu trebuie decât s-o iei de la Winter Academy, la 2:45! Ești grozavă, Millie!

Înainte să-i mai pot pune vreo întrebare, de exemplu de unde ar trebui s-o iau pe Cecelia sau care este adresa Winter Academy, Nina închide. Îndepărtez telefonul de la ureche și tresar panicată când văd cât e ceasul. Am mai puțin de cincisprezece minute ca să-mi dau seama unde e școala asta și să o recuperez pe fiica șefei mele. Rufele mai pot să aștepte.

Scriu numele școlii pe Google și mă reped în jos, pe scări. Nu mi se întoarce niciun rezultat. Cea mai apropiată școală cu numele ăsta este în Wisconsin și, chiar dacă Nina îmi cere uneori lucruri ciudate, mă îndoiesc că se așteaptă s-o iau pe fiică-sa din Wisconsin în cincisprezece minute. O sun pe Nina înapoi, însă, firește, nu răspunde. Îl sun și pe Andy, dar nu răspunde nici el.

Minunat.

În timp ce bat bucătăria în sus și-n jos, încercând să-mi dau seama ce am de făcut, observ o hârtie fixată cu un magnet pe frigider. Este programul de vacanțe al unei școli. De la *Windsor Academy.*

A spus Winter. Winter Academy. Sunt sigură de asta. Sau n-a spus așa?

N-am timp să mă întreb dacă Nina mi-a spus greșit numele școlii sau dacă nu știe unde învață fiică-sa, locul unde este și ea vicepreședinte al APP. Din fericire, pe hârtie este și o adresă, așa că știu exact unde să mă duc. Și am doar zece minute ca să ajung acolo.

Winchesterii trăiesc într-un oraș care se laudă cu unele dintre cele mai bune școli publice din țară, dar Cecelia merge la o școală privată, pentru că, normal, acolo trebuie să meargă. Windsor Academy este o clădire uriașă, elegantă, cu o mulțime de coloane ca fildeșul și cărămizi maro închis, cu iederă urcând pe ziduri, încât mă simt de parcă aș lua-o pe Cecelia de la Hogwarts sau ceva la fel de ireal.

Un alt lucru asupra căruia aș fi vrut ca Nina să mă prevină este chestiunea parcării la ora de preluare a copiilor. Este un coșmar total. A trebuit să dau ture câteva minute căutând un loc și să mă strecor în cele din urmă între un Mercedes și un Rolls-Royce. Mă tem ca nu cumva să-mi ridice careva Nissanul șifonat, doar așa, din principiu.

Având în vedere cât de puțin timp am avut ca să ajung la școală, o iau la fugă spre intrare, suflând și pufnind. Și, firește, există cinci intrări separate. Pe care dintre ele o să iasă Cecelia? Nu este nicio indicație pe unde ar trebui s-o iau. Încerc iar s-o sun pe Nina, însă, din nou, intră căsuța vocală. Unde naiba *este?* Nu că ar fi treaba mea, dar femeia asta nu are serviciu și eu îi fac toate treburile prin casă. Ce naiba face cu tot timpul ei?

După ce întreb câțiva părinți înțepați, trag concluzia că Cecelia va ieși pe ultima intrare din partea dreaptă a școlii. Dar, pentru că sunt hotărâtă să n-o dau în bară, mă apropii de două femei îmbrăcate impecabil care stau de vorbă lângă ușă și întreb:

— Aceasta este ieșirea pentru elevii clasa a patra?

— Da, asta e.

Cea mai slabă dintre ele – o brunetă cu o formă desăvârșită a sprâncenelor, cum n-am mai văzut în viața mea – mă măsoară din cap până-n picioare.

— Pe cine aștepți?

Mă fac mică sub privirea ei.

— Pe Cecelia Winchester.

Cele două femei schimbă priviri cunoscătoare.

— Tu trebuie să fii noua fată-n casă angajată de Nina, spune femeia mai scundă – o roșcată.

— Menajeră, o corectez eu, deși habar n-am de ce. Nina poate să-mi spună cum vrea ea.

Bruneta chicotește când îmi aude comentariul, dar nu spune nimic.

— Deci, cum e să lucrezi acolo, din ce ți-ai dat seama până acum?

Vrea să dezgroape vreo mizerie. Succes, ce să spun – eu n-am de gând să-i ofer nimic de genul ăsta.

— E grozav.

Femeile schimbă iar priviri.

— Deci Nina nu te înnebunește? mă întreabă roșcata.

— Ce vreți să spuneți? întreb eu cu prudență.

Nu vreau să bârfesc cu scorpiile astea, dar în același timp sunt curioasă în legătură cu Nina.

— Nina este un pic… cam prea încordată, spune bruneta.

— Nina e nebună, izbucnește roșcata. *La propriu.*

Trag aer în piept.

— Poftim?

Bruneta îi dă un cot roșcatei, suficient de tare încât aceasta să icnească.

— Nimic. Glumea și ea.

În momentul acela, ușile școlii se deschid larg și copiii năvălesc afară. Dacă ar fi fost vreo șansă să mai capăt niște informații de la cele două, șansa asta se duce când femeile se îndreaptă spre propriii copii de clasa a patra. Dar nu mă pot opri să mă gândesc la ce au spus.

Ochesc chiar lângă intrare părul blond deschis al Ceceliei. Chiar dacă cea mai mare parte dintre copii poartă blugi și tricouri, ea este îmbrăcată într-o altă rochie de dantelă, de data asta de un verde-albăstrui palid. Iese în evidență ca un deget umflat. N-am avut nicio problemă să o urmăresc cu privirea cât am încercat să ajung la ea.

— Cecelia! flutur cu disperare brațul când mă apropii. Am venit să te iau!

Cecelia mă privește de parcă mai degrabă ar intra în duba unor homleși bărboși, decât să meargă acasă cu mine. Scutură din cap și se îndepărtează.

— Cecelia! strig din nou, de data asta mai tare. Haide. Mama a zis să te iau de la școală.

Se întoarce să mă privească și văd în ochii ei că mă consideră o cretină.

— Nu, n-a zis. Mama Sofiei mă ia și mă duce la karate.

Înainte să apuc să protestez, o femeie cam la patruzeci de ani, purtând pantaloni de yoga și un pulover, se apropie și pune mâna pe umărul Ceceliei.

— Sunteți gata pentru karate, fetelor?

Clipesc des spre femeia aceea. Nu pare să se ocupe cu răpirile de copii. Dar aici este evident o neînțelegere. Nina m-a sunat și mi-a spus s-o iau pe Cecelia. A fost foarte clară în privința asta. Mă rog, cu excepția părții în care mi-a spus greșit numele școlii. Dar, în afară de asta, a fost foarte clară.

— Scuzați-mă, îi spun femeii. Lucrez pentru familia Winchester și Nina mi-a cerut s-o iau pe Cecelia astăzi.

Femeia arcuiește o sprânceană și pune în șold o mână cu manichiură abia făcută.

— Nu cred. O iau pe Cecelia absolut în fiecare miercuri și le duc pe fete la karate. Nina nu mi-a pomenit de vreo schimbare de plan. Poate că ai înțeles *tu* greșit.

— N-am înțeles greșit, răspund eu, dar îmi aud ezitarea din voce.

Femeia caută în geanta Gucci și își scoate telefonul.

— Hai să clarificăm asta cu Nina, bine?

O văd cum apasă un buton pe tastatura telefonului. Bate cu unghiile ei lungi în geantă, cât timp așteaptă ca Nina să-i răspundă.

— Alo, Nina? Sunt eu, Rachel.

Face o pauză.

— Da, mă rog, este aici *o fată* care zice că i-ai spus tu s-o ia pe Cecelia, dar i-am explicat că o duc pe Cecelia la karate în fiecare miercuri.

O altă pauză lungă, în timp ce femeia asta, Rachel, dă din cap.

— Da, corect, exact asta i-am spus și eu. Mă bucur foarte tare că am verificat.

După o altă pauză, Rachel râde.

— Știu *exact* la ce te referi. Este *atât* de dificil să găsești pe cineva de bună calitate.

Nu e greu să-mi imaginez cum a terminat Nina conversația.

— Ei bine, a spus Rachel. Exact cum bănuiam. Nina zice că ai încurcat borcanele de tot. Așa că o să-mi văd de treabă și o s-o duc pe Cecelia la karate.

Iar apoi, ca să pună cireașa pe tort, Cecelia îmi scoate limba. Dar partea bună este că nu trebuie să mă întorc acasă cu ea în mașină.

Îmi scot telefonul ca să verific dacă am primit vreun mesaj de la Nina, prin care retrăgea cererea de-a o lua pe Cecelia de la școală. N-am primit nimic. Îi trimit un mesaj:

O femeie pe nume Rachel tocmai a vorbit cu tine și a spus că i-ai cerut s-o ducă pe Cecelia la karate. Așadar, eu mă întorc acasă?

Răspunsul Ninei vine într-o secundă:

Da. De ce Dumnezeu ai crezut că aș vrea s-o iei pe Cecelia de la școală?

Pentru că așa mi-ai cerut tu! Îmi zvâcnește maxilarul, dar nu mă pot lăsa copleșită. Așa este Nina, pur și simplu. Și există și multe lucruri bune în a munci pentru ea. (Sau *cu* ea – ha!) Doar că e un pic cam încordată. Un pic excentrică.

Nina este nebună. La propriu.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce mi-a zis roșcata aia băgăcioasă. Ce a vrut să spună cu asta? Că Nina este mai mult decât o șefă excentrică și pretențioasă? Mai este ceva în legătură cu ea?

Poate e mai bine dacă nu știu.

DOISPREZECE

Chiar dacă m-am resemnat să-mi văd de treaba mea în ceea ce privește istoria sănătății mintale a Ninei, nu pot să nu-mi pun întrebări. Lucrez pentru femeia asta. Trăiesc *alături* de femeia asta.

Și mai este ceva foarte ciudat în legătură cu ea. Ca în dimineața asta când curățăm baia principală și n-am putut să nu mă gândesc că niciun om în toate mințile n-ar putea lăsa baia în halul ăla de murdară – prosoapele pe jos, pasta de dinți prelingându-se pe chiuvetă. Știu că depresia îi poate face uneori pe oameni să nu mai vadă motivul pentru care ar face curat. Dar Nina este suficient de motivată să iasă în oraș în fiecare zi, oriunde s-ar duce ea.

Cel mai rău lucru a fost acum câteva zile, când am găsit pe jos un tampon folosit. Un tampon folosit, însângerat. Mi-a venit să vomit.

În timp ce curăț pasta de dinți și biluțele de machiaj lipite de chiuvetă, ochii îmi cad pe dulăpiorul de medicamente. Dacă Nina chiar este „nebună”, probabil că ia medicamente, nu? Dar nu mă pot uita în dulăpior. Ar fi o încălcare gravă a încrederii.

Însă, pe de altă parte, nu e ca și când ar ști toată lumea că am aruncat o privire acolo. Doar o scurtă privire.

Mă uit spre dormitor. Nu e nimeni acolo. Arunc o privire și după colț, să mă asigur. Sunt singură. Mă întorc în baie și, după o clipă de ezitare, deschid dulăpiorul.

Uau, sunt o grămadă de medicamente aici. Apuc una dintre sticluțele portocalii cu pilule. Pe el este numele „Nina Winchester”. Citesc și numele medicamentului: haloperidol. Orice-ar fi asta.

Eram pe cale să apuc o a doua sticluță, când pe culoar se aude o voce:

— Millie? Ești înăuntru?

Oh, nu.

Îndes la repezeală sticluța înapoi în dulap și trântesc ușița. Inima mi-a luat-o la goană și simt în podul palmelor o sudoare rece. Exact la timp îmi lipesc pe față un zâmbet, căci Nina dă buzna în dormitor, îmbrăcată într-o bluză albă fără mâneci și blugi albi. Se oprește brusc când mă vede în baie.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Curăț baia.

În mod sigur nu mă uit după medicamentele tale.

Nina mijește ochii la mine și, preț de o clipă, sunt sigură că urmează să mă acuze că m-am uitat în dulăpiorul de medicamente. Și mint îngrozitor de prost, așa că Nina știe aproape sigur adevărul. Însă ochii îi cad asupra chiuvetei.

— Cum cureți chiuveta? mă întreabă ea.

— Hm.

Ridic spray-ul pe care-l țin în mână.

— Cu produsul ăsta de curățare a chiuvetei.

— Este *organic?*

— Eu…

Mă uit la sticla pe care am cumpărat-o săptămâna trecută de la băcănie.

— Nu. Nu este.

Ninei îi cade fața.

— Chiar prefer produse de curățare organice, Millie. Nu au atât de multe chimicale. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da…

Nu spun la ce mă gândesc, anume că nu cred că o femeie care ia atât de multe medicamente este îngrijorată de câteva chimicale dintr-un produs de curățenie. Adică, da, sunt în chiuveta ei, dar nu le *ingerează.* N-o să-i intre în sânge.

— Pur și simplu simt că…

Se încruntă.

— Nu prea te descurci la curățatul chiuvetei. Pot să mă uit cum faci? Aș vrea să văd unde nu procedezi corect.

Vrea să mă vadă curățând chiuveta?

— OK…

Pulverizez mai multă substanță în chiuvetă și frec porțelanul până când resturile de pastă de dinți dispar. Mă uit spre Nina, care dă din cap gânditoare.

— E bine, spune ea. Cred că adevărata întrebare este cum cureți chiuveta când *nu* te văd eu.

— Ăăă, la fel…?

— Hmm. Mă îndoiesc foarte tare de asta, își dă ea ochii peste cap. Oricum, n-am timp să te supraveghez toată ziua făcând curat. Încearcă să te asiguri că de data asta faci treabă mai bună.

— Desigur, bombăn eu. OK, așa o să fac.

Nina traversează dormitorul ca să plece la spa sau la vreun prânz cu prietenele, ori unde s-o duce ea ca să-și ocupe tot timpul ăla liber, fiindcă serviciu nu are. Mă uit iar spre chiuvetă, care acum este imaculată. Mă simt copleșită de tentația de a-i scufunda periuța de dinți în toaletă.

Totuși, nu o fac. Dar îmi scot telefonul și caut cuvântul „haloperidol”.

Ecranul se umple cu informații. Haloperidolul este un medicament antipsihotic folosit pentru tratarea schizofreniei, a tulburării bipolare, delirului, agitației și psihozei acute.

Și asta e doar *una* din cele cel puțin douăsprezece flacoane cu pilule. Dumnezeu știe ce altceva se mai găsește aici. O parte din mine este cuprinsă de o rușine îngrozitoare fie și numai că am căutat în dulăpior. Cealaltă parte este speriată de ce altceva aș mai putea găsi.

TREISPREZECE

Dau cu aspiratorul în living când văd trecând o umbră prin dreptul ferestrei.

Mă îndrept spre fereastră și îmi dau seama că azi Enzo grădinărește în curtea din spate. Din câte am văzut, trece de la casă la casă, pe zile, făcând diferite lucrări de grădinărit și peisagistică. Acum, de pildă, sapă stratul de flori din fața casei.

Apuc din bucătărie un pahar gol și-l umplu cu apă rece. Apoi ies afară.

Nu prea îmi dau seama ce încerc să obțin cu asta. Dar, de când le-am auzit pe femeile alea două spunând despre Nina că e nebună („la propriu”), nu mă mai gândesc decât la asta. Apoi am găsit pastilele pentru tratament antipsihotic din dulăpiorul ei cu medicamente. Departe de mine să o judec pe Nina pentru că are probleme psihice – am întâlnit în închisoare destule femei care se luptau cu bolile mintale –, dar mi-ar prinde bine să știu care e situația. Pesemne că aș putea chiar s-o ajut dacă aș înțelege-o mai bine.

Îmi amintesc cum, în prima mea zi aici, Enzo a părut să mă avertizeze în legătură cu ceva. Nina e plecată, Andrew e la serviciu, iar Cecelia este la școală, așa că pare momentul perfect să-l interoghez. Singura complicație minoră este că Enzo abia dacă scoate o vorbă în engleză.

Dar n-are ce să se întâmple rău. Și sunt sigură că este însetat și va aprecia un pahar cu apă.

Când ies afară, Enzo este ocupat cu săpatul unei gropi. Pare foarte concentrat la ceea ce face, chiar și după ce îmi dreg destul de tare vocea. De două ori. Într-un final îi fac semn din mână și îi spun:

— *Hola!*

Din nou, asta s-ar putea să fie în spaniolă.

Enzo ridică privirea de la groapa pe care o sapă. Pe buze are o expresie amuzată.

— *Ciao,* spune el.

— *Ciao,* mă corectez, jurând ca data viitoare să o nimeresc cum trebuie.

Un „V” de sudoare i s-a desenat pe tricoul care stă lipit de trup, evidențiindu-i fiecare mușchi. Și nu sunt mușchi lucrați la sală – ci sunt brațele musculoase ale unui bărbat care își câștigă traiul prin muncă fizică.

Așa că mă holbez la el. Dați-mă în judecată, aia e.

Îmi dreg iar vocea.

— Ți-am adus… ăăă, apă. Cum spui…?

— *Acqua.*

Dau cu putere din cap.

— Așa. Aia.

Vedeți? Ne descurcăm. Comunicăm. Treaba merge de minune.

Enzo se îndreaptă spre mine și apucă recunoscător paharul cu apă, golindu-l pe jumătate dintr-o singură înghițitură. Lasă să-i scape un oftat și-și șterge buzele cu dosul palmei.

— *Grazie.*

— Cu plăcere, îi zâmbesc eu. Deci, ăăă, lucrezi de multă vreme pentru familia Winchester?

Mă privește fără expresie.

— Adică, ai… Lucrezi aici… mulți ani?

Mai ia o înghițitură din paharul cu apă. A golit aproape trei sferturi din el. Când o să-l termine, o să se întoarcă la muncă – nu am prea mult timp.

— *Tre anni,* spune el în cele din urmă. Apoi adaugă, în engleza lui cu accent puternic: trei an.

— Și, uh… îmi frământ eu mâinile. Nina Winchester… Tu…

Se încruntă la mine. Dar nu mai are privirea aceea goală, ca și când nu m-ar înțelege. Arată de parcă ar aștepta să vadă ce urmează să spun. Poate că înțelege engleza mai bine decât o vorbește.

— Tu… încep eu din nou. Tu crezi că Nina este… adică tu o placi?

Enzo își mijește ochii la mine. Mai ia o înghițitură lungă din pahar, apoi mi-l îndeasă în mână. Fără nicio vorbă, se întoarce iar spre groapa pe care o săpa, își ia lopata și își vede de muncă.

Deschid gura să încerc iar, dar apoi o închid. Când am venit pentru prima dată aici, Enzo a încercat să mă avertizeze în legătură cu ceva, dar Nina a deschis ușa înainte ca el să-mi poată spune ce este. Și este evident că s-a răzgândit. Orice ar ști sau ar crede Enzo, n-o să-mi spună. Cel puțin, nu acum.

PAISPREZECE

Locuiesc deja de trei săptămâni în casa familiei Winchester când am prima mea întâlnire cu polițista supraveghetoare pentru eliberarea condiționată. Am așteptat s-o pot programa în ziua mea liberă. Nu vreau ca ei să știe unde mă duc.

Sunt obligată să merg la aceste întâlniri cu polițista care se ocupă de mine, Pam, o femeie între două vârste, îndesată și cu maxilar puternic. Imediat după ce am ieșit, am locuit într-o casă plătită de închisoare, dar după ce Pam m-a ajutat cu slujba de chelneriță, m-am mutat la casa mea. Apoi, când am pierdut slujba, nu prea i-am zis lui Pam despre asta. De asemenea, nu i-am spus nici despre evacuarea din casă. La ultima noastră întâlnire, acum o lună și un pic, am mințit cu nerușinare.

Să minți un polițist supraveghetor pentru eliberare condiționată înseamnă să încalci regulile de eliberare condiționată. Să nu ai casă și să trăiești în mașină înseamnă, de asemenea, să încalci regulile eliberării condiționate. Nu-mi place să mint, dar nu vreau să mi se revoce eliberarea condiționată și să mă întorc instant la pușcărie, ca să execut ultimii cinci ani din sentință. N-o să permit să se întâmple așa ceva.

Însă acum lucrurile s-au schimbat. Astăzi pot fi sinceră cu Pam. Mă rog, aproape sinceră.

Chiar dacă este o zi răcoroasă de primăvară, în micul biroul al lui Pam pare că sunt aproape patruzeci de grade Celsius. O jumătate de an biroul ei este o saună, iar cealaltă jumătate e un congelator. Nu există cale de mijloc. Și-a deschis larg fereastra micuță și are și un ventilator care îi tot împrăștie zecile de hârtii de pe birou. Trebuie să le țină cu mâna ca să nu zboare în toate direcțiile.

— Millie.

Îmi zâmbește când mă vede intrând. Este o persoană foarte drăguță și pare că vrea sincer să mă ajute, iar asta mă face să mă simt foarte prost în privința faptului că am mințit-o.

— Mă bucur să te văd! Cum îți merge?

Mă așez într-unul din scaunele de lemn din fața biroului ei.

— Foarte bine!

Asta e o mică minciună. Dar îmi merge binișor. Destul de bine.

— N-am nicio noutate.

Pam răsfoiește hârtiile de pe birou.

— Am primit mesajul tău despre schimbarea adresei. Lucrezi pentru o familie din Long Island, ca menajeră?

— Exact.

— Nu ți-a plăcut jobul de la Charlie’s?

Îmi mestec buza de jos.

— Nu chiar.

Ăsta este unul dintre lucrurile despre care o mint. Când îi spun că am demisionat de la Charlie’s. Când realitatea este că ei m-au concediat. Dar a fost *complet* nedrept.

Am avut cel puțin norocul s-o facă în liniște și să nu implice și poliția în asta. A fost parte din înțelegere – eu plec fără scandal și ei nu cheamă poliția. Nu prea am avut de ales. Dacă ar fi reclamat la poliție ce s-a întâmplat, aș fi fost trimisă imediat înapoi, la închisoare.

Așa că nu i-am spus lui Pam despre concediere pentru că, dacă i-aș fi spus, i-ar fi sunat să-i întrebe motivul. Și apoi, când mi-am pierdut apartamentul, n-am putut să-i spun nici despre asta.

Dar acum este în regulă. Am un job nou și o locuință. Nu sunt în pericol să fiu iar băgată la zdup. La ultima mea întâlnire cu Pam am stat pe marginea scaunului, dar de data asta mă simt bine.

— Sunt mândră de tine, Millie, spune Pam. Câteodată, oamenilor le este dificil să se adapteze după ce au stat în închisoare din adolescență, dar tu te-ai descurcat grozav.

— Mulțumesc.

Nu, categoric nu trebuie să știe despre luna aia în care am locuit în mașină.

— Și cum este noul job? mă întreabă ea. Cum se poartă cu tine?

— Păi…

Îmi frec genunchii.

— E bine. Femeia pentru care lucrez este un pic… excentrică. Dar nu fac decât să deretic. Nu e mare lucru.

Încă o jumătate de minciună. Nu vreau să-i spun că Nina Winchester m-a făcut să mă simt din ce în ce mai inconfortabil. Am căutat online, să văd dacă are vreun fel de dosar. Nu a apărut nimic la căutare, dar n-am plătit pentru o verificare

adevărată a istoricului ei. Oricum, Nina e destul de bogată ca să-și păstreze trecutul curat.

— Păi asta-i minunat, spune Pam. Și cu viața socială cum stai?

Asta nu e o zonă despre care ar trebui să mă întrebe polițistul supraveghetor, dar m-am împrietenit oarecum cu Pam, așa că nu mă deranjează întrebarea.

— Este inexistentă.

Își dă capul pe spate și râde așa tare, încât pot să-i văd plombele sclipitoare din fundul gurii.

— Înțeleg dacă nu te simți încă pregătită să ieși la întâlnire. Dar ar trebui să încerci să-ți faci niște prieteni, Millie.

— Da, îi spun, chiar dacă nu cred asta.

— Și când o să începi să ieși la întâlniri, spune ea, nu te mulțumi cu oricine. Nu te duce la întâlnire cu un nenorocit doar pentru că ești o fostă condamnată. Meriți pe cineva care să se poarte bine cu tine.

— Îhî…

Preț de o clipă, îmi dau voie să mă gândesc la posibilitatea de a ieși cândva cu un bărbat. Închid ochii, încercând să-mi imaginez cum ar arăta. Pe neașteptate, chipul lui Andrew Winchester îmi năvălește în minte, cu șarmul lui blând și zâmbetul frumos.

Deschid repede ochii. Oh, nu. În niciun caz. Nici măcar nu mă pot *gândi* la asta.

— În plus, adaugă Pam, ești și foarte frumoasă. N-ar trebui să te mulțumești cu puțin.

Aproape că mă pufnește râsul. Am făcut tot ce-am putut ca să arăt cât de neatrăgătoare posibil. Port haine lălâi, îmi țin părul mereu prins în coc sau coadă și n-am mai pus pe față niciun strop de machiaj. Însă Nina tot se uită la mine de parcă aș fi un soi de vampă.

— Pur și simplu nu sunt gata încă să mă gândesc la asta, îi spun.

— Este în regulă, răspunde Pam. Dar, amintește-ți, e important să ai un job și un acoperiș deasupra capului, însă conexiunile umane sunt chiar mai importante de-atât.

Poate că are dreptate, doar că eu nu sunt gata acum pentru asta, trebuie să mă concentrez să mă țin departe de belele. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să sfârșesc iar în închisoare. Asta e tot ce contează.

* * *

Am probleme cu dormitul noaptea.

Când ești în pușcărie, dormi mereu cu un ochi deschis. Nu vrei să se întâmple prin preajmă lucruri de care să n-ai habar. Nici acum, când am ieșit, acest instinct nu mi-a dispărut. Când m-am întins pentru prima dată într-un pat adevărat, am reușit să dorm bine o vreme, dar acum vechea mea insomnie s-a întors, cu puteri reînnoite, în special pentru că în camera mea este un aer înăbușitor.

Primul salariu mi-a fost virat în cont și, cu prima ocazie, o să merg în oraș să-mi cumpăr un televizor. Dacă îl las pornit, poate că o să reușesc să ațipesc mai bine. Sunetul lui va imita zgomotul de noapte din închisoare.

Până acum am ezitat să folosesc televizorul Winchesterilor. Evident, nu cel uriaș, din sala de cinema, ci pe acela „normal” din living. N-ar părea să fie așa o problemă, din moment ce Nina și Andrew se duc devreme la culcare. Au o rutină anume în fiecare seară. Nina urcă la etaj, unde o duce pe Cecelia la culcare exact la 8:30. O aud citindu-i o poveste; apoi îi cântă. În fiecare seară îi cântă același cântec: „Somewhere Over the Rainbow”, din *Vrăjitorul din Oz.* Nina nu pare să aibă vreo pregătire muzicală, dar felul în care îi cântă Ceceliei are ceva ciudat, obsedant de frumos.

După ce fetița merge la culcare, Nina citește sau se uită la televizor în dormitor. Andrew o urmează sus în scurt timp. Dacă mai cobor uneori după zece, parterul este complet pustiu.

Așa că în această noapte am decis să profit.

De aia sunt răstignită toată pe canapea, uitându-mă la un episod din *Family Feud.* Este aproape unu dimineața, așa că nivelul ridicat de energie al concurenților pare aproape bizar. Steve Harvey glumește cu ei și, în ciuda faptului că sunt foarte obosită, râd tare când unul dintre participanți se ridică să-și demonstreze calitățile de dansator de step. Când eram mică mă uitam la emisiunea asta și îmi imaginam mereu cum ar fi să particip și eu; nu știam pe cine aș invita cu mine. Părinții mei, eu – asta înseamnă trei persoane. Pe cine altcineva aș fi putut chema?

— Asta e *Family Feud?*

Ridic brusc capul. Chiar dacă e miezul nopții, mă trezesc cu Andrew Winchester în spatele meu, la fel de treaz cum sunt

oamenii de pe ecranul televizorului. Fir-ar să fie. Știam eu că ar fi trebuit să stau la mine în cameră.

— Oh! Eu, huh... îmi pare rău. N-am vrut să...

Ridică o sprânceană.

— De ce îți pare rău? Și tu locuiești aici. Ai tot dreptul să te uiți la televizor.

Apuc o pernă de pe canapea ca să-mi ascund șortul subțire de sport, în care și dorm. Mai rău, n-am nici sutien pe mine.

— Urma să-mi cumpăr și eu un televizor la mine în cameră.

— E în regulă să te uiți la televizorul nostru, Millie. Probabil nici n-ai avea un semnal prea grozav acolo, sus.

Albul ochilor îi sclipește de la lumina televizorului.

— Scapi imediat de mine. Am venit doar să-mi iau un pahar cu apă.

Rămân pe canapea strângând perna la piept, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să urc la mansardă. Acum n-am nicio șansă să adorm, pentru că inima îmi bate nebunește. A spus că își ia doar un pahar cu apă, așa că poate ar fi în regulă să rămân. Mă uit după el cum dispare în bucătărie și aud curgând apa de la robinet.

Se întoarce în living sorbind din pahar. Abia atunci observ că este îmbrăcat doar într-un maiou alb și boxeri. Măcar nu e la bustul gol.

— Cum de ți-ai pus apă de la robinet? nu mă pot eu abține.

Se prăbușește lângă mine pe canapea, chiar dacă îmi doresc să n-o fi făcut.

— Cum adică?

Ar fi nepoliticos să mă ridic brusc, așa că mă ghemuiesc în capătul celălalt, cât mai departe de el. Ultimul lucru de care am nevoie este ca Nina să ne vadă împreună făcându-ne comozi pe canapea, în lenjerie intimă.

— Adică nu ți-ai luat apă de la filtrul din frigider.

Râde.

— Nu știu. Întotdeauna beau de la robinet. Care e treaba, e otrăvită?

— Nu știu. Cred că are chimicale în ea.

Își trece mâna prin părul negru, ciufulindu-l un pic.

— Parcă mi s-a făcut un pic foame. A mai rămas ceva în frigider de la cină?

— Nu, îmi pare rău.

— Hmm.

Se freacă pe stomac.

— Ar fi proastă creștere dacă aș mânca niște unt de arahide direct din borcan?

Mă trece un fior când îl aud vorbind despre untul de arahide.

— Nu, cât timp nu-l mănânci în fața Ceceliei.

Înclină capul.

— De ce?

— Știi de ce. Fiindcă este alergică.

Oamenii ăștia chiar nu par prea grijulii cu alergia letală a Ceceliei la alune.

Chiar mai surprinzător de-atât, Andrew începe să râdă.

— Nu, nu este.

— Ba da, este. Ea mi-a spus că este. În prima zi în care am venit aici.

— Ăăă, cred că aș ști dacă fata mea ar fi alergică la alune.

Mârâie ușor.

— În plus, crezi că am ține în debara un borcan mare de unt de arahide dacă ea ar fi alergică?

Exact la asta m-am gândit și eu când Cecelia mi-a spus despre alergie. Oare s-a prefăcut numai, ca să-mi facă mie zile grele? Nu m-ar mira, din partea ei. Dar, iarăși, și Nina a spus același lucru. Ce naiba se petrece aici? Pe de altă parte, Andrew a pus cel mai bine punctul pe „i”: faptul că în cămară există un borcan mare de unt de arahide arată clar că nimeni nu are vreo alergie letală la alune.

— Afine, spune Andrew.

Mă încrunt:

— Nu cred că sunt afine în frigider.

— Nu.

Dă din cap spre ecranul televizorului, unde *Family Feud* a intrat în a doua etapă.

— Au intervievat o sută de oameni cărora le-au cerut să numească un fruct pe care să-l poți băga întreg în gură.

Concurenții de pe ecran au răspuns „afine”, iar acesta este răspunsul numărul unu. Andrew ridică pumnul în aer.

— Vezi? Aș fi foarte tare în emisiunea asta.

— Primul răspuns este mereu cel mai ușor de ghicit, îi spun. Partea dificilă e la alea mai puțin clare.

— Bine, deșteapto, rânjește el la mine. Numește un fruct pe care să-l poți băga întreg în gură.

— Ăăă… mă bat eu cu degetul pe bărbie. Un bob de strugure.

Bineînțeles, următorul concurent răspunde „strugure” și este corect.

— Trebuie să recunosc, spune el. Și tu ești bună la asta. OK, dar ce zici de căpșună?

— Probabil e și ăsta printre ele, cu toate că nu poți să bagi în gură o căpșună întreagă, fiindcă are codiță și tot ce mai e acolo.

Participanții reușesc să numească și căpșuna, și cireșele, dar se împotmolesc la ultimul răspuns.

Andrew izbucnește când unul dintre ei spune „piersică”.

— Piersică! strigă el. Cine poate să bage în gură o piersică întreagă? Ar trebui să-ți disloci maxilarul!

Chicotesc.

— E mai bine decât un pepene.

— Probabil că ăla e răspunsul! Pun pariu pe ce vrei.

Răspunsul final se dovedește a fi „pruna”. Andrew clatină din cap.

— Nu știu ce să zic. Mi-ar plăcea să văd o poză cu participanții care au spus că pot să bage în gură o prună întreagă.

— Chestia asta ar trebui să fie parte din emisiune, spun eu. Ai afla răspunsurile a sute de oameni chestionați, precum și justificarea din spatele răspunsurilor.

— Ar trebui să le scrii celor de la *Family Feud* și să le sugerezi treaba asta, îmi spune el serios. Ai putea revoluționa întreaga emisiune.

Chicotesc iar. Când l-am cunoscut pe Andrew, am presupus că este un tip bogat și plin de el. Dar nu e deloc așa. Nina este nebună cu acte în regulă, dar Andrew e *drăguț.* Complet cu picioarele pe pământ și amuzant. Și pare un tată foarte bun pentru Cecelia.

Adevărul este că uneori îmi pare rău pentru el.

N-ar trebui să gândesc așa. Nina e șefa mea. Ea îmi plătește salariul și îmi oferă un acoperiș deasupra capului. Ei îi datorez loialitate. Dar, în același timp, este *îngrozitoare.* E leneșă, îmi dă mereu informații contradictorii și poate fi incredibil de crudă. Chiar și Enzo, cu cele nouăzeci de kilograme de mușchi zdraveni, pare să se teamă de ea.

Desigur, poate n-aș simți așa dacă Andrew n-ar fi atât de atrăgător. Chiar dacă m-am îndepărtat de el cât de mult am putut, fără să risc să cad de pe colțul meu de canapea, nu mă pot abține să nu mă gândesc la faptul că este doar în lenjerie intimă. E în nenorociții ăia de boxeri. Iar materialul maioului e suficient de subțire încât să văd conturul unor mușchi foarte sexy. Ar putea avea pe cineva mult mai bun decât Nina.

Mă întreb dacă el își dă seama de asta.

Chiar când încep să mă relaxez și mă bucur că Andrew mi s-a alăturat la televizor, o voce scrâșnită îmi străpunge gândurile:

— Doamne, care e gluma aia tare la care râdeți voi aici?

Răsucesc capul ca la comandă. Nina stă la baza scărilor, holbându-se la noi. Când e pe tocuri, o aud venind de la un kilometru, dar în tălpile goale e surprinzător cât de ușor calcă. Poartă o cămașă de noapte până la glezne și ține brațele încrucișate pe piept.

— Hei, Nina.

Andrew cască și se ridică de pe canapea.

— De ce te-ai trezit la ora asta?

Nina se uită țintă la noi. Nu înțeleg cum de el n-a intrat în panică. Eu mai am un pic și fac pe mine. Dar Andrew pare nepăsător față de faptul că nevastă-sa tocmai ne-a prins singuri, în living, la ora unu dimineața, îmbrăcați amândoi în *lenjerie intimă.* Nu că am fi *făcut* ceva, dar, oricum.

— Aș putea să te întreb și eu același lucru, i-o întoarce Nina. Voi doi se pare că vă distrați de minune. Care era gluma?

Andrew ridică un umăr.

— Am coborât să-mi iau niște apă și Millie era aici, se uita la televizor. M-a prins și pe mine *Family Feud.*

— Millie, se întoarce Nina spre mine. De ce nu-ți iei tu un televizor pentru dormitorul tău? Ăsta este livingul familiei.

— Îmi pare rău, spun eu repede. O să-mi cumpăr un televizor imediat ce o să pot.

— Hei, ridică Andrew din sprâncene. Care e problema dacă se uită și ea un pic la televizor când nu e nimeni în preajmă?

— Păi tu ești în preajmă.

— Și ea nu mă deranjează deloc.

— Nu cumva ai o întâlnire mâine dimineață, la prima oră?

Nina îl pironește cu ochii.

— Chiar e cazul să stai treaz la unu dimineața, uitându-te la televizor?

Andrew trage aer în piept. Îmi țin și eu respirația, sperând preț de o clipă că o s-o înfrunte. Dar apoi văd cum se cocârjează.

— Ai dreptate, Nina. Mai bine mă duc la culcare.

Nina stă acolo, cu brațele încrucișate pe pieptul ei generos, privindu-l pe Andrew cum se târăște pe scări, ca un copil trimis la etaj și pedepsit să rămână fără cină. Este neliniștitor să vezi măsura geloziei ei.

Mă ridic și eu de pe canapea și sting televizorul. Nina zăbovește încă la baza scărilor. Privirea i se oprește la pantalonii mei scurți și la tricoul mulat, fără mâneci. La sutienul lipsă. Și, din nou, îmi este evident cât de rău arată toate astea. Dar mă gândisem că o să fiu singură aici.

— Millie, spune Nina, pe viitor mă aștept să ai o ținută adecvată prin casă.

— Îmi pare rău, spun pentru a doua oară. Nu m-am gândit că o să fie cineva treaz.

— Serios? pufnește ea. Te-ai plimba așa prin casa unor străini, în creierii nopții, doar pentru că presupui că ei n-ar fi prin preajmă?

Nu știu ce să-i răspund. Asta nu e casa unor străini. Trăiesc *și eu* aici, chiar dacă dorm în mansardă.

— Nu…

— Te rog să rămâi la mansardă după ora de culcare, spune ea. Restul acestei case este pentru familia mea. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Scutură din cap.

— Serios, nici măcar nu mai sunt așa de sigură că avem nevoie de menajeră. Poate că a fost o greșeală…

Oh, nu. O să mă concedieze mâine-dimineață doar pentru că mă uitam la televizor în living? Nu e bine deloc. Și nici vorbă ca Nina să-mi dea recomandări bune pentru un alt job. Pare mai degrabă genul de persoană care ar suna orice potențial angajator ca să-i spună cât de mult mă urăște.

Trebuie să repar situația.

Sap cu unghiile în palmă.

— Ascultă, Nina, încep eu. Nu s-a întâmplat nimic între mine și Andrew…

Își dă capul pe spate, râzând. Este un sunet îngrijorător, ceva aproape între râs și plâns.

— De asta îți imaginezi tu că aș fi îngrijorată? Andrew și cu mine suntem suflete-pereche. Avem un copil împreună și curând o să mai facem unul. Crezi că sunt speriată că soțul meu ar risca totul, tot ce are în viață, pentru vreo servitoare ușuratică din mansardă?

Înghit în sec. E posibil ca tocmai să fi înrăutățit situația.

— Nu, n-ar face asta.

— Normal că n-ar face-o, fir-ar al dracului.

Mă privește drept în ochi.

— Și să nu uiți asta niciodată.

Stau acolo, fără să-mi dau seama ce-ar trebui să răspund. În cele din urmă, face semn din cap spre măsuța de cafea.

— Curăță mizeria aia – acum.

Cu vorbele astea, se răsucește pe călcâie și se întoarce la etaj.

Pe măsuță nu este nicio mizerie. E doar paharul cu apă lăsat de Andrew. Mă îndrept într-acolo ca să-l iau, cu obrajii arzând de umilință. Aud trântindu-se la etaj ușa dormitorului și cobor privirea spre paharul pe care-l țin în mână.

Înainte să mă pot controla, îl izbesc cu putere de podea.

Se sparge în mii de bucăți pe gresie. Cioburile se împrăștie peste tot. Fac un pas înapoi și un ciob mi se înfige în talpă.

Uau, asta a fost o prostie cât casa.

Clipesc la vederea dezastrului pe care l-am făcut pe jos. Trebuie să curăț totul și, mai mult de-atât, trebuie să-mi iau niște încălțări, dacă nu vreau să mai capăt niște tăieturi în talpă. Trag adânc aer în piept, încercând să-mi domolesc ritmul respirației. O să curăț toate cioburile și o să fie bine. Nina n-o să afle niciodată ce s-a întâmplat.

Dar va trebui ca pe viitor să fiu mai atentă.

CINCISPREZECE

Sâmbăta asta, după-amiază, Nina găzduiește în curtea din spatele casei o mică reuniune APP. Se întâlnesc să planifice o chestie denumită „o zi la țară”, în care copiii să se joace câteva

ore la iarbă verde și, nu știu cum, dar chestia asta necesită luni întregi de pregătire. În ultima vreme, Nina a vorbit nonstop despre eveniment. Și mi-a și trimis nu mai puțin de o duzină de mesaje ca să-mi reamintească să iau antreurile.

Încep să fiu cam stresată pentru că, așa cum se întâmplă de obicei, toată casa e un dezastru când mă trezesc eu, dimineața. Nu știu cum se face toată dezordinea asta. Oare medicația Ninei tratează vreun soi de tulburare mintală în care ea se trezește la miezul nopții și face dezastru în toată casa? O exista așa ceva?

De exemplu, nu-mi dau seama cum ajunge baia în halul ăsta peste noapte. Când intru de dimineață în baia ei, să curăț, găsesc în mod obișnuit trei sau patru prosoape aruncate pe jos, mustind de apă. Tot în mod obișnuit, în chiuvetă e pastă de dinți închegată, pe care trebuie s-o frec bine ca s-o curăț. Nina are și un soi de aversiune la pusul hainelor murdare în coșul pentru rufe, așa că îmi ia zece minute bune ca să-i colectez sutienul, chiloții, furoul, dresul etc. Slavă cerului, Andrew se descurcă mai bine la pusul hainelor în coș. Apoi, anumite lucruri trebuie duse la curățătorie, și sunt o grămadă. Nina nu face nicio deosebire între astea două, și ferească sfântul să iau decizia greșită în legătură cu ce merge pus în mașina de spălat și ce trebuie dus la curățătorie. Asta ar fi o infracțiune pedepsită cu spânzurătoarea.

O altă chestie o reprezintă ambalajele de mâncare. Găsesc ambalaje de dulciuri îndesate în fiecare colțișor din dormitor și din baie. Cred că asta explică de ce Nina este cu multe kilograme mai pufoasă decât era în fotografia în care s-au cunoscut ea și Andrew.

Când, în fine, am terminat de curățat casa de la un capăt la altul, am lăsat hainele la curățătorie, le-am spălat pe celelalte în mașină și le-am călcat, deja am intrat în criză de timp. Invitatele urmează să sosească într-o oră și încă n-am terminat toate lucrurile pe care mi le-a dat Nina de făcut, inclusiv preluarea apetitivelor. Nu va înțelege dacă o să-i explic. Având în vedere că săptămâna trecută aproape m-a concediat când m-a prins uitându-mă la *Family Feud* cu Andrew, nu-mi mai permit alte greșeli. Trebuie să mă asigur că după-amiaza asta iese perfect. Apoi ies în curtea din spate. Grădina din spatele reședinței Winchester este una dintre cele mai frumoase priveliști din cartier. Enzo a făcut treabă foarte bună – gardul viu este tuns cu

atâta precizie, de parcă ar fi folosit o riglă. Florile împestrițează marginile curții, aducând un plus de culoare. Iar gazonul este atât de des și verde, încât aproape că mă simt tentată să mă întind pe jos și să-mi flutur mâinile, ca să fac îngeri pe iarbă.

Se pare, însă, că ei nu petrec prea mult timp aici, pentru că pe toată mobila de terasă s-a așternut un strat gros de praf. Totul e acoperit cu un strat gros de praf.

Oh, Doamne, *n-o să am timp* să termin totul.

— Millie? Ești bine?

Andrew este în spatele meu, îmbrăcat lejer, ca niciodată, cu un tricou polo albastru și pantaloni kaki. Arată chiar mai bine decât în costumele lui scumpe.

— Sunt bine, murmur eu.

Nici n-ar trebui să vorbesc cu el.

— Arăți ca și cum ești gata să izbucnești în plâns, constată el.

Mă șterg rușinată la ochi, cu dosul palmei.

— Sunt bine. Doar că am atâtea lucruri de făcut pentru întâlnirea APP.

— Ah, nu merită să plângi pentru asta, își încrețește el fruntea. Femeile alea de la APP nu vor fi niciodată mulțumite, indiferent ce o să faci. Sunt groaznice.

Asta *nu* mă face să mă simt mai bine.

— Ia să vedem, poate am un…

Scotocește prin buzunar și scoate un șervețel mototolit.

— Nu-mi vine să cred că am un șervețel în buzunar, dar uite-l.

Reușesc să zâmbesc și accept șervețelul. Îmi tamponez nasul și simt o undă din aftershave-ul lui Andrew.

— Așa, zice el, cum pot să te ajut?

Scutur din cap.

— Este în regulă. Mă descurc.

— Millie, plângeai.

Pune un picior pe unul dintre scaunele pline de murdărie.

— Serios, nu sunt complet inutil. Doar spune-mi ce trebuie să fac.

Ezit, așa că el adaugă:

— Uite, amândoi vrem s-o vedem pe Nina mulțumită, da? Așa o să reușim. N-o să fie mulțumită dacă te las să o dai în bară.

— Bine, mormăi eu. Ar fi de foarte mare ajutor dacă ai ridica tu antreurile.

— S-a făcut.

Simt cum mi se ridică o greutate uriașă de pe umeri. Mi-ar fi luat douăzeci de minute să ajung la magazin să ridic apetitivele și alte douăzeci de minute la întoarcere. Asta însemna că aș mai fi avut doar cincisprezece minute ca să curăț mobilierul ăsta împuțit. V-o puteți imagina pe Nina, îmbrăcată în ținutele ei albe, stând pe unul dintre scaunele astea?

— Mulțumesc, îi spun. Chiar apreciez foarte mult ajutorul. Foarte mult.

Rânjește la mine.

— Foarte mult?

— Foarte, foarte mult.

În momentul acela, Cecelia dă buzna în curte îmbrăcată cu o rochiță roz pastel, decorată cu alb. La fel ca mama ei, nu are niciun fir de păr nelalocul lui.

— Tati, spune ea.

Andrew își întoarce privirea spre Cecelia.

— Ce este, Cece?

— Nu merge computerul. Nu pot să-mi fac lecțiile. Poți să-l repari?

— Sigur că da, îi răspunde el, punând o mână pe umărul fetiței. Dar mai întâi o să facem o plimbare super-amuzantă.

Cecelia îl privește cu neîncredere, dar Andrew îi ignoră scepticismul.

— Du-te și încalță-te.

Mie mi-ar fi luat o jumătate de zi s-o conving pe Cecelia să se încalțe, dar acum se întoarce ascultătoare în casă și face ce i s-a spus. Cecelia este destul de drăguță cât timp nu este în grija mea.

— Te descurci cu ea, comentez eu.

— Mulțumesc.

— Seamănă mult cu tine.

Andrew scutură din cap.

— Nu chiar. Seamănă cu Nina.

— Ba seamănă și cu tine, insist eu. Are tenul și părul Ninei, dar are nasul tău.

Își face de lucru cu tivul tricoului.

— Cecelia nu este fiica mea biologică. Așa că orice asemănare între noi doi este, vezi tu, pur întâmplătoare.

Uau, nu încetez să fac gafă după gafă.

— Oh. Nu am știut…

— Nicio problemă.

Ochii lui căprui se îndreaptă spre ușă, așteptând întoarcerea Ceceliei.

— Am cunoscut-o pe Nina când Cecelia era doar un bebeluș, așa că sunt singurul tată pe care l-a cunoscut vreodată. Și o consider fiica mea. Nu e nicio diferență.

— Bineînțeles.

Părerea mea despre Andrew Winchester a mai urcat câteva trepte. Nu doar că nu umblă cu vreun supermodel, dar s-a și căsătorit cu o femeie care avea deja un copil pe care l-a crescut ca pe al lui.

— Așa cum ziceam, te descurci bine cu ea.

— Îmi plac mult copiii… Aș fi vrut să avem vreo zece.

Andrew arată de parcă ar vrea să mai adauge ceva, dar în cele din urmă strânge buzele. Îmi amintesc ce mi-a spus Nina cu câteva săptămâni în urmă, cum încearcă să rămână însărcinată. Mi-am amintit și tamponul însângerat de pe podeaua băii. Mă întrebam dacă au avut ceva succes de atunci. Dacă mă iau după expresia tristă din ochii lui, presupun că răspunsul e „nu”.

Dar sunt sigură că Nina va reuși să rămână însărcinată, dacă asta își doresc. Până la urmă, au la dispoziție toate resursele din lume. Oricum ar fi, nu-i treaba mea.

ȘAISPREZECE

Nu greșesc cu nimic când spun că o urăsc pe fiecare dintre invitatele la întâlnirea APP.

Sunt patru, inclusiv Nina. Le-am memorat numele. Jillianne (Jilly-anne), Patrice și Suzanne (a nu se confunda cu Jillianne). Motivul pentru care le-am memorat a fost că Nina nu m-a lăsat să plec o secundă din curte. M-a pus să stau într-un colț și să fiu atentă, în caz că au nevoie de ceva.

Cel puțin, antreurile au fost un succes. Iar Nina habar n-are că Andrew a fost cel care le-a adus de la magazin.

— Pur și simplu nu sunt mulțumită cu meniul pentru ziua în aer liber, se bate Suzanne cu stiloul pe bărbie.

Am auzit-o pe Nina referindu-se la Suzanne ca la „cea mai bună prietenă” a ei, dar, din câte îmi dau seama, Nina nu este apropiată de niciuna dintre așa-zisele prietene.

— Mi se pare că ar trebui să avem mai mult de o opțiune fără gluten, continuă Suzanne.

— Sunt de acord, intervine Jillianne. Și chiar dacă există și o opțiune vegană, nu este și vegană, *și* fără gluten. Deci ce-o să mănânce persoanele care sunt vegane și nu mănâncă nici cu gluten?

Știu și eu? Poate iarbă verde? Serios, n-am văzut în viața mea femei mai obsedate de gluten. De fiecare dată când aduc câte un platou cu apetitive, fiecare dintre ele mă chestionează în legătură cu cantitatea de gluten din ele. De parcă aș avea cea mai vagă idee. Nici măcar nu știu ce e ăla gluten.

Este o zi toridă, caniculară, așa că aș da orice să mă întorc în casă, la aer condiționat. La dracu’, aș da orice să beau și eu un pahar din limonada roz, acidulată, pe care o beau ele. Îmi tot șterg sudoarea de pe frunte, ori de câte ori nu se uită la mine. Mă tem să nu am urme de transpirație la subțiori.

— Lipia asta cu afine și brânză de capră ar fi trebuit încălzită înainte, comentează Patrice în timp ce-și mestecă îmbucătura. E aproape călâie.

— Știu, spune Nina cu părere de rău. I-am spus menajerei să fie atentă la asta, dar știi și tu cum e. A devenit *atât* de dificil să găsești un ajutor bine pregătit.

Rămân cu gura căscată. Nu mi-a cerut niciodată așa ceva. Și ea își dă seama, oare, că stau în picioare *chiar aici?*

— Oh, așa este, încuviințează Jillianne din cap, înțelegătoare. Pur și simplu nu mai poți angaja pe cineva priceput. Etica profesională din țara asta este oribilă. Te întrebi de ce asemenea oameni nu-și pot găsi joburi mai bune, nu? Din cauza lenei, pur și simplu.

— Sau iei vreun străin, adaugă Suzanne. Iar ăștia abia dacă vorbesc limba. Ca Enzo.

— Cel puțin pe ăsta e plăcut să-l privești! râde Patrice.

Chicotesc toate, deși Nina este ciudat de tăcută. Presupun că nu trebuie să-i facă ochi dulci grădinarului, având un soț ca Andrew – nu-i pot găsi nicio vină în asta.

În plus, pare să-i poarte lui Enzo un soi de ranchiună stranie.

Simt cum mă furnică să le spun ceva după felul în care m-au bârfit pe la spate… Mă rog, nu pe la spate, fiindcă stau în picioare *chiar aici,* lângă ele, așa cum am spus. Dar trebuie să le arăt că nu sunt o americancă leneșă. Mi-am rupt oasele muncind în serviciul ăsta și nu m-am plâns nici măcar o dată.

— Nina, îi spun eu, dregându-mi vocea. Vrei să încălzesc apetitivele?

Nina se întoarce spre mine și mă fulgeră cu privirea într-un fel care mă face să mă trag înapoi.

— Millie, spune ea calm, purtam o *conversație.* Te rog, nu ne întrerupe. E foarte nepoliticos.

— Oh, eu…

— De asemenea, adaugă ea, ți-aș fi recunoscătoare dacă nu mi te-ai adresa cu *Nina* – nu sunt partenera ta de pahar.

Chicotește către celelalte.

— Sunt *doamna Winchester.* Nu mă face să-ți reamintesc asta încă o dată.

Mă holbez la ea consternată. Chiar din prima zi m-a instruit să-i spun Nina. Așa i-am spus de atunci încoace, în toată perioada cât am lucrat aici, și n-a avut niciodată nimic împotrivă. Acum se comportă de parcă mi-aș lua eu tot felul de libertăți.

Partea cea mai rea este că celelalte femei se poartă ca și când Nina ar fi o eroină pentru că mi-a zis vreo două. Patrice se lansează într-o poveste despre cum femeia de la curățenie a avut tupeul să-i spună că i-a murit câinele.

— Nu vreau să fiu rea, spune Patrice, dar ce mă privește pe mine dacă Juanitei i-a murit câinele? O tot ținea langa cu chestia asta. Serios.

— Noi categoric avem nevoie de un ajutor ca să ne descurcăm, spune Nina, azvârlind în gură unul dintre antreurile acelea inacceptabile. Am urmărit-o și a mâncat cel puțin jumătate din ele, pe când celelalte invitate abia ciugulesc. Mai ales că Andrew și cu mine o să mai avem un copil.

Celelalte scapă un icnet de încântare.

— Nina, ești însărcinată? țipă Suzanne.

— Știam eu că ai un motiv pentru care mănânci de cinci ori mai mult decât noi, spune Jillianne triumfătoare.

Nina îi aruncă o privire – trebuie să-mi înăbuș un hohot de râs.

— Nu sunt însărcinată *încă.* Dar am mers cu Andy la un specialist în fertilitate, despre care se spune că e *uimitor.* Credeți-mă, până la finalul anului o să am un copil.

— Este minunat.

Patrice pune o mână pe umărul Ninei.

— Știu că voiați de multă vreme un copil. Iar Andrew este un tată *absolut* minunat.

Nina dă din cap și, preț de o clipă, ochii par să i se umezească. Își drege vocea.

— Scuzați-mă un pic, doamnelor. Mă întorc imediat.

Nina intră în casă și nu-mi dau seama dacă ar trebui sau nu s-o urmez. Probabil că se duce la baie sau ceva de genul ăsta. Bineînțeles, poate că acum asta e una dintre responsabilitățile mele – s-o urmez pe Nina la baie ca să-i usuc mâinile cu prosopul sau să trag apa după ea sau Dumnezeu mai știe ce altceva.

Imediat ce iese, celelalte izbucnesc într-un râs reținut.

— Oh, Doamne! chicotește Jillianne. A fost așa de jenant! Nu-mi vine să cred ce i-am zis. Chiar am crezut că este însărcinată! Adică, serios, nu arată ca și când ar fi?

— O să ajungă cât casă, încuviințează Patrice. Are mare nevoie să-și angajeze un nutriționist și un antrenor personal. Și ați observat că încep să i se vadă rădăcinile?

Celelalte două dau din cap, în semn că au văzut. Chiar dacă nu particip la conversația lor, am observat și eu că Ninei i-au crescut rădăcinile părului. În ziua în care m-a intervievat, părul ei arăta perfect. Acum are un centimetru zdravăn de rădăcină mai închisă la culoare. Sunt surprinsă că a lăsat-o să crească atât de mult.

— Vreau să spun că mie mi-ar fi rușine să umblu așa, spune Patrice. Cum vrea să-l păstreze pe soțul ăla sexy rău de tot?

— Mai ales că am auzit că au un contract prenupțial destul de solid, adaugă Suzanne. Dacă ajung la divorț, ea rămâne practic fără nimic. Nu primește nici măcar ajutor pentru copil, fiindcă știți bine că el n-a adoptat-o pe Cecelia.

— Au prenupțial! izbucnește Patrice. Ce naiba o fi în capul Ninei? De ce-o fi semnat așa ceva? Mai bine ar face tot ce poate ca să-l țină fericit pe bărbatu-său.

— Ei bine, n-o să fiu eu aia care să-i spună că are nevoie de dietă! răbufnește Jillianne. Doamne, nu vreau s-o trimit iar la

spitalul de boli nervoase. Știți că Nina nu are toate țiglele pe casă.

Îmi rețin un icnet. Sperasem ca femeia aceea de la școală care sugerase că Nina e nebună să se fi referit la nebunia de *suburbie.* Ceva de genul: se duce la terapeut și mai ia niște sedative când și când. Dar pare că Nina este la un nivel superior. Dacă e să le cred pe moriștile astea bârfitoare, a fost internată într-un spital de *psihiatrie.* Este de-a dreptul bolnavă.

Mă împunge un ghimpe de vinovăție pentru momentele în care m-am simțit atât de frustrată că-mi dă informații greșite sau că stările i se schimbă de la o clipă la alta. Nu este vina ei. Nina are probleme serioase cărora trebuie să le facă față. Totul capătă acum mai mult sens.

— Vă spun un lucru.

Patrice coboară vocea cu câteva tonuri ca să n-o aud, ceea ce înseamnă că habar n-are cât de tare vorbește.

— Dacă aș fi în locul Ninei, ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să angajez o menajeră tânără și drăguță care să locuiască la mine în casă. Trebuie să fie scoasă din minți de gelozie.

Mă uit în altă parte, încercând să nu las impresia că am auzit absolut tot ce a spus. Am făcut totul ca să nu-i dau Ninei motiv să fie geloasă. Nu vreau să capete nici cea mai vagă idee că sunt interesată de soțul ei. Nu vreau să știe că îl consider atrăgător sau să creadă că există cea mai mică șansă ca între noi să se întâmple ceva.

Adică, desigur, dacă Andrew nu era căsătorit, aș fi fost interesată. Dar nu este. O să stau la distanță de bărbatul ăla. Nina n-are de ce să-și facă griji.

ȘAPTESPREZECE

Astăzi, Andrew și Nina au întâlnire cu specialistul în fertilitate.

Toată săptămâna au fost amândoi agitați și entuziasmați de întrevederea asta. Am auzit frânturi din conversațiile lor de la cină. Se pare că Nina a făcut o grămadă de analize de fertilitate și astăzi urmează să discute rezultatele. Nina crede că vor face fertilizare in vitro, care este scumpă, dar au bani de aruncat.

Oricât de mult m-ar călca pe nervi femeia asta uneori, este drăguț cum își fac ei doi planuri pentru viitorul bebeluș. Ieri vorbeau despre cum o să transforme dormitorul de oaspeți în camera copilului. Nu pot spune care dintre ei era mai încântat – Nina sau Andrew. De dragul lor, sper ca ea să rămână însărcinată cât mai repede.

Cât sunt ei plecați la consultație, eu ar trebui s-o supraveghez pe Cecelia, lucru care nu pare dificil în cazul unui copil de nouă ani. Dar Cecelia pare hotărâtă să-l facă astfel. A fost adusă acasă de mama unei prietene, după Dumnezeu știe ce lecție a mai avut azi (karate, balet, pian, fotbal, gimnastică – le-am pierdut complet șirul), iar ea își aruncă fiecare pantof în câte-o direcție, apoi azvârle ghizdanul în altă parte. Din fericire e prea cald pentru jachetă, altminteri ar fi găsit un al patrulea loc unde s-o abandoneze și pe aceea.

— Cecelia, îi spun pe un ton răbdător. Vrei, te rog, să-ți pui pantofii în raft?

— Mai încolo, spune ea absentă și se prăbușește pe canapea, netezind materialul rochiței galben pastel. Apucă telecomanda și trece de la un program la altul, până când dă peste un desen animat insuportabil de zgomotos. O portocală și o pară se ceartă pe ecran.

— Mi-e foame.

Respir adânc, calm.

— Ce-ai vrea să mănânci?

Presupun că va cere să-i prepar ceva absolut ridicol, doar ca să mă chinuie. Așa că sunt surprinsă când o aud:

— Ce-ai zice de un sandvici bologna?

Sunt așa de ușurată că avem în casă toate ingredientele necesare pentru un sandvici bologna, încât nici măcar nu mai insist să spună „te rog”. Dacă Nina vrea ca fata ei să fie un plod răzgâiat, e dreptul ei. Nu e treaba mea s-o disciplinez.

Mă îndrept spre bucătărie și iau niște pâine și un salam de vită din frigiderul umplut până la refuz. Nu știu dacă Cecelia vrea maioneză în sandvici și, mai mult de-atât, sunt sigură că o să-i pun prea multă sau prea puțină. Așa că decid să-i dau ei sticla, să-și pună exact cât dorește. Ha, aici te-am păcălit, Cecelia!

Mă întorc în living și așez sandviciul și maioneza pe măsuța de cafea din fața ei. Se uită la sandvici și se încruntă. Îl apucă prudentă și pe față i se așterne o expresie de dezgust.

— Bleah! țipă ea. Nu vreau chestia asta.

Jur pe Dumnezeu, într-o zi o s-o strâng de gât pe fata asta cu mâinile mele.

— Ai spus că vrei un sandvici bologna. Ți-am făcut sandvici bologna.

— N-am spus că vreau sandvici bologna, suspină ea. Am spus că vreau un sandvici *abalone*!

Mă holbez la ea cu gura căscată.

— Un sandvici abalone? Ce e *aia*?

Cecelia mormăie frustrată și aruncă sandviciul pe jos. Pâinea și carnea se împrăștie, aterizând pe covor în trei grămezi. Singurul lucru bun este că n-am folosit deloc maioneză, fiindcă așa, cel puțin, nu trebuie s-o curăț de pe covor.

OK, mi-a ajuns cu fata asta. Poate că nu e treaba mea, dar e suficient de mare ca să știe că nu trebuie să arunce mâncarea pe jos. Mai ales dacă la un moment dat va fi un bebeluș în casă, trebuie să învețe să se poarte ca un copil de vârsta ei.

— Cecelia, spun printre dinți.

Ridică bărbia ușor ascuțită.

— Ce?

Nu știu exact ce s-ar fi întâmplat cu mine și cu Cecelia, dar confruntarea ne este întreruptă de zgomotul încuietorii de la intrare. Trebuie să fie Andrew și Nina, care vin de la întâlnire. Mă întorc cu spatele la Cecelia și îmi compun un zâmbet pe față. Sunt sigură că Nina o să dea pe-afară de încântare după vizita la medic.

Doar că, atunci când intră în living, niciunul dintre ei nu zâmbește.

Însă e prea puțin spus. Părul blond al Ninei este în dezordine și bluza ei albă e boțită toată. Are ochii injectați și umflați. Nici Andrew nu arată prea grozav, cu cravata pe jumătate desfăcută, de parcă ar fi încercat să și-o scoată și ceva l-ar fi distras pe parcurs. Și el are ochii injectați, la fel ca ea.

Îmi frământ mâinile.

— Este totul în regulă?

Ar fi trebuit să-mi țin gura. Așa ar fi fost înțelept să fac. Pentru că acum Nina își îndreaptă privirea spre mine și pielea ei albă se înroșește puternic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Millie, mă repede ea. De ce trebuie să fii așa *băgăcioasă?* Asta nu e deloc treaba ta, fir-ar al dracului să fie.

Înghit în sec.

— Îmi pare foarte rău, Nina.

Ochii i se mută spre dezastrul de pe jos. Pantofii Ceceliei. Pâinea și salamul de lângă măsuța de cafea. Și cândva, în ultimul minut, Cecelia s-a strecurat afară din living, iar acum nu e de găsit. Chipul Ninei se schimonosește.

— Așa trebuie să găsesc când vin acasă? *Mizeria* asta? Pentru ce te plătesc, ia spune? Poate ar trebui să începi să-ți cauți alt job.

Simt cum mi se strânge gâtul.

— Tocmai… tocmai voiam să curăț…

— Nu te apuca de treabă doar fiindcă așa zic *eu.*

Îi aruncă lui Andrew o privire nimicitoare.

— Mă duc să mă întind. Am o durere de cap teribilă.

Nina tropăie pe scară, iar tocurile ei par gloanțe înfipte în fiecare treaptă, punctate la final de zgomotul ușii trântite la dormitorul lor. Este evident că ceva n-a mers bine la întâlnire. Nu are niciun rost să încerci să vorbești cu ea acum.

Andrew se prăbușește pe canapeaua de piele și lasă capul pe spate.

— Ei bine, a fost oribil.

Îmi mușc buza de jos și mă așez lângă el, chiar dacă simt că probabil nu ar trebui s-o fac.

— Ești bine?

Își freacă pleoapele cu vârfurile degetelor.

— Nu chiar.

— Vrei… vrei să vorbești despre asta?

— Nu chiar.

Strânge pleoapele pentru o clipă. Lasă să-i scape un oftat.

— N-o să se întâmple în cazul nostru. Nina n-o să rămână însărcinată.

Prima mea reacție este de surprindere. Nu că aș ști prea multe despre asta, dar chiar nu-mi vine să cred că Nina și Andrew nu sunt capabili să plătească pentru o cale de ieșire din

dilema asta. Jur că am văzut la știri că o femeie de șaizeci de ani a rămas însărcinată.

Dar nu-i pot spune asta lui Andrew. Tocmai s-au întâlnit amândoi cu un specialist renumit în probleme de fertilitate. Nu există nimic ce să știu eu, iar omul acela să nu știe. Dacă a spus că Nina nu poate rămâne însărcinată, atunci așa e. N-o să existe niciun bebeluș.

— Îmi pare atât de rău, Andrew.

— Da…

Își trece o mână prin păr.

— Încerc să fiu OK cu asta, dar nu pot zice că nu sunt dezamăgit. Adică, o iubesc pe Cecelia ca pe propriul meu copil, dar… voiam… adică am visat întotdeauna să…

Este cea mai profundă conversație pe care am avut-o vreodată cu el. Este destul de drăguț să văd că se deschide așa în fața mea.

— Înțeleg, murmur eu. Trebuie să fie atât de greu… pentru amândoi.

Se uită în jos.

— Trebuie să fiu tare pentru Nina. E devastată de vestea asta.

— Pot face ceva?

Rămâne tăcut preț de o clipă, trecându-și degetele de-a lungul unei cute din pielea canapelei.

— Este un spectacol pe care Nina ar vrea să-l vadă în oraș – tot pomenește de asta. *Showdown.* Știu că niște bilete acolo i-ar crește moralul. Dacă ai putea întreba de datele reprezentațiilor și să rezervi niște locuri în primele rânduri ar fi minunat.

— S-a făcut, îi spun eu.

Nu o pot suferi pe Nina din multe motive, dar nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să capeți astfel de vești – mi se frânge inima pentru ea.

Andrew își freacă iar ochii injectați.

— Mulțumesc, Millie. Sincer, chiar nu știu ce ne-am fi făcut fără tine. Îmi pare rău pentru felul în care te tratează Nina uneori. Este un pic cam temperamentală, dar chiar te place și apreciază ajutorul tău.

Nu sunt foarte sigură că este adevărat ce spune, dar n-o să mă apuc să-l contrazic. O să continui să lucrez aici până când o să economisesc o sumă rezonabilă. Și o să fac tot ce pot ca s-o mulțumesc pe Nina.

OPTSPREZECE

În noaptea care urmează mă trezesc din cauza urletelor.

Mansarda este incredibil de bine izolată, așa că nu aud nimic din ce se spune. Dar vocile vin de undeva, de sub camera mea. O voce de bărbat și una de femeie. Andrew și Nina.

Apoi aud o izbitură.

Din reflex, mă dau jos din pat. Poate că nu e deloc treaba mea, dar acolo, jos, se întâmplă ceva. Trebuie să mă asigur cel puțin că totul este în regulă.

Pun mâna pe mânerul ușii, dar acesta nu se răsucește. În cea mai mare parte a timpului, m-am obișnuit cu faptul că ușa se înțepenește. Însă, din când în când, am un atac de panică. Iar apoi mânerul îmi alunecă în palmă. Și ies din cameră.

Cobor scările scârțâitoare care duc la etajul al doilea. Acum, că am coborât din mansardă, strigătele se aud mult mai tare. Vin din dormitorul principal. E vocea Ninei, care țipă la Andrew. Este aproape isterică.

— Nu e drept! strigă ea. Am făcut tot ce am putut și…

— Nina, spune el. Nu este vina ta.

— Ba *este* vina mea! Dacă erai cu o femeie mai tânără, ai fi putut avea copilul pe care ți-l dorești! Este vina *mea!*

— Nina…

— Ți-ar fi mai bine fără mine!

— Haide, nu spune asta…

— E adevărat!

Dar nu pare tristă. Pare furioasă.

— Îți dorești ca eu să fi murit!

— Nina, încetează.

Din cameră se aude un alt zgomot puternic. Urmat de un al treilea. Fac un pas înapoi, nehotărâtă între intenția de a bate la ușă, ca să mă asigur că totul e OK, și dorința de a mă strecura înapoi în camera mea și a mă ascunde acolo. Rămân țintuită pe loc preț de câteva clipe, paralizată de nehotărârea mea. Apoi ușa se deschide larg.

Nina stă în prag îmbrăcată în aceeași cămașă de noapte albă, de culoarea crinului, pe care o purta și în noaptea în care ne-a prins pe mine și pe Andrew în living. Doar că acum observ pe

materialul palid o dâră de roșu aprins care începe de pe șoldul ei și coboară pe toată lungimea fustei, până jos.

— Millie, mă țintuiește ea cu privirea. Ce faci aici?

Mă uit în jos, spre mâinile ei, și văd același roșu aprins pe toată palma dreaptă.

— Eu…

— Ne spionezi? ridică ea o sprânceană. Ne-ai ascultat conversația?

— Nu!

Mă dau un pas înapoi.

— Am auzit doar o bufnitură și eram îngrijorată că… voiam să mă asigur că este totul OK.

Îmi observă privirea îndreptată spre ceea ce sunt aproape sigură că e o pată de sânge pe cămașa ei de noapte. Pare aproape amuzată de asta.

— M-am tăiat un pic la mână, atâta tot. Nu e cazul să te îngrijorezi. Nu am nevoie de ajutorul *tău.*

Dar ce s-a întâmplat acolo, înăuntru? Oare de aia s-a murdărit toată de sânge? Și unde e Andrew?

Dacă l-a omorât? Dacă zace mort în mijlocul dormitorului? Sau, mai rău de-atât, dacă sângerează de moarte acum și am o șansă să-l salvez? Nu pot să plec, pur și simplu. Oi fi făcut eu unele chestii nasoale în viață, dar n-o s-o las pe Nina să scape cu o crimă.

— Unde e Andrew? o întreb.

Pe obraji i se desenează niște pete rotunde, rozalii.

— *Poftim?*

— Eu doar…

Mă mut de pe un picior pe altul, lăsându-mi greutatea pe rând pe tălpile goale.

— Am auzit o bufnitură. Andrew este OK?

Nina mă privește țintă.

— Cum îndrăznești! De ce anume mă acuzi?

Îmi trece prin minte că Andrew este un bărbat masiv și puternic. Dacă Nina l-a rezolvat așa de repede, ce șansă aș avea eu să mă pun în calea ei?

Dar nu mă pot mișca din loc. Trebuie să mă asigur că el e bine.

— Întoarce-te în camera ta, îmi ordonă ea. Înghit cu un nod în gât.

— Nu.

— Întoarce-te în camera ta, altfel ești concediată.

Vorbește serios. O văd în privirea ei. Dar nu mă pot mișca din loc. Încep iar să protestez, dar atunci aud ceva. Ceva care face ca umerii să mi se lase de ușurare.

Sunetul robinetului pornit de la baia din dormitorul matrimonial.

Andrew este bine. Doar că se afla la baie.

Slavă cerului.

— Ești mulțumită?

Ochii ei de un albastru deschis sunt ca gheața, dar mai este ceva acolo. Un strop de amuzament. Îi place să mă sperie.

— Soțul meu este bine și în viață.

Plec fruntea.

— OK, eu nu voiam decât să… Îmi pare rău că te-am deranjat.

Fac stânga-mprejur și mă împleticesc pe culoar. Simt privirea Ninei înfiptă în spinarea mea. Când sunt aproape de scară, vocea ei răsună în spatele meu.

— Millie?

Mă întorc. Cămașa ei albă strălucește în lumina lunii care se strecoară pe culoar, făcând-o să semene cu un înger. În afara dârei de sânge. Iar acum văd și o mică pată de roșu formându-se pe podea, chiar sub mâna ei rănită.

— Da?

— Nu mai coborî din mansardă pe timpul nopții, mă privește ea clipind des. Ai înțeles?

Nu trebuie să-mi mai spună o dată. N-o să-mi mai doresc niciodată să cobor din mansarda aia.

NOUĂSPREZECE

În dimineața următoare, Nina se transformă la loc într-o versiune mai plăcută a ei, părând că a uitat cu totul seara precedentă. Aș fi zis că totul a fost un coșmar înfricoșător, dacă n-ar avea mâna dreaptă bandajată. Pansamentul alb este punctat cu roșu aprins.

Cu toate că nu se poartă ciudat în relația directă cu mine, în dimineața asta Nina *este* mai năucă decât de obicei. Când

pleacă s-o ducă pe Cecelia la școală, pornește de pe loc cu scârțâit de cauciucuri. Când se întoarce, rămâne în mijlocul livingului pentru o clipă, uitându-se pe pereți, până când eu ies într-un final din bucătărie și o întreb dacă se simte bine.

— Sunt bine.

Se trage de gulerul bluzei albe acum boțit, cu toate că sunt sigură că i-am călcat-o.

— Ești atât de drăguță încât să-mi pregătești și mie micul-dejun, Millie? Ca de obicei?

— Desigur, îi răspund.

„Ca de obicei” înseamnă pentru Nina un scrob din trei ouă cu o grămadă de unt și parmezan, patru felii de șuncă și o brioșă englezească, unsă și aceea cu unt. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la comentariile pe care le-au făcut femeile acelea de la APP pe seama greutății Ninei, în timp ce ea se afla în altă cameră, cu toate că respect faptul că nu-și numără fiecare calorie pe care o bagă în gură, așa cum fac ele. Nina nu este vegană și nici nu mănâncă fără gluten. Din câte văd, mănâncă tot ce-și dorește și chiar destul. Ba chiar ia o gustare seara târziu, așa cum sau martore farfuriile murdare pe care le lasă în urmă, abandonate pe blat ca să le spăl eu a doua zi de dimineață. Niciuna dintre farfuriile astea nu ajunge vreodată în mașina de spălat vase.

Îi aduc farfuria cu mâncare la masă, alături de un pahar cu suc de portocale. Cercetează mâncarea și sunt îngrijorată că m-am căpătuit cu acea versiune a Ninei care o să-mi spună că tot ce are pe farfurie este prost gătit sau care să pretindă că ea pur și simplu nu mi-a cerut niciodată să-i pregătesc micul dejun. Însă Nina îmi zâmbește drăgălaș:

— Mulțumesc, Millie.

— Cu plăcere.

Ezit, zăbovind lângă ea.

— Apropo, Andrew mi-a cerut să vă cumpăr bilete la *Showdown,* pe Broadway.

I se luminează ochii.

— Este *atât* de atent. Da, ar fi minunat.

— În ce zile ți-ar conveni?

Înfulecă niște scrob și-l mestecă gânditoare.

— Sunt liberă de duminică într-o săptămână, dacă ai reuși atunci.

— Desigur. Și pot să stau eu cu Cecelia, bineînțeles.

Își mai îndeasă în gură o furculiță cu scrob. O bucată îi cade de pe buze drept pe cămașa albă. Nici nu pare să observe în timp ce continuă să care mâncare din farfurie.

— Îți mulțumesc încă o dată, Millie, îmi face ea cu ochiul. Chiar nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

Îi place să-mi spună asta. Sau cealaltă, că o să mă concedieze. Una sau alta.

Dar presupun că nu e vina ei. Nina are categoric niște probleme emoționale, așa cum au spus prietenele ei. Mă gândesc încontinuu la presupusa ei internare într-un spital de psihiatrie. Nu te iau ei în vizor din nimic. Trebuie să se fi întâmplat ceva și o parte din mine moare să știe ce anume. Dar n-o pot întreba, firește. Iar încercările mele de a afla povestea de la Enzo au rămas fără rezultat.

Nina aproape că a șters farfuria, devorând ouăle, șunca și brioșa englezească în mai puțin de cinci minute, când Andrew coboară sprinten scările. Am fost un pic îngrijorată pentru el noaptea trecută, chiar dacă am auzit apa curgând. Nu că ar fi fost un scenariu plauzibil, dar poate că, habar n-am, Nina a acționat vreo temporizare automată a robinetului, tocmai ca să lase impresia că el ar fi în baie, viu și în regulă. Cum am spus, nu părea foarte plauzibil, dar nici *imposibil*. În orice caz, am fost ușurată să-l văd intact. Mi s-a tăiat un pic respirația la vederea costumului său gri închis, asortat cu o cămașă albastru deschis.

Chiar înainte ca Andrew să intre în dining, Nina împinge deoparte farfuria cu mâncare. Se ridică și-și netezește părul blond căruia îi lipsește strălucirea obișnuită, cu rădăcinile închise la culoare mai vizibile ca oricând.

— Bună, Andy, îi oferă ea un zâmbet ametitor. Cum te simți în dimineața asta?

El dă să-i răspundă, dar privirea i se oprește pe firimitura de ou încă agățată de bluza ei. Lui Andrew îi zvâcnește ușor colțul gurii, oarecum amuzat.

— Nina, ai dat niște ou pe tine.

— Oh!

Își scutură oul de pe bluză, îmbujorându-se. Dar fărâma a stat acolo câteva minute și o pată de grăsime întinează acum materialul delicat.

— Scuze, n-am văzut!

— Este în regulă – oricum arăți minunat.

O apucă de umeri și o trage spre el, s-o sărute. O privesc cum se topește la pieptul lui și ignor înțepătura de gelozie din piept.

— Trebuie să fug la birou, dar ne vedem diseară.

— Te conduc, dragule.

Nina este atât de norocoasă, fir-ar al naibii. Are tot ce vrea. Da, a trebuit să stea într-un spital de boli nervoase, dar cel puțin nu era în pușcărie. Și iat-o aici, cu o casă incredibilă, grămezi de bani și un soț bun, amuzant, bogat, atent și… ei bine, absolut superb.

Închid ochii pentru o clipă și mă gândesc la cum ar fi să fiu în locul Ninei și să trăiesc viața ei. Să fiu femeia responsabilă de toată reședința asta. Să am haine scumpe și pantofi și mașina aia de figuri. Să am o menajeră pe care să pot s-o frec într-una – s-o oblig să gătească în locul meu, să curețe în locul meu și să trăiască în grota aia minusculă din mansardă, în timp ce eu am dormitorul cel mare, cu pat uriaș și cu nenumărate așternuturi. Și, mai presus de orice, să am un soț ca Andrew. Să-și lipească buzele de ale mele, așa cum și le-a lipit de ale ei. Să-i simt căldura trupului pe pieptul meu…

Oh, Dumnezeule. *Trebuie* să încetez să mă gândesc la asta. *Acum*. În apărarea mea, a trecut multă vreme pentru mine. Am petrecut zece ani în închisoare, fantazând despre bărbatul perfect pe care îl voi întâlni după ce voi ieși de acolo, bărbatul care mă va salva din orice. Iar acum…

Mă rog, s-ar putea întâmpla și asta. Este posibil.

Urc scările și mă duc la treabă, să fac paturile și să deretic prin dormitoare. Abia termin și mă întorc la parter, când aud soneria. Mă grăbesc să răspund și sunt surprinsă să-l văd la ușă pe Enzo, ținând în brațe o cutie imensă de carton.

— *Ciao,* îi spun, amintindu-mi salutul pe care l-am învățat de la el.

Chipul îi este străbătut de o undă de amuzament.

— *Ciao.* Asta… pentru tine.

Înțeleg imediat ce trebuie să se fi întâmplat. Câteodată, cei de la livrări nu-și dau seama că pot intra pe poartă, așa că lasă pachetele grele în fața porții și eu trebuie să le car înăuntru. Enzo trebuie să-l fi văzut pe curier lăsând pachetul și a fost atât de drăguț să-l aducă el înăuntru.

— *Grazie,* îi spun.

Ridică sprâncenele la mine.

— Vrei să…

Îmi ia o secundă ca să-mi dau seama ce mă întreabă.

— Oh… da, pune-l pe masa din dining, te rog.

Arăt spre masă și el duce pachetul acolo. Îmi amintesc în ce hal s-a enervat Nina ultima dată când a intrat Enzo în casă, dar ea nu e aici și cutia aia chiar pare prea grea ca s-o pot ridica eu. După ce o lasă pe masă, arunc o privire spre adresa de retur: Evelyn Winchester. Probabil cineva din familia lui Andrew.

— *Grazie,* spun din nou.

Enzo dă din cap. Poartă un tricou alb și blugi – arată *bine.* Este mereu pe-afară, pe undeva prin cartier, transpirând în vreo grădină, și o grămadă de femei bogate din zonă ar fi înnebunite să-i facă ochi dulci. Ca să fiu sinceră, îmi place mai mult cum arată Andrew și, desigur, mai este și bariera de limbă. Dar poate mi-ar prinde bine să mă distrez nițel cu Enzo. Ar elibera un pic din energia asta reprimată și poate că aș înceta cu fanteziile acelea complet nepotrivite despre soțul șefei mele.

Nu prea știu cum să abordez subiectul, având în vedere că nu pare să vorbească deloc engleza. Dar sunt destul de sigură că limbajul iubirii este universal.

— Apă? mă ofer eu, în timp ce încerc să-mi dau seama cum aș putea merge mai departe.

El dă din cap.

— *Si.*

Fug în bucătărie și iau un pahar din dulap. Îl umplu pe jumătate cu apă și i-l aduc. Îl ia, recunoscător.

— *Grazie.*

I se umflă bicepșii când duce paharul la gură să bea apa. *Chiar* este foarte bine făcut. Mă întreb cum e în pat. Probabil fantastic.

Îmi frământ mâinile în timp ce el își bea paharul cu apă.

— Deci, ăă… ești… ocupat?

Lasă paharul și mă privește fără expresie.

— Ha?

— Hm.

Îmi dreg vocea.

— Adică, ai mult de… lucru?

— Lucru.

Dă din cap la auzul unui cuvânt pe care-l înțelege. Serios, eu nu pricep. Lucrează aici de trei ani și chiar nu înțelege deloc engleză?

— *Si. Molto occupato.*

— Oh.

Nu prea merge bine. Poate că ar trebui să trec direct la subiect.

— Ascultă.

Fac un pas spre el.

— Mă gândeam că poate ai vrea să iei… o mică pauză?

Ochii lui negri îmi cercetează fața. Are ochi frumoși.

— Eu… nu pricepe.

Pot s-o fac – limbajul iubirii, toate alea.

— O pauză.

Întind mâna și i-o pun pe piept, apoi ridic sugestiv o sprânceană.

— Știi tu.

Mă așteptasem ca, în punctul ăsta, să râdă la mine, să mă ridice de la pământ și să mă ducă în mansardă, unde să mă aibă sălbatic ore întregi. La ce nu mă așteptasem a fost să-i văd ochii întunecându-se. Se îndepărtează de mine de parcă mi-ar fi luat foc mâna și se pornește într-o italiană rapidă și furioasă. Habar n-am ce zice, în afara faptului că sigur nu spune „bună” sau „mulțumesc”.

— Îmi… îmi pare foarte rău, îi spun neajutorată.

— *Sei pazza*[1]! strigă el la mine. Își trece o mână prin părul negru. *Che cavolo*[2]!

Este teribil de stânjenitor. Îmi vine să mă bag sub masă. Adică, m-am gândit că ar există posibilitatea să mă respingă, dar nu chiar atât de vehement.

— Eu… eu n-am vrut să…

Se uită aproape înfricoșat în sus, spre scară, apoi îndărăt, spre mine.

— Eu… eu plec. Acum.

— Sigur, dau eu din cap, în semn de încuviințare. Bineînțeles. Îmi pare atât de rău, nu voiam decât să fiu prietenoasă. N-am vrut să…

[1] Ești nebună! (în italiană în original) (n. red.).

[2] Ce dracu’! (în italiană în original) (n. red.).

Îmi aruncă o privire de parcă ar ști că îi spun niște rahaturi. Cred că unele lucruri chiar *au* un limbaj universal.

— Îmi pare rău, îi spun pentru a treia oară, în timp ce se îndreaptă spre ușă. Și… îți mulțumesc pentru pachet. *Grazie.*

Enzo se oprește în ușă, întorcându-se așa încât ochii lui negri să-mi întâlnească privirea.

— Tu… tu ieși afară, Millie, spune în engleza lui pocită. Este…

Își lipește tare buzele, apoi reușește să pronunțe cuvântul pe care mi-l spusese în prima zi, de data asta în engleză:

— Periculos.

Se uită iar spre scară, cu o expresie tulburată pe chip. Apoi scutură din cap și, înainte de a-l putea opri, ca să încerc să-mi dau seama ce vrea să spună, se grăbește să iasă pe ușă.

DOUĂZECI

Doamne, a fost atât de umilitor.

În timp ce-o aștept pe Cecelia să-și termine ora de step, încă încerc să-mi revin din rușinea că Enzo m-a respins. Îmi bubuie capul și bătăile tălpilor acelora micuțe tropăind la unison, care răzbat din sala de dans, nu mă ajută deloc. Arunc privirea în jur, întrebându-mă dacă le mai găsește cineva la fel de enervante. Nu? Doar eu?

Femeia așezată lângă mine îmi aruncă, în sfârșit, o privire înțelegătoare. Bazându-mă pe aspectul neted și natural al pielii ei, fără semne de lifting sau botox, estimez că are cam vârsta mea, ceea ce mă face să mă gândesc că nici ea nu-și ia de aici propriul copil. Este una dintre *servitoare,* la fel ca mine.

— Advil? mă întreabă ea. Trebuie să aibă al șaselea simț de mi-a observat disconfortul. Ori asta, ori suspinele mele i-au transmis mesajul.

Ezit, apoi încuviințez din cap. Un calmant n-o să mă scape de umilința de a fi fost refuzată de un grădinar italian foarte sexy, dar măcar o să-mi ușureze durerea de cap.

Bagă mâna în geanta ei mare, neagră, și scoate de acolo un flacon de Advil. Ridică sprâncenele spre mine, așa că întind mâna și îmi pune în palmă două pastiluțe roșii. Le arunc în gură

și le mestec fără apă. Mă întreb cât o să dureze până își fac efectul.

— Eu sunt Amanda, îmi spune ea. Sunt dealerul tău oficial de droguri în sala de așteptare de la ora de step.

Râd, în ciuda stării pe care o am.

— Tu pe cine ai venit să iei?

Își azvârle coada peste umăr.

— Gemenii Bernstein. Ar trebui să-i vezi dansând step la unison. Este ceva ce trebuie văzut – apropo de dureri de cap îngrozitoare. Dar tu?

— Cecelia Winchester.

Amanda lasă să-i scape un fluierat.

— Lucrezi pentru Winchesteri? Atunci trebuie să-ți urez succes.

Strâng genunchii.

— Ce vrei să spui?

Ridică un umăr.

— Nina Winchester. Știi tu. Este…

Face semnul universal pentru „tra-la-la” cu arătătorul înșurubat la tâmplă.

— Pricepi?

— De unde știi?

— Oh, *toată lumea* știe.

Îmi aruncă o privire.

— În plus, am sentimentul că Nina este tipul nevestei geloase. Iar bărbatu-său este *chiar* sexy… nu crezi?

Îmi feresc privirea.

— Tipul mi se pare în regulă.

Amanda începe să scotocească prin geantă, iar eu îmi umezesc buzele. Asta este ocazia pe care o așteptam.

O persoană de la care să pot scoate informații despre Nina.

— Deci, de ce zic oamenii că Nina e nebună?

Ridică privirea și pentru o clipă mă tem să nu se sperie de faptul evident că o iscodesc. Însă ea îmi zâmbește larg.

— Știi că a fost închisă la balamuc, nu? Toată lumea vorbește despre asta.

Tresar la auzul cuvântului „balamuc”. Sunt sigură că are un termen echivalent, la fel de colorat, și pentru locul în care mi-am petrecut eu ultimul deceniu din viață. Dar trebuie să aud

povestea. Inima mi-o ia la goană, bătând sincronizat cu stepul micuțelor tălpi din încăperea alăturată.

— Am auzit ceva în sensul ăsta…

Amanda plescăie.

— Cecelia era mică de tot pe atunci. Biata de ea… dacă poliția ar fi ajuns o secundă mai târziu…

— Poftim?

Coboară vocea cu un ton, privind în jur.

— Știi ce a făcut, nu?

Scutur din cap fără o vorbă.

— A fost oribil…

Amanda trage aer în piept.

— A încercat s-o înece pe Cecelia în cadă.

Îmi acopăr gura cu palma.

— A încercat… ce?

Dă din cap cu solemnitate.

— Nina a drogat-o, a așezat-o în cadă și a dat drumul la robinet, apoi a luat și ea un pumn de pastile.

Deschid gura, dar nu iese niciun cuvânt. Mă așteptam la un soi de poveste de genul, habar n-am, unui conflict cu vreo altă mamă de la cursul de balet în privința culorii potrivite pentru tutuuri și apoi să fi avut vreo cădere nervoasă fiindcă nu au căzut de acord. Sau poate că manichiurista ei favorită s-a hotărât să iasă la pensie și ea n-a putut să accepte asta. Dar ce aud acum e complet altceva. Femeia a încercat să-și ucidă propriul copil. Nu mă pot gândi la ceva mai îngrozitor de-atât.

— Se pare că Andrew Winchester era în oraș, la birou, spune Amanda. Dar a intrat la idei când n-a reușit să dea de ea. Slavă cerului că a chemat poliția imediat.

Durerea de cap s-a înrăutățit, în ciuda celor două pastile de Advil. Simt că-mi vine să vomit, de-a dreptul. Nina a încercat să-și ucidă fiica. A încercat să se sinucidă. Dumnezeule, nu-i de mirare că este pe antipsihotice.

Pentru mine, povestea asta nu are niciun sens. Aș putea spune orice despre Nina, dar este clar că o iubește foarte mult pe Cecelia. Nu te poți preface în chestiuni de genul ăsta. Și totuși, o cred pe Amanda – categoric am auzit zvonurile astea de la suficiente persoane. Pare imposibil ca toată lumea din oraș să fi înțeles greșit.

Nina chiar a încercat să-și omoare fiica.

Apoi, iarăși, nu știu contextul. Am auzit despre depresia posptartum și despre felul în care îți întunecă mintea. Poate că n-a avut nicio idee despre ce face. Nu e ca și cum lumea ar sugera că a plănuit să-și omoare copilul. Dacă ar fi fost adevărat, acum ar fi în închisoare. Pentru totdeauna.

Totuși. Oricât de mult mi-aș face griji pentru starea mintală a Ninei, nu am crezut niciodată cu adevărat că ar avea capacitatea necesară pentru violență reală. Este capabilă de mult mai mult decât am bănuit eu.

Pentru prima dată de când am fost respinsă de Enzo, îmi revine în minte panica din ochii lui în timp ce se grăbea spre ieșire. *Tu ieși afară, Millie. Este... periculos.* E speriat pentru mine. Este speriat de Nina Winchester. Măcar de-ar vorbi engleză. Dacă ar fi vorbit, am sentimentul că m-aș fi mutat până acum.

Dar, serios, ce pot face? Winchesterii mă plătesc bine, însă nu suficient de bine ca să mă descurc pe cont propriu fără câteva cecuri în buzunar. Dacă îmi dau demisia, nu voi primi niciodată de la ei o recomandare decentă. Va trebui să mă întorc la căutarea prin anunțurile de la mica publicitate, să înfrunt refuz după refuz când oamenii află de cazierul meu.

Nu trebuie decât să mai rezist un pic acolo. Și să fac tot ce pot ca să n-o enervez pe Nina Winchester. S-ar putea ca viața mea să depindă de asta.

DOUĂZECI ȘI UNU

Până când vine vremea cinei, cutia de carton adusă de Enzo în casă rămâne așezată tot pe masa din dining. Am încercat s-o mut ca să pot pune masa, dar este *foarte* grea – Enzo a făcut-o să pară mai ușoară decât este, cărând-o fără pic de efort în casă. Mi-e teamă că, dacă încerc s-o mut, e posibil s-o scap din greșeală. Sunt șanse bune ca înăuntru să se găsească vreo vază Ming neprețuită sau ceva la fel de fragil și scump.

Cercetez din nou adresa de returnare. Evelyn Winchester – mă întreb cine este. Scrisul de mână este mare și buclat. O clatin cu prudență și ceva zornăie înăuntru.

— Un cadou de Crăciun sosit foarte devreme?

Ridic privirea de la cutie – Andrew a ajuns acasă. Trebuie să fi intrat prin garaj și îmi zâmbește strâmb, cu cravata lărgită în jurul gâtului. Mă bucur că pare într-o stare de spirit mai bună decât ieri. Am crezut cu adevărat că va ceda nervos după întâlnirea cu medicul. Iar apoi cearta teribilă de azi-noapte, când am fost pe jumătate convinsă că Nina l-a ucis. Desigur, acum, când știu că a fost internată la psihiatrie, perspectiva nu mai pare deloc atât de îndepărtată.

— Este iunie, îi amintesc.

Scoate un plescăit satisfăcut.

— Pentru Crăciun nu este niciodată prea devreme.

Dă ocol mesei pentru a cerceta adresa de retur de pe cutie. Este doar la câțiva centimetri de mine și simt parfumul aftershave-ului său. Miroase… bine. Scump.

Î*ncetează, Millie. Încetează să-ți adulmeci șeful.*

— Este de la mama, constată el.

Îi zâmbesc larg.

— Mama ta încă vă trimite pachete?

Râde.

— Chiar obișnuia s-o facă, da. Mai ales în trecut, când Nina era… bolnavă.

Bolnavă. Este un eufemism drăguț pentru ce a făcut Nina. Pur și simplu nu reușesc să mă obișnuiesc cu ideea asta.

— Probabil că este ceva pentru Cece, remarcă el. Mamei îi place mult s-o răsfețe. A spus mereu că, din moment ce Cece are doar o bunică, e de datoria ei s-o răsfețe.

— Dar părinții Ninei?

Face o pauză, stând cu mâinile pe cutie.

— Părinții Ninei nu mai sunt. De când era ea tânără. Eu nu i-am cunoscut.

Nina a încercat să se sinucidă. A încercat să-și omoare copilul. Iar acum se vede treaba că a mai lăsat în urma ei și un cuplu de părinți morți. Sper doar că nu urmează la rând menajera.

Nu. Trebuie să încetez să gândesc așa. Este mai probabil a părinții Ninei să fi murit de cancer sau de inimă. Orice ar fi în neregulă cu Nina, este evident că au considerat-o pregătită să se reintegreze în societate. Ar trebui să-i acord prezumția de nevinovăție.

— În orice caz – Andrew se îndreaptă de spate – hai să deschid asta.

Se îndreaptă spre bucătărie și se întoarce un minut mai târziu cu un cutter pentru cutii. Deschide capacul și coboară părțile laterale. În momentul ăsta sunt chiar curioasă. M-am holbat toată ziua la cutia asta, întrebându-mă ce se află înăuntru. Sunt sigură că, orice ar fi, lucrul ăla este smintit de costisitor. Ridic din sprâncene când Andrew se uită în cutie și culoarea îi fuge din obraji.

— Andrew? mă încrunt eu. Ești bine?

Nu răspunde. În schimb se prăbușește pe un scaun și-și apasă tâmplele cu vârful degetelor. Mă grăbesc spre el să-l liniștesc, dar nu mă pot abține să nu arunc o privire înăuntru.

Și atunci înțeleg de ce pare atât de supărat.

Cutia e plină cu lucrușoare de bebeluș. Păturele albe, jucării zornăitoare, păpuși. E și un teanc cu salopete micuțe de tot, albe.

Nina trebuie să fi împuiat capul oricui dispus s-o asculte că așteaptă să aibă în curând un copil. În mod sigur i-a spus despre asta și mamei lui Andrew, care a decis să trimită provizii. Din nefericire, s-a cam pripit.

Andrew are o privire sticloasă.

— Ești bine? îl întreb din nou.

Clipește de parcă ar fi uitat că sunt și eu în cameră. Reușește să-mi arunce un zâmbet înlăcrimat.

— Sunt OK. Serios. Doar că… N-aveam nevoie să văd alea.

Mă strecor pe scaunul de alături.

— Poate că doctorul ăla greșește?

Cu toate că o parte din mine se întreabă de ce și-ar *dori* el vreodată să aibă un copil cu Nina. Mai ales după ce aproape i-a făcut Ceceliei. Cum ar putea să-i încredințeze un copil după ce a făcut așa ceva?

Andrew se freacă pe față.

— Este în regulă. Nina este mai în vârstă decât mine și a mai avut și niște… probleme când ne-am căsătorit, iar eu nu m-am simțit confortabil să încercăm să avem un copil atunci. Așa că am așteptat, iar acum…

Îl privesc surprinsă.

— Nina este mai în vârstă decât tine?

— Un pic, ridică el din umeri. Când ești îndrăgostit, nu te gândești la vârstă. Iar eu o iubeam.

Nu-mi scapă faptul că folosește timpul trecut ca să se refere la sentimentele față de soția lui. Observă și el, pentru că se înroșește ca racul.

— Adică, o *iubesc.* O iubesc pe Nina. Și, orice s-ar întâmpla, ne avem unul pe altul.

Rostește cuvintele cu convingere, dar apoi se uită iar la cutie și expresia de tristețe profundă îi revine pe chip. Indiferent ce spune, nu este mulțumit cu faptul că el și Nina nu vor avea un alt copil împreună. Lucrul ăsta îl apasă.

— O să… o s-o duc la subsol, mormăie el. Poate cineva, prin vecini, o să aibă un copil și putem să-i dăm toate astea. Sau, pur și simplu… Le putem dona. Sunt sigur că le putem găsi un rost.

Sunt cuprinsă de nevoia irezistibilă de a-l lua în brațe. În ciuda succesului financiar pe care-l are, îmi pare rău pentru Andrew. Este un om foarte bun și merită să fie fericit. Și încep să mă întreb dacă Nina – cu toate problemele ei și cu schimbările teribile de stare – este capabilă să-l facă fericit. Sau dacă nu cumva el este pur și simplu blocat în relația cu ea, din obligație.

— Dacă vrei vreodată să vorbești despre asta, îi spun încet, sunt aici.

Privirile ni se întâlnesc.

— Mulțumesc, Millie.

Pun palma peste mâna lui – un gest menit să-l liniștească. El întoarce mâna și mă strânge ușor. La atingerea palmelor noastre, simt cum mă străbate o senzație ca o descărcare electrică. Este ceva ce n-am mai simțit până acum. Ridic privirea spre ochii căprui ai lui Andrew și îmi dau seama că și el simte același lucru. Preț de o clipă, nu facem decât să ne uităm unul la altul, atrași unul spre celălalt de o conexiune invizibilă, indescriptibilă. Apoi se înroșește tot.

— Ar fi mai bine să plec.

Își trage mâna de sub a mea.

— Ar trebui… adică, trebuie să plec…

— Desigur…

Sare de pe scaun și iese din dining. Dar, chiar înainte să dispară pe scări în sus, mă privește încă o dată lung, insistent.

DOUĂZECI ȘI DOI

Îmi petrec următoarea săptămână încercând să-l evit pe Andrew Winchester.

Nici nu mai pot nega măcar că simt ceva pentru el. Nu doar că simt ceva. Am făcut o pasiune serioasă pentru bărbatul acesta. Mă gândesc la el tot timpul. Ba chiar visez că mă sărută.

Și s-ar putea ca și el să simtă ceva pentru mine, chiar dacă pretinde că o iubește pe Nina. Dar punctul-cheie este că nu vreau să pierd jobul ăsta. Nu-ți păstrezi serviciul culcându-te cu șeful tău însurat. Așa că fac tot ce-mi stă în putere ca să-mi alung sentimentele. Oricum Andrew este la serviciu în cea mai mare a timpului. În felul ăsta, este ușor să nu-i stau în drum.

În seara asta, în timp ce așez farfuriile pe masă, pregătindu-mă s-o șterg înainte să intre Andrew, Nina își face apariția în dining. Dă aprobator din cap când vede somonul cu orez sălbatic și, desigur, crochetele de pui pentru Cecelia.

— Miroase grozav, Millie, remarcă ea.

— Mulțumesc.

Zăbovesc în apropierea bucătăriei, gata să încheiem socotelile pentru seară – rutina noastră obișnuită.

— Este totul în regulă?

— Ar mai fi un singur lucru.

Își netezește părul blond.

— Ai reușit să rezervi biletele acelea pentru *Showdown?*

— Da!

Am prins ultimele două locuri din primele rânduri, pe centru, pentru reprezentația de duminica asta – am fost atât de mândră de mine. Au costat o mică avere, dar Winchesterii și le pot permite.

— Sunteți pe rândul al șaselea. Practic, puteți atinge actorii.

— Minunat! bate Nina din palme. Și ai făcut și rezervare la hotel?

— La Plaza.

Fiindcă este ceva de condus până în oraș, Nina și Andrew vor rămâne peste noapte la Plaza. Cecelia va sta la o prietenă și o să am toată nenorocita asta de casă doar pentru mine. Pot să mă preumblu pe aici și în pielea goală, dacă am chef. (Nu

plănuiesc să mă preumblu în pielea goală. Dar e mișto să știu că aș putea s-o fac.)

— O să fie atât de frumos, suspină Nina. Andy și cu mine *chiar* avem nevoie de asta.

Îmi mușc limba. N-am de gând să comentez starea relației dintre Nina și Andrew, mai ales că exact acum se aude și ușa de la intrare, ceea ce înseamnă că Andrew a ajuns acasă. E destul să spun că, de când au făcut vizita aceea la medic și după cearta care a urmat, par să fie oarecum distanți. Nu că le-aș da prea mare atenție, dar este greu să nu observi politețea stranie cu care se poartă unul cu celălalt. Și Nina însăși pare scoasă din ale ei. De exemplu, chiar în momentul ăsta, bluza albă pe care o poartă este închisă greșit. A sărit un nasture și toată chestia este încălecată și strâmbă. Mă mănâncă limba să-i spun, dar o să țipe la mine dacă o fac, așa că mai bine îmi țin gura.

— Sper să vă distrați bine, îi spun eu.

— Așa o să facem, îmi zâmbește ea radioasă. Abia aștept să treacă săptămâna!

Mă încrunt.

— Care săptămână? Spectacolul este peste trei zile.

Andrew intră în dining, trăgându-se de cravată. Se oprește în loc când mă vede, dar își reține orice reacție. La fel fac și eu când îl văd cât de bine arată în costumul acela.

— Trei zile? repetă Nina. Millie, ți-am spus să rezervi bilete de duminică într-o săptămână! Îmi amintesc precis.

— Da… scutur eu din cap. Dar mi-ai spus asta cu peste o săptămână în urmă. Așa că le-am rezervat pentru *această* duminică.

Obrajii Ninei se colorează în roz.

— Așadar recunoști că ți-am spus să le rezervi de duminică într-o săptămână și totuși le-ai rezervat pentru duminica *asta?*

— Nu, ceea ce zic este că…

— Nu-mi vine să cred că poți fi atât de neglijentă, își încrucișează brațele la piept.

— Nu pot să ajung duminica asta. Trebuie s-o duc pe Cecelia în tabăra de vară, în Massachusetts, și petrec noaptea acolo.

Poftim? Aș fi putut jura că mi-a spus să rezerv biletele pentru duminica următoare și că Cecelia va rămâne la o prietenă. Este imposibil să fi încurcat borcanele.

— Nu se poate s-o ducă altcineva? Pentru că biletele nu sunt returnabile.

Nina pare jignită.

— Nu las pe altcineva să-mi ducă fata în tabăra de vară, mai ales că n-o s-o mai văd timp de două săptămâni!

De ce nu? E mai bine decât să încerci s-o omori. Dar nu-i pot spune asta.

— Nu-mi vine să cred cât de rău ai dat-o în bară cu asta, Millie.

Scutură din cap.

— Costul biletelor ălora și al camerei de hotel îți vor fi reținute din salariu.

Rămân cu gura căscată. Costul biletelor ălora și al camerei de hotel de la Plaza este mai mare decât salariul meu. Ce mama dracului, este mai mare decât *trei* salarii, încerc să economisesc ca să plec naibii de aici. Clipesc ca să-mi alung lacrimile care mi-au umplut ochii la gândul că în viitorul imediat n-o să fiu plătită.

— Nina, intervine Andrew. N-are rost să te superi din cauza asta. Uite, sunt sigur că există o cale să returnăm biletele. O să sun la compania pentru cardul de credit și o să rezolv eu situația.

Nina îmi aruncă o privire clocotitoare.

— În regulă. Dar dacă nu ne putem recupera banii, mă aștept ca tu să plătești pentru asta. Ai înțeles?

Dau din cap fără o vorbă și o șterg în bucătărie, înainte să apuce să mă vadă plângând.

DOUĂZECI ȘI TREI

Duminică după-amiază primesc două vești bune.

Prima este că Andrew a reușit să returneze biletele și nu va trebui să muncesc neplătită.

A doua este că Cecelia va fi plecată două săptămâni întregi.

Nici nu știu care dintre aceste descoperiri mă face mai bucuroasă. Mă bucur că nu trebuie să mă scobesc de banii pentru bilete. Dar mă bucur și mai tare că nu trebuie s-o mai aștept pe Cecelia. În cazul ăsta, așchia n-a sărit departe de trunchi.

Cecelia a împachetat bagaje cât să-i ajungă cel puțin un an. Jur pe Dumnezeu, este ca și când a pus în valizele astea tot ce are și, dacă i-a mai rămas vreun locșor liber, l-a umplut și pe ăla cu *pietre.* Așa mi se pare când îi car bagajele la Lexusul Ninei.

— Te rog, ai grijă cu alea, Millie.

Nina mă supraveghează stresată în timp ce-mi adun niște puteri supranaturale ca să ridic valizele în portbagaj. Am palmele înroșite zdravăn de la urmele lăsate de mânere.

— Te rog să nu spargi nimic.

Ce naiba ar putea lua Cecelia cu ea într-o tabără în natură, care să fie atât de fragil? Nu se mai bagă în bagaje doar haine, cărți și un spray anti-insecte? Însă departe de mine gândul s-o întreb.

— Scuze.

Când mă întorc în casă să preiau ultimul bagaj al Ceceliei, dau peste Andrew care coboară în fugă scările. Mă vede pregătită să ridic valiza aceea monstruoasă și face ochii mari.

— Hei, spune el. O duc eu. Pare foarte grea.

— Sunt OK, insist eu, dar numai pentru că Nina iese din garaj.

— Da, se descurcă ea, Andy, îi face Nina semn cu degetul. Tu trebuie să ai grijă cu spatele, știi că ai probleme.

Andrew îi aruncă o privire.

— Spatele meu e foarte bine. Oricum, trebuie să-mi iau și eu la revedere de la Cece.

Nina face o față lungă.

— Ești sigur că nu vrei să vii cu noi?

— Aș vrea să pot, spune el. Dar n-am cum să lipsesc toată ziua de mâine de la serviciu. Am întâlniri aranjate după-amiază.

Ea pufnește.

— Mereu pui munca pe primul plan.

Andrew se strâmbă. Nu-l pot învinovăți că se simte rănit de comentariul ei – din câte îmi dau seama, este complet neadevărat. În ciuda faptului că este un om de afaceri de succes, Andrew vine acasă la timp absolut în fiecare seară, pentru cină. Uneori mai merge la serviciu și în weekenduri, dar luna asta a fost prezent și la două recitaluri de dans, un recital de pian, o ceremonie de absolvire a clasei a patra, o demonstrație de karate și într-o seară au fost plecați ore întregi la un soi de spectacol artistic, de ziua școlii. Totuși, el îi răspunde:

— Îmi pare rău.

Nina pufnește iar și întoarce capul. Andrew se întinde s-o atingă pe braț, dar ea îl îndepărtează și dispare în bucătărie, să-și ia geanta.

Așa că Andrew ridică în brațe ultimul geamantan și se duce în garaj ca să-l încarce în portbagaj și să-și ia la revedere de la Cecelia, așezată în Lexusul alb ca neaua al Ninei, purtând o rochiță de dantelă albă, complet nepotrivită pentru o tabără de vară, în natură. Nu că aș spune ceva, vreodată.

Două săptămâni întregi fără monstrul ăsta mic. Îmi vine să sar în sus de bucurie. În schimb, cobor colțurile buzelor.

— O să fie trist luna asta fără Cecelia aici, îi spun Ninei când o văd ieșind din bucătărie.

— Serios? spune ea sec. Credeam că nu poți s-o înghiți.

Rămân cu gura căscată. Adică da, are dreptate, eu și Cecelia nu ne suportăm. Dar nu mi-am dat seama că știe ce simt. Dacă știe asta, oare își dă seama că nu sunt nici vreo mare fană a ei înseși?

Nina își netezește bluza albă și iese, îndreptându-se spre garaj. Imediat ce părăsește încăperea, mi se pare că am fost eliberată de toată tensiunea pe care o simțeam în mine. Mă simt mereu pe muchie când este Nina în preajmă. De parcă ar diseca tot ce fac.

Andrew iese din garaj, ștergându-și palmele pe blugi. Îmi place cum poartă în weekend blugi și tricou, îmi place cum i se ciufulește părul când face muncă fizică. Îmi place felul în care îmi zâmbește și îmi face cu ochiul.

Mă întreb dacă simte și el la fel în privința plecării Ninei.

— Deci, spune el, acum, că Nina a plecat, trebuie să-ți fac o mărturisire.

— Oh?

O mărturisire? *Sunt îndrăgostit nebunește de tine. O s-o părăsesc pe Nina, ca să fugim împreună în Aruba.*

Neee, prea puțin probabil.

— N-am putut să returnez biletele alea.

Pare stânjenit.

— N-am vrut ca Nina să-ți facă zile fripte din cauza asta. Sau să încerce *să te pună la plată,* pentru Dumnezeu. Sunt sigur că ea a fost aia care ți-a spus data greșită.

Dau lent din cap.

— Da, așa e, dar… Mă rog, în fine, mulțumesc. Apreciez mult.

— Deci… vreau să spun că ar trebui să iei tu biletele. Du-te în oraș în seara asta și mergi la spectacol cu o prietenă. Și poți să stai în camera de la Plaza peste noapte.

Aproape că mă înec.

— E un gest atât de *generos.*

Colțul drept al gurii i se arcuiește în sus.

— Păi avem deja biletele. De ce să se irosească? Bucură-te de ele.

— Da…

Mă joc cu tivul tricoului, căzută pe gânduri. Nici nu pot să-mi imaginez ce ar spune Nina dacă ar afla. Și trebuie să recunosc, doar gândul să merg la spectacol îmi dă o stare de anxietate.

— Apreciez gestul, dar o să zic „pas” de data asta.

— Serios? Dar se presupune că e cel mai bun din ultimul deceniu! Nu-ți place să mergi la spectacole pe Broadway?

N-are nicio idee despre viața mea… despre ce-am făcut eu în ultimul deceniu.

— N-am fost niciodată la un spectacol pe Broadway.

— Atunci trebuie să te duci! Insist!

— Da, dar…

Trag adânc aer în piept.

— Adevărul este că nu am cu cine să merg. Și nu-mi vine să mă duc singură. Așa că, după cum am spus, o să zic „pas”.

Andrew mă privește țintă preț de o clipă, frecându-și degetul de barba abia crescută de pe maxilar. În cele din urmă, spune:

— Merg eu cu tine.

Ridic sprâncenele.

— Ești sigur că este o idee bună?

Ezită.

— Știu că Nina are niște probleme cu gelozia, dar ăsta nu-i un motiv să irosim două bilete costisitoare. Și e o crimă să nu fi văzut niciodată un spectacol pe Broadway. O să fie distractiv.

Da, o să fie distractiv. Exact de asta mă tem și eu, fir-ar să fie.

Îmi imaginez cum o să se desfășoare seara. O să mergem în Manhattan cu BMW-ul lui Andrew, o să stăm pe locurile cele mai bune, la unul dintre spectacolele cele mai râvnite de pe Broadway, poate o să mâncăm ceva la un restaurant din apropiere și o să ne delectăm cu un pahar de Prosecco. O să pot

sta de vorbă cu Andrew fără să ne facem griji că ar putea apărea Nina să se încrunte la noi.

Sună minunat.

— Sigur, îi spun. Hai s-o facem.

Lui Andrew i se luminează chipul.

— Minunat. Mă duc să mă schimb și ne întâlnim aici jos cam într-o oră, bine?

— Așa facem.

Urc scările spre mansardă și simt în capul pieptului o greutate ca un ghem întunecat. Oricât de mult aș aștepta seara asta, am o presimțire rea. Simt că, dacă merg la spectacolul de diseară, o să se întâmple ceva îngrozitor. Deja am făcut o pasiune cu totul nepotrivită pentru Andrew. Mi se pare că a petrece o noapte întreagă cu el, doar noi doi, înseamnă să provoc destinul.

Însă e de-a dreptul ridicol. Nu facem decât să mergem în Manhattan și să ne bucurăm de un spectacol. Suntem doi adulți perfect conștienți de propriile decizii. O să fie în regulă.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Nu pot merge la un spectacol pe Broadway în blugi și tricou – asta e sigur. Am verificat online și oficial nu trebuie să ai o ținută anume, dar tot nu mi se pare în regulă. Oricum, Andrew a spus că merge să se schimbe, așa că trebuie să port și eu ceva drăguț.

Problema este că nu am nimic drăguț. Mă rog, practic vorbind, am. Am sacul ăla cu haine pe care mi l-a dat Nina. Le-am atârnat pe toate pe umeraș, ca să nu se deterioreze, dar n-am îmbrăcat încă nimic de aici. Cele mai multe dintre ele sunt rochii elegante și evident că nu am multe ocazii să mă gătesc când fac menajul în casa Winchester. Nu mă tentează să-mi pun rochie de bal ca să dau cu aspiratorul.

Dar seara asta este o ocazie bună să mă dichisesc. Poate singura astfel de ocazie pe care o s-o am pentru multă vreme de aici înainte.

Cea mai mare problemă este că toate rochiile sunt orbitor de *albe.* Evident, este culoarea favorită a Ninei. Albul *nu* este însă și culoarea mea favorită. Nici măcar nu cred că am o culoare

favorită (orice altceva în afară de portocaliu). Dar nu mi-a plăcut niciodată să port alb, pentru că se murdărește atât de ușor. În seara asta trebuie să fiu deosebit de atentă. Și nici n-o să fiu complet în alb, pentru că n-am deloc pantofi de culoarea asta. Tot ce am sunt niște pantofi negri cu toc și pe ăia o să-i port.

Caut printre rochii, încercând să-mi dau seama care ar fi cea mai potrivită în seara asta. Toate sunt minunate și totodată extrem de *sexy.* Aleg o rochie de cocktail mulată care îmi coboară până sub genunchi, cu o croială raglan și bandă de dantelă în jurul gâtului. Am presupus că Nina este considerabil mai mare decât mine, așa că îmi va pica lejer pe trup. Dar trebuie s-o fi cumpărat cu ani în urmă – mi se potrivește atât de bine, încât n-aș fi putut găsi ceva mai bun nici dacă mi-aș fi cumpărat singură.

Nu insist deloc cu machiajul. Doar câteva tușe de ruj, o dungă de creion pentru ochi și gata. Orice altceva se întâmplă în seara asta, o să mă port cum se cuvine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am probleme.

Și nu mă îndoiesc că, dacă Nina va avea cea mai mică bănuială că se întâmplă ceva între mine și soțul ei, o să-și facă o misiune din a mă distruge.

Când cobor scările, Andrew este deja în living. Poartă un sacou gri și cravată asortată; a avut timp și să facă un duș și să-și radă barba abia crescută. Arată… Dumnezeule, arată incredibil. Devastator de chipeș. Atât de chipeș, că-mi vine să-l apuc de reverele hainei. Dar lucrul cel mai uimitor este felul în care face ochii mari atunci când mă zărește, și cum trage sonor aer în piept.

Apoi, preț de câteva clipe, nu facem decât să ne uităm unul la celălalt.

— Iisuse, Millie.

Mâna îi tremură ușor când își ajustează cravata.

— Arăți…

Nu-și termină gândul și probabil că e mai bine așa. Pentru că nu mă privește în felul în care se presupune că ar trebui să te uiți la o femeie care nu-ți este soție.

Deschid gura, cu gândul că poate ar trebui să-l întreb dacă nu cumva este o idee proastă. Dacă nu cumva poate ar trebui să anulăm totul. Dar nu mă pot convinge nicicum să rostesc cuvintele.

Andrew reușește să-și dezlipească privirea de mine și să se uite la ceas.

— Ar fi bine s-o luăm din loc. Parcarea e problematică rău pe Broadway.

— Da, desigur. Să mergem.

Acum nu mai există cale de întoarcere.

Mă simt aproape ca o vedetă când mă strecor pe scaunul răcoros de piele al BMW-ul. Mașina asta n-are nicio legătură cu Nissanul meu. Andrew urcă pe locul șoferului și atunci observ și eu că rochia mi s-a ridicat pe coapse. Când am pus-o pe mine îmi venea peste genunchi, dar așezată îmi vine cam până la jumătatea coapselor. Trag de ea, însă când îi dau drumul se ridică la loc.

Din fericire, privirea lui Andrew este îndreptată spre drum, căci ieșim pe poartă și trecem de gardul care înconjoară proprietatea. Este un soț bun și fidel. Doar pentru că atunci când m-a văzut în rochia asta arătă de parcă era gata să leșine, nu înseamnă că n-o să fie în stare să-și păstreze controlul.

— Sunt atât de încântată, comentez eu în timp ce el se îndreaptă spre drumul expres Long Island. Nu-mi vine să cred că o să văd *Showdown.*

Dă din cap.

— Am auzit că este incredibil.

— Eu chiar am ascultat unele dintre cântece la telefon, în timp ce mă îmbrăcam, îi mărturisesc.

Râde.

— Ai zis că stăm pe rândul al șaselea, nu?

— Exact.

Nu doar că mergem la cel mai grozav spectacol de pe Broadway, dar suntem și atât de aproape de scenă, încât aproape că-i putem atinge pe actori. Dacă vor declama ceva mai tare, o să fim stropiți cu salivă. Și, ce ciudat, sunt entuziasmată de asta.

— Dar uite ce…

Ridică din sprâncene.

— Mă simt prost că nu mergi cu Nina.

Trag de tivul rochiei care pare că este într-o adevărată *misiune* de a-mi dezveli chiloții.

— Ea a fost cea care voia biletele astea.

Flutură din mână.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. De când suntem căsătoriți, Nina a văzut la spectacole pe Broadway de nu le mai pot ține socoteala. Ăsta este ceva special pentru tine. Chiar o să te distrezi cu adevărat. Sunt sigură că ar vrea să te bucuri de el.

— Hmm.

Nu prea sunt convinsă de asta.

— Crede-mă. Este în regulă.

Încetinește ca să oprească la lumina roșie a semaforului. Cât bate darabana cu degetele pe volan, observ că își abate privirea de la drum. După o clipă realizez la ce se uită.

Se uită la picioarele mele.

Ridic privirea și își dă seama că l-am prins. Se înroșește și își ferește ochii.

Încrucișez picioarele și mă foiesc pe scaun. Categoric, Nina n-ar fi deloc fericită să afle despre asta, dar nu e nicio șansă să afle. Și, oricum, nu facem nimic greșit. Și ce dacă Andrew s-a uitat la picioarele mele? Asta nu e o crimă.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Este o seară minunată de iunie. Mi-am adus cu mine și o eșarfă, dar este atât de cald, încât o las până la urmă în mașina lui Andrew, așa că în timp ce așteptăm la rând să intrăm în teatru n-am cu mine nimic altceva în afară de rochia albă și poșeta neasortată.

Suspin ușor când dau cu ochii de interiorul teatrului. Nu cred că am mai văzut în viața mea ceva asemănător. Locurile din fața orchestrei sunt așezate rânduri-rânduri, dar apoi, când ridic privirea, văd două șiruri de scaune mergând până sus, spre acoperiș. Drept în față este o cortină roșie, luminată de jos cu o ispititoare lumină galbenă.

Când, într-un final, îmi desprind privirea de la vederea din fața mea, observ că Andrew are pe chip o expresie amuzată.

— Ce e? spun eu.

— E drăguță, atâta tot. Expresia de pe fața ta. Eu sunt atât de obișnuit cu lucrurile astea, dar îmi place mult să le văd prin ochii tăi.

— E totul atât de mare, răspund stânjenită.

Un plasator vine să ne aducă programul și să ne conducă la locurile noastre. Iar apoi vine partea cu adevărat uimitoare – ne duce tot mai aproape și mai aproape și mai aproape. Și când, într-un final, ajungem la locurile noastre, nu-mi vine să cred cât de aproape suntem de scenă. Dacă aș vrea, i-aș putea apuca pe actori de glezne. Nu că aș face-o, pentru că asta ar încălca în mod sigur termenii eliberării condiționate, dar ar fi posibil.

Când mă așez lângă Andrew, pe unul dintre cele mai bune locuri, la unul dintre cele mai râvnite spectacole din oraș, în teatrul acesta uimitor, nu mă simt deloc ca o fată care tocmai a ieșit din închisoare, care nu are un bănuț al ei, care are un job pe care-l urăște. Mă simt *specială.* Ca și cum, poate, aș merita să fiu aici.

Mă uit la profilul lui Andrew. Toate astea, datorită lui. Putea să fie un nenorocit în toată chestia asta și să mă pună să plătesc pentru bilete, sau putea să se ducă împreună cu un prieten. Ar fi avut tot dreptul s-o facă. Dar n-a făcut-o. M-a luat pe mine aici, în seara asta. Și n-am să uit niciodată.

— Mulțumesc, spun dintr-odată.

Își răsucește capul ca să mă privească. I se arcuiesc buzele. Este atât de frumos când zâmbește.

— E plăcerea mea.

Peste muzică și zarva făcută de cei care își caută locurile, abia dacă aud bâzâitul care vine din poșeta mea. Este telefonul. Îl scot și descopăr pe ecran un mesaj de la Nina:

Nu uita să scoți gunoiul.

Strâng din dinți. Dacă există ceva care să-ți frâneze brusc, cu scârțâit de roți, fanteziile de a fi mai mult decât o simplă menajeră, atunci lucrul ăla este un mesaj de la angajatorul tău, despre cum trebuie să duci tomberonul pe trotuar. Nina îmi amintește întotdeauna, în fiecare săptămână, despre ziua când se ridică gunoiul, chiar dacă n-am uitat nici măcar o dată. Însă partea cea mai rea este că, atunci când îi văd mesajul, îmi dau seama că de data asta *am uitat* să scot tomberonul la bordură. De obicei fac asta după cină și schimbarea programului mi-a stricat rutina.

Dar nu este nicio problemă. Trebuie doar să-mi amintesc s-o fac în seara asta, când ne întoarcem. După ce BMW-ul lui Andrew se va transforma la loc în dovleac.

— Ești bine?

Cu sprâncenele împreunate de încruntare, Andrew mă privește citind mesajul. Sentimentele mele calde față de el se evaporă ușor. Andrew nu este un tip cu care am ieșit la întâlnire și care mă răsfață cu un spectacol pe Broadway. Este angajatorul meu. Este căsătorit. M-a adus aici doar pentru că îi pare rău că sunt atât de incultă.

Și nu trebuie să-mi dau voie să uit asta.

•

Spectacolul este absolut uimitor.

Stau efectiv pe marginea scaunului meu din rândul al șaselea, rămasă cu gura căscată. Înțeleg de ce spectacolul ăsta este unul dintre cele mai populare de pe Broadway. Numerele de musical sunt atât de captivante, numerele de dans atât de elaborate, iar actorul din rolul principal este de vis.

Deși nu mă pot abține să nu mă gândesc că nu este la fel de arătos ca Andrew.

După trei serii de ovații în picioare, spectacolul se termină în sfârșit și publicul se îndreaptă spre ieșiri.

Andrew se ridică agale de pe scaun și se întinde ca să scape de un cârcel din spate.

— Deci ce zici de cină?

Strecor în geantă programul. Este riscant să-l păstrez, dar sunt disperată să-mi rămână o amintire după această experiență magică.

— Sună bine. Unde te gândești să mergem?

— Este un restaurant franțuzesc excelent, la câteva străzi de aici. Îți place mâncarea franțuzească?

— N-am mai mâncat până acum, recunosc eu. Cu toate că îmi plac cartofii lor prăjiți.

Râde.

— Cred c-o să te simți bine. Fac cinste, bineînțeles. Ce zici?

Zic că Nina nu s-ar simți deloc bine să afle că soțul ei m-a dus la un spectacol pe Broadway și apoi m-a delectat cu o cină franțuzească, scumpă. Dar ce mama dracului. Suntem deja aici și nu e vorba că cina asta ar putea s-o înfurie și *mai tare* decât ar înfuria-o chestia cu spectacolul, în sine. Măcar să merg până la capăt.

— Sună bine.

În fosta mea viață, înainte de a lucra pentru Winchesteri, n-aș fi putut intra în veci într-un restaurant franțuzesc ca acela în

care mă duce Andrew. La ușă este afișat un meniu și abia apuc să arunc o privire la prețuri, însă văd că un apetitiv m-ar seca de resurse pe câteva săptămâni. Dar stând alături de Andrew, purtând rochia albă a Ninei, mă potrivesc aici. Nimeni n-o să-mi ceară să plec, oricum.

Sunt sigură că, atunci când intrăm în restaurant, toată lumea crede că suntem un cuplu. Am văzut reflexia noastră în vitrina restaurantului și arătăm *bine* împreună. Sinceră să fiu, arătăm mai bine ca pereche decât arată el cu Nina. Nimeni nu observă că el are verighetă, iar eu nu. Ceea ce se poate să fi observat este felul în care el își așază cu blândețe palma pe mijlocul meu ca să mă conducă spre masă, și apoi cum îmi trage scaunul ca să mă așez.

— Ești un gentleman, remarc eu.

Chicotește.

— Mulțumită mamei. Așa am fost crescut.

— Păi te-a crescut foarte bine.

Îmi zâmbește radios.

— Ar fi foarte bucuroasă să te audă.

Desigur, asta îmi aduce aminte de Cecelia. Plodul ăla răzgâiat care pare să se fi obișnuit să-mi tot dea ordine. Apoi îmi aduc iar aminte că Cecelia a trecut prin multe. Până la urmă, maică-sa a încercat s-o omoare.

Când vine chelnerul să ne ia comanda de băuturi, Andrew cere un pahar de vin roșu, așa că fac și eu la fel. Nici măcar nu mă uit la prețuri. N-o să facă decât să mă îmbolnăvească de-a dreptul, iar Andrew a spus deja că face el cinste.

— N-am nicio idee ce să comand.

Niciunul dintre felurile astea de mâncare nu-mi sună cunoscut; tot meniul este în franceză.

— Tu înțelegi meniul ăsta?

— *Oui,* spune Andrew.

Ridic din sprâncene.

— Vorbești franceza?

— *Oui, mademoiselle.*

Îmi face cu ochiul.

— Adevărul este că o vorbesc fluent, am petrecut primul an de facultate studiind la Paris.

— Uau.

Nu doar că n-am petrecut niciun timp ca să studiez franceza în facultate, dar n-am făcut deloc facultate. Diploma mea de liceu este un certificat de educație generală obținut în închisoare.

— Vrei să ți-l traduc în engleză?

Mi se încing obrajii.

— Nu e nevoie. Alege tu ceva ce crezi că mi-ar plăcea.

Pare mulțumit de răspuns.

— Bine, așa o să fac.

Chelnerul sosește cu o sticlă de vin și două pahare. Mă uit cum scoate dopul și ne umple paharele. Andrew îi face semn să lase sticla. Apuc paharul și iau o sorbitură lungă. Oh, Doamne, chiar e bun de tot. Mult mai bun decât ce aș putea obține cu cinci dolari de la un magazin local de băuturi.

— Dar tu? mă întreabă el. Vorbești vreo limbă străină?

Scutur din cap.

— Am noroc că vorbesc engleză.

Andrew nu zâmbește la gluma mea.

— N-ar trebui să te subestimezi, Millie. Ai lucrat pentru noi luni întregi; ai o etică profesională excelentă și e clar că ești deșteaptă. Habar n-am de ce ai vrea jobul ăsta, cu toate că noi suntem norocoși să te avem. Nu ai vreo altă aspirație profesională?

Mă joc cu șervetul, evitându-i privirea. Nu știe nimic despre mine. Dacă ar ști, ar înțelege.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ezită pentru o clipă și apoi dă din cap, respectându-mi dorința.

— Ei bine, oricum ar fi, mă bucur că ai ieșit cu mine în seara asta.

Ridic privirea și îi văd ochii căprui țintuindu-mă peste masă.

— Și eu la fel.

Arată de parcă ar fi gata să adauge ceva, dar începe să-i sune telefonul. Îl scoate din buzunar și se uită la ecran în timp ce eu mai iau o gură de vin. Este atât de bun. Îmi vine să beau pahar după pahar. Însă asta n-ar fi o idee bună.

— E Nina.

Poate că e doar imaginația mea, dar are pe față o expresie chinuită.

— Ar trebui să răspund.

Nu aud ce-i spune Nina, dar vocea ei tremurată ajunge la mine de peste masă. Pare supărată. Andrew ține telefonul cam la un centimetru depărtare de ureche, strâmbându-se la fiecare cuvânt.

— Nina, spune el. Ascultă, este… da, n-o să… Nina, liniștește-te.

Strânge buzele.

— Nu pot să vorbesc cu tine despre asta acum. Discutăm când vii acasă mâine, OK?

Andrew împunge un buton al telefonului ca să încheie convorbirea, apoi îl trântește pe masă, lângă el. În cele din urmă ia paharul cu vin și dă peste cap jumătate din conținut.

— Este totul în regulă? îl întreb.

— Da.

Se apasă cu vârfurile degetelor pe tâmple.

— Eu, pur și simplu… O iubesc pe Nina, dar câteodată nu-mi dau seama cum a ajuns așa căsnicia mea. În sensul că în nouăzeci la sută din interacțiunile noastre țipă la mine.

Nu știu ce să-i răspund la asta.

— Îmi… îmi pare rău. Dacă te face să te simți mai bine, asta descrie și nouăzeci la sută dintre interacțiunile mele cu ea.

Îi zvâcnesc buzele.

— Ei bine, atunci avem un lucru în comun.

— Deci… era altfel înainte?

— Complet altfel.

Ia paharul cu vin și dă peste cap și restul.

— Când ne-am cunoscut, era o mamă singură care avea două joburi. O admiram atât de mult. O ducea greu și puterea ei a fost ceea ce m-a atras. Iar acum… Nu face altceva decât să se plângă. Nu are niciun interes să muncească. O răsfață exagerat pe Cecelia. Și cea mai rea parte este…

— Care?

Ridică sticla cu vin și își umple iar paharul. Își plimbă degetul pe muchia acestuia.

— Nimic. Nu contează. N-ar trebui se uită roată prin restaurant.

— Pe unde e chelnerul ăla?

Ard de curiozitate să știu ce era pe cale să mărturisească Andrew. Dar chelnerul se grăbește spre noi, cu gândul la

bacșișul gras pe care e aproape sigur că-l va primi după cina asta, și pare că momentul a trecut.

Andrew comandă pentru amândoi, așa cum a promis. Nici măcar nu-l întreb ce a comandat, pentru că vreau să fie o surpriză și sunt sigură că va fi incredibil. Sunt impresionată și de accentul lui franțuzesc. Dintotdeauna mi-am dorit să vorbesc o limbă străină. Dar acum este probabil prea târziu pentru mine.

— Sper că o să-ți placă ce ți-am comandat, spune el aproape timid.

— Sunt sigură că da, îi zâmbesc eu. Ai gusturi foarte bune. Adică, na, uită-te la casa voastră. Sau Nina e cea care a ales totul?

Ia încă o gură din paharul cu vin abia umplut.

— Nu, e casa mea și cea mai mare parte din design era deja terminată înainte de a ne căsători noi. Înainte de a ne cunoaște, de fapt.

— Serios? Cei mai mulți dintre bărbații care locuiesc în oraș preferă să aibă un bârlog de burlac înainte să se așeze la casa lor.

Fornăie pe nas.

— Nu, eu n-am fost niciodată interesat de asta. Eram pregătit să mă căsătoresc. De fapt, chiar înainte de Nina am fost logodit cu altcineva…

Chiar înainte de Nina? Ce înseamnă asta? Îmi spune că Nina i-a rupt logodna?

— În orice caz, adaugă Andrew, tot ce voiam era să mă așez, să-mi cumpăr o casă, să am câțiva copii…

La această ultimă parte, colțurile gurii îi coboară. Chiar dacă n-a spus-o, sunt sigură că-l ustură încă vestea că Nina nu va putea avea alți copii.

— Îmi pare rău pentru…

Răsucesc vinul în pahar.

— Știi… problemele de fertilitate. Trebuie să vă fie greu amândurora.

— Da…

Ridică privirea de la paharul cu vin și răbufnește pe neașteptate:

— N-am mai făcut sex de la vizita aceea la medic.

Aproape că scap paharul pe masă. Exact în acel moment sosește și chelnerul cu apetitivele. Sunt niște rotocoale de pâine

cu ceva roz întins deasupra. Dar cu greu mă pot concentra la ele după mărturisirea lui Andrew.

— *Mousse de saumon canapés,* spune el după ce pleacă ospătarul. Adică, mai pe scurt, spumă de somon afumat pe felii de baghetă.

Nu pot face altceva decât să-l privesc fix.

— Îmi pare rău, suspină el. N-ar fi trebuit să spun niciodată așa ceva. Chiar a fost de prost gust.

— Ăăă…

— Hai să…

Gesticulează spre feliuțele de baghetă de pe masă.

— Hai să ne bucurăm de cină. Te rog să uiți ce am spus. Eu și Nina… suntem bine. Toate cuplurile trec prin perioade de abstinență.

— Desigur.

Dar să uit ce a spus despre Nina este o încercare zadarnică.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Până la urmă ne simțim foarte bine la cină. Nu mai aducem vorba despre Nina și conversația curge cu ușurință, mai ales după ce trecem la a doua sticlă de vin. Nici nu-mi mai amintesc când am avut parte de o seară atât de plăcută. Când terminăm cina simt cum mă cuprinde tristețea.

— Îți mulțumesc foarte mult pentru asta, îi spun eu în timp ce achită nota.

Mi-e și frică să mă uit la sumă. Doar vinul a costat, probabil, o mică avere.

— Nu, *eu* îți mulțumesc.

Aproape că îi strălucește chipul.

— M-am simțit foarte bine. Nu m-am mai distrat așa de…

Își drege vocea.

— În fine, a fost foarte distractiv. Exact lucrul de care aveam nevoie.

Semnează cecul și se ridică, dar se clatină pe picioare. În seara asta am băut *mult* vin. Ceea ce nu ar fi cea mai bună idee nici în împrejurări mai favorabile, dar acum tocmai îmi amintesc că trebuie să și conducă înapoi, spre Long Island. Pe autostradă.

Andrew trebuie să-și fi dat seama la ce mă gândesc. Se sprijină de masă ca să-și găsească echilibrul.

— N-ar trebui să conduc, recunoaște el.

— Nu, îi răspund. Probabil că nu.

Se freacă pe față.

— Mai avem încă rezervarea aia la Plaza. Ce zici?

Ei bine, nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că asta ar fi o greșeală enormă. Suntem amândoi beți, nevastă-sa nu e în oraș și se pare că n-a făcut sex de ceva timp. Și nici eu n-am făcut sex de mult, mult mai multă vreme. Ar trebui să spun „nu”. Treaba asta nu se poate termina bine.

— Nu cred că e o idee prea bună, murmur eu.

Andrew își pune o mână pe piept.

— O să fiu gentlemanul perfect. Jur. Este o cameră dublă. Sunt două paturi.

— Știu, dar…

— N-ai încredere în mine?

Nu am încredere *în mine.* Asta e problema cea mai mare.

— Ei bine, nu pot conduce spre insulă în seara asta.

Se uită spre Rolexul de la încheietură.

— Îți spun eu cum facem. O să iau camere separate la Plaza.

— Oh, Dumnezeule, o să coste o avere!

Flutură din mână.

— Nee, primesc preț bun pentru că mai cazez acolo clienți, din când în când. Este în regulă.

Andrew este evident prea beat ca să conducă și probabil că așa sunt și eu, mai presus de frica de a conduce o mașină scumpă. Cred că am putea lua și un taxi înapoi spre insulă, dar nu a sugerat așa ceva.

— În regulă, cât timp stăm în camere separate.

Oprește un taxi care să ne ducă la Plaza. În timp ce ne strecurăm pe bancheta din spate a taxiului, rochia mea albă se ridică iar pe coapse. Ce naiba este în neregulă cu rochia asta tâmpită? Încerc din răsputeri să mă port cum trebuie, dar rochia asta nu mă lasă. Trag iar de poate în jos, însă, înainte de a reuși să mă acopăr, îl văd pe Andrew cum mai aruncă o privire. Și de data asta, când îl prind, rânjește la mine.

— Ce? spune el.

Băiete, trebuie să fie beat rău.

— Te uiți la picioarele mele.

— Și? rânjește el și mai tare. Ai picioare superbe. Și nu fac niciun rău dacă mă uit.

Îi dau una peste braț și se prinde de umăr, prefăcându-se rănit.

— Luăm camere separate. Să nu uiți chestia asta.

Dar ochii lui căprui îi întâlnesc pe ai mei, pe bancheta din spate a taxiului. Și, preț de o clipă, am dificultăți de respirație. Andrew vrea să-i fie fidel Ninei. Sunt sigură de asta. Dar ea este într-un alt stat, el este beat și ei doi au niște probleme – care poate durează de multă vreme. Din câte mi-am dat seama, s-a purtat oribil cu el în tot timpul ăsta, de când lucrez acolo. Merită mai mult de-atât.

— *Tu* la ce te uiți? spune el încet.

Îmi înghit nodul din gât.

— La nimic.

— Arăți minunat în seara asta, Millie, trage el aer în piept. Nu-mi dau seama dacă ți-am spus-o. Dar ar trebui să știi.

— Andrew…

— Eu doar…

Mărul lui Adam îi saltă în gât.

— În ultima vreme, m-am simțit atât de…

Înainte să mai poată spune ceva, taxiul o ia la dreapta. Nu mi-am pus centura de siguranță și simt cum trupul mi se proptește în al lui. Mă prinde înainte să mă dau cu capul de fereastră. Corpul lui e lipit de al meu, îi simt respirația pe gât.

— Millie, șoptește el.

Iar apoi mă sărută.

Și, să mă ajute Dumnezeu, îl sărut și eu.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Inutil să spun că n-am mai luat camere diferite la Plaza.

Așa că da, m-am culcat cu șeful meu căsătorit.

După ce m-a sărutat în taxi, n-a mai fost cale de întoarcere. La momentul ăla aproape că ne smulgeam hainele unul de pe celălalt. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine ca să ne ținem mâinile departe unul de altul cât timp a luat Andrew cheile de la recepție. Ne-am sărutat în lift ca doi adolescenți.

Și când am ajuns în cameră, n-a mai fost nicio șansă să încerc să mă port cum trebuie sau să încetinesc lucrurile de dragul căsniciei lui. Habar n-am când a făcut el sex ultima dată, dar pentru mine a trecut atât de mult, încât m-am temut că o să fie nevoit să dea la o parte pânzele de păianjen. Era imposibil să n-o fac. Aveam chiar și câteva prezervative în geantă, de când îmi imaginasem că mi s-ar putea întâmpla același lucru cu Enzo.

Și a fost bine. Nu, mai mult decât bine. A fost uluitor, fir-ar să fie. Exact ce aveam nevoie.

Soarele tocmai a răsărit dincolo de fereastra uriașă care dă spre panorama orașului. Zac întinsă într-un pat decadent și uriaș, din hotelul Plaza, iar Andrew doarme alături de mine, suflând printre buze, la fiecare respirație, un fir subțire de aer. Mă gândesc la ce a făcut noaptea trecută și tremur de încântare. O parte din mine vrea să-l trezească, să văd dacă ar mai vrea s-o facem o dată. Dar partea mai realistă din mine știe că n-o să se mai întâmple – că nu se mai poate întâmpla – vreodată.

Vreau să spun că Andrew e căsătorit. Eu sunt menajera lui. Noaptea trecută era beat. A fost o aventură de-o noapte.

Însă deocamdată îi privesc profilul superb în timp ce doarme și îmi dau voie să fantazez. Poate că o să se trezească și o să decidă că s-a săturat de Nina și de mizeriile ei. Poate că va decide că mă iubește și că vrea să trăiesc alături de el, în minunata lui casă împrejmuită. Și apoi îi pot dărui copilul pe care și-l dorește atât de mult, pe care Nina nu va fi niciodată în stare să-l aibă. Mi le amintesc pe nesuferitele alea de la ședința APP care spuneau că Andrew și Nina au un contract prenupțial foarte dur. Ar putea s-o părăsească și nici măcar nu l-ar costa prea mult, deși sunt convinsă că ar fi generos cu ea.

E stupid. Nu se va întâmpla niciodată. Dacă ar ști adevărul despre mine, ar lua-o la fugă. Dar pot visa și eu cu ochii deschiși.

Andrew mormăie și se freacă la ochi cu podul palmelor. Întoarce capul într-o parte și deschide ochii. Iau ca pe un plus faptul că nu pare înfricoșat când mă vede întinsă lângă el.

— Hei, spune el cu voce răgușită.

— Hei.

Se freacă iar la ochi.

— Ce faci? Ești bine?

În afară de sentimentul de sufocare din piept, mă simt minunat.

— Sunt bine. Tu ești bine?

Încearcă să se ridice în capul oaselor și nu reușește. Capul îi cade pe pernă.

— Cred că sunt mahmur rău. Iisuse, cât am băut?

El a băut mult mai mult decât mine. Dar eu am mult mai puține kilograme, așa că m-a afectat în egală măsură.

— Două sticle de vin.

— Eu…

Ridică din sprâncene.

— *Noi doi* suntem bine?

— Suntem în regulă, reușesc eu să-i zâmbesc. Absolut în regulă. Crede-mă.

Încearcă încă o dată să se ridice, strâmbându-se din cauza durerii de cap. Însă de data asta reușește.

— Îmi pare așa de rău. N-ar fi trebuit să…

Tresar când îl aud scuzându-se.

— Nu-ți face griji pentru asta.

Vocea îmi sună repezit și simt nevoia să mi-o dreg un pic.

— Mă duc să fac un duș. Ar trebui să pornim spre casă.

— Da…

Dă drumul unui oftat.

— N-o să-i spui nimic Ninei, da? Adică, eram amândoi beți rău de tot și…

Firește. E singurul lucru de care îi pasă.

— N-o să-i spun.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult.

Sunt goală sub așternuturi, dar nu vreau să mă vadă așa. Când mă dau jos din pat apuc un cearșaf de pe pat și mi-l înfășor pe trup, apoi mă împleticesc spre baie. Simt cum Andrew mă urmărește cu privirea, dar nu mă întorc să mă uit la el. Este umilitor.

— Millie?

Tot nu-l pot privi.

— Ce e?

— Nu-mi pare rău deloc, spune el. M-am simțit minunat cu tine noaptea trecută și nu-mi pare rău pentru nimic din ce s-a întâmplat. Și sper că nici ție nu-ți pare.

Mă aventurez să mă uit la el. Este tot în pat, cu pătura ridicată până peste mijloc, lăsându-i la vedere pieptul gol și musculos.

— Nu, nici mie nu-mi pare rău deloc.

— Dar…

Oftează din nou.

— Nu se mai poate întâmpla iar. Știi asta, da?

Încuviințez din cap.

— Da, înțeleg.

Pe chip îi apare o expresie neliniștită. Își trece mâna prin părul negru, ca să-l netezească.

— Mi-aș fi dorit ca lucrurile să fie altfel.

— Știu.

— Mi-aș dori să te fi întâlnit înainte, când…

Nu-și completează propoziția. Știu la ce se gândește. Ce bine ar fi fost dacă m-ar fi întâlnit pe când era încă singur. Ar fi putut intra într-un bar unde eu serveam la mese, privirile ni s-ar fi întâlnit și, dacă mi-ar fi cerut numărul de telefon, i l-aș fi dat. Dar nu așa stau lucrurile. Este căsătorit. Este tată. Între noi doi nu se mai poate întâmpla nimic.

— Știu, îi spun din nou.

Nu-și desprinde privirea de mine și, preț de o clipă, mă întreb dacă o să-mi ceară să-l primesc la duș alături de mine. Până la urmă, deja am pângărit camera asta de hotel. Ce mai contează încă o dată? Dar se poartă așa cum trebuie. Îmi întoarce spatele, se acoperă cu cearșaful, iar eu mă duc să fac un duș rece.

DOUĂZECI ȘI OPT

Abia dacă vorbim pe drumul înapoi spre Insulă – Andrew pornește radioul și ascultăm pălăvrăgeala fără noimă a DJ-ului. Îmi trece prin cap că a pomenit ceva despre o întâlnire mai târziu, în oraș, așa că va trebui să se întoarcă imediat după ce ajungem acasă. Dar nu face drumul ăsta doar pentru mine. Poartă aceleași haine ca ieri și sunt sigură că vrea să se schimbe în alt costum înainte de a merge la întâlnire.

— Aproape am ajuns, murmură el când ieșim de pe drumul expres Long Island. Poartă ochelari de soare, așa că expresia lui este imposibil de citit.

— Grozav.

Rochia mi s-a ridicat iar – nenorocita asta de rochie a provocat toate problemele. Trag de ea și, în ciuda ochelarilor de soare, nu pot să nu remarc faptul că se uită iar. Ridic din sprâncene, iar el îmi zâmbește prostește.

— Gata, ultima dată.

Când intră pe o stradă rezidențială, virează ca să ocolească un camion de gunoi. Și atunci mă copleșește un gând oribil.

— Andrew, șuier eu. N-am apucat să scot gunoiul azi-noapte!

— Oh…

Nu pare să înțeleagă prea bine gravitatea situației.

— Nina mi-a dat special aseară un mesaj să scot gunoiul. N-am apucat s-o fac, pentru că nu eram acasă. N-am mai uitat niciodată până acum. Dacă află…

Își scoate ochelarii de soare, lăsându-și la vedere ochii ușor injectați.

— Rahat. Mai ai timp s-o rezolvi?

Mă uit la camionul de gunoi care merge în direcția opusă casei lor.

— Mă îndoiesc. Cred că e prea târziu. Oamenii ăștia vin foarte devreme.

— Poți să spui că ai uitat pur și simplu, nu?

— Crezi că Nina o să se lase păcălită așa ușor?

— Rahat, spune el din nou, bătând darabana cu degetele în volan. OK, mă ocup eu. Nu-ți face griji.

Singurul mod în care te poți ocupa este să cari personal conținutul tomberonului la groapa de gunoi. Nici nu am idee pe unde o fi groapa asta, dar portbagajul Nissanului meu este mic de tot și ar însemna să facem câteva drumuri, oriunde o fi. Așa că sper cu adevărat ca Andrew să fi vorbit serios când a spus că se ocupă el.

Când ajungem acasă, apasă butonul din mașină care deschide automat poarta. Enzo lucrează la noi în curte și ridică brusc capul când vede BMW-ul intrând pe alee. Este neobișnuit să vezi această mașină venind acasă la ora asta – ar avea mai mult sens dacă ar pleca – așa că îl ia garantat prin surprindere.

Ar fi trebuit să mă las în jos, dar este prea târziu. Enzo se oprește în mijlocul a ceea ce făcea și ochii lui negri îi întâlnesc pe ai mei. Și dă iar din cap, exact așa cum a făcut în acea primă zi. Fir-ar să fie.

Andrew îl observă și el, dar nu face decât să ridice mâna și să-l salute ca și când nu ar fi nimic ciudat să apară la acasă la 9:30 dimineața, alături de o femeie care nu este soția lui. Înainte de a trage în garaj, oprește mașina în drum.

— Stai să văd dacă Enzo poate să se ocupe de gunoi, spune el.

Îmi vine să-l implor să n-o facă, dar înainte să apuc să deschid gura, sare din mașină, lăsând ușa întredeschisă. Enzo face un pas înapoi, de parcă n-ar vrea să aibă această conversație.

— *Ciao,* Enzo.

Andrew îi zâmbește larg grădinarului. Dumnezeule, cât de bine arată când zâmbește. Închid ochii pentru o clipă, tremurând la amintirea mâinilor lui pe trupul meu, noaptea trecută.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Enzo nu spune un cuvânt. Doar se uită țintă la el.

— Avem o problemă cu gunoiul, gesticulează el spre cei patru saci plini din laterala casei. Am uitat să-i lăsăm afară noaptea trecută, ca să-i ia gunoierii. Crezi că i-ai putea duce tu la groapa de gunoi, cu camioneta? Îți plătesc cincizeci de dolari.

Enzo se uită la sacii de gunoi, apoi iarăși la Andrew, însă nu spune nimic.

— Gunoiul… repetă Andrew. La… groapă. La groapa de gunoi. *Capisci?*

Enzo scutură din cap.

Andrew strânge din dinți și scoate portofelul din buzunarul de la spate.

— Scapă-ne de gunoiul ăsta. Îți dau…

Sapă în portofel.

— O sută de dolari.

Flutură bancnotele pe sub nasul lui Enzo.

— Aruncă gunoiul. Ai o camionetă. Ia-l și du-l la groapa de gunoi.

În cele din urmă, Enzo spune:

— Nu. Eu ocupat.

— Da, dar asta este curtea *noastră* și…

Andrew lasă să-i scape un oftat și se scormonește iar în portofel.

— Două sute de dolari. Un drum la groapa de gunoi. Ajută-mă. Te rog.

La început îmi spun că Enzo o să-l refuze iar. Dar întinde mâna și ia bancnotele de la Andrew. Apoi merge spre latura casei și apucă sacii de gunoi. Reușește să-i ducă pe toți deodată, iar bicepșii i se umflă sub tricoul alb.

— Așa, spune Andrew. La groapă.

Enzo îl țintuiește cu privirea pentru o clipă, apoi trece pe lângă el cu sacii de gunoi. Fără nicio vorbă, îi aruncă în camionetă și pleacă. Se pare că până la urmă a înțeles mesajul.

Andrew se întoarce la mașină și se strecoară iar pe locul șoferului.

— Ei, asta s-a rezolvat. Dar, băga-mi-aș ce nesimțit.

— Nu cred că înțelegea ce-i spui.

— Da, sigur, își dă el ochii peste cap spre mine, înțelege mai mult decât lasă să se vadă. Încerca doar să obțină mai mulți bani.

Sunt de acord că Enzo nu părea să vrea să ducă gunoiul, dar nu cred că din cauză că voia mai mulți bani.

— Nu-mi place deloc tipul ăla, bombăne Andrew. Lucrează pentru toate casele din cartier, dar petrece o treime din timp în curtea noastră. Este *permanent* acolo. Jumătate din timp nici măcar nu înțeleg ce face.

— Ai cea mai mare casă de pe stradă, subliniez eu. Și cea mai mare peluză.

— Așa este, dar…

Andrew se uită la camioneta lui Enzo care dispare în josul străzii.

— Nu știu ce să zic. I-am spus Ninei să scape de el și să angajeze pe altcineva, dar spune că toată lumea apelează la el și că este, se pare, „cel mai bun”.

Desigur, de când m-a refuzat într-un mod deloc subtil, Enzo nu este personajul meu favorit, dar nu de aceea mă face să mă simt inconfortabil. Nu pot să uit felul în care a șuierat cuvântul italian pentru „pericol”, în ziua în care am ajuns aici. Felul în care pare îngrozit s-o sfideze pe Nina, deși este suficient de puternic ca s-o strivească într-o singură mână. Oare Andrew are cea mai mică idee de cât de mult se teme Enzo de nevasta lui?

Ei bine, n-o să fiu eu aia care să-i spună.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Nina ajunge acasă în jur de ora două, după ce a lăsat-o pe Cecilia în tabără. Cară patru sacoșe mari de cumpărături dintr-o sesiune neprevăzută de shopping și le aruncă fără menajamente pe jos, în living.

— Am găsit *cel mai drăguț* magazinaș, îmi spune ea. Pur și simplu nu m-am putut abține!

— Grozav, îi spun cu un entuziasm forțat.

Obrajii Ninei sunt îmbujorați și are pete de sudoare la subțiori, iar părul ei blond e zburlit tot. Tot nu s-a îngrijit de rădăcini și rimelul de la ochiul drept i s-a strâns în colț. O privesc și chiar nu-mi dau seama ce vede Andrew la ea.

— Îmi duci și mie sacoșele alea la etaj, Millie?

Se prăbușește pe canapeaua de piele și își scoate telefonul.

— Îți mulțumesc foarte mult.

Apuc una dintre sacoșe și, sfinte Dumnezeule, e grea de tot. La ce soi de magazin s-a dus? Un magazin de haltere? Va trebui să fac două drumuri – eu n-am obuzierele alea, ca Enzo.

— Sunt cam grele, comentez eu.

— Serios? râde ea. Nu mi s-a părut. Poate e timpul să începi să te duci la sală, Millie. Te cam înmoi.

Îmi iau foc obrajii. *Eu* mă înmoi? Nina nu pare să aibă nicio fărâmă de mușchi pe ea. Nu face niciodată sport, din câte mi-am dat eu seama. Nici măcar n-am văzut-o vreodată să poarte încălțăminte sport.

În timp ce urc scările încet și chinuitor, cu două dintre sacoșele de la cumpărături, Nina mă strigă iar:

— Oh, și apropo, Millie?

Strâng din dinți:

— Da?

Nina se răsucește pe canapea, ca să se uite la mine.

— Aseară am sunat pe telefonul fix de acasă. Cum de nu a răspuns nimeni?

Îngheț. Mâinile îmi tremură de la greutatea sacoșelor.

— Poftim?

— Aseară am sunat pe numărul de acasă, spune ea, de data asta mai rar. În jur de unsprezece. Este una dintre responsabilitățile tale să răspunzi la telefon. Dar n-ați răspuns, nici tu, nici Andrew.

— Ăă.

Las jos pentru o clipă cele două sacoșe și mă scarpin în bărbie, ca și când m-aș gândi la asta.

— Probabil că mă culcasem deja și telefonul nu se aude destul de tare la mine în cameră, ca să mă trezească din somn. Și poate Andrew ieșise?

Ridică o sprânceană.

— Andrew a ieșit la unsprezece noaptea, duminică seara? Cu cine?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Ai încercat pe mobil?

Știu că nu a încercat. La ora aia eram cu Andrew. Eram amândoi în pat.

— N-am încercat, răspunde ea, dar nu-mi mai oferă nicio altă explicație.

Îmi dreg vocea.

— Mă rog, așa cum am zis, eram în camera mea la ora aia. Habar n-am ce făcea el.

— Hmm.

Ochii ei deschiși la culoare se întunecă în timp ce mă privește țintă, din cealaltă parte a livingului.

— Probabil că ai dreptate. O să-l întreb pe el.

Dau din cap, ușurată că nu mă mai interoghează. Nu știe ce s-a întâmplat. Nu știe că am mers împreună în oraș, că am văzut spectacolul pe care ea ar fi trebuit să-l vadă alături de el și că apoi ne-am petrecut noaptea împreună la Plaza. Numai Dumnezeu știe ce mi-ar face dacă ar afla. Dar nu știe.

Apuc sacoșele de shopping și le car până sus, pe scări. Le depozitez în dormitorul principal, apoi îmi frec mâinile amorțite de la tot drumul ăsta. Privirea îmi este atrasă de baia principală pe care am curățat-o în dimineața asta – cu toate că, din moment ce Nina a fost plecată din oraș, era deja neobișnuit de curată. Mă strecor înăuntru. Baia este aproape la fel de mare cât camera mea de la etaj, cu o cadă de porțelan de mari dimensiuni, mai înaltă decât dimensiunea obișnuită, a cărei margine îmi vine până la genunchi.

Mă încrunt, imaginându-mi ce trebuie să se fi petrecut cu ani în urmă. Micuța Cecelia, făcând baie în cada care se umple încet cu apă. Apoi Nina pune mâna pe ea și o forțează să stea sub apă, privind-o cum se chinuie să tragă aer în piept…

Închid ochii și mă întorc cu spatele. Nu mă pot gândi la așa ceva. Dar n-o să pot uita vreodată cât de fragilă emoțional este Nina. Nu trebuie să afle niciodată despre ce s-a petrecut noaptea trecută între mine și Andrew. Ar distruge-o. Și apoi ea m-ar distruge pe mine. Așa că bag mâna în buzunar și scot telefonul.

Tastez un mesaj pe numărul de mobil al lui Andrew:

Un avertisment. Nina a sunat acasă aseară.

O să știe ce trebuie să facă. Întotdeauna știe.

TREIZECI

Casa este mai tăcută acum, când Cecelia e plecată.

Chiar dacă stă mult în camera ei, există categoric o anumită energie pe care o aduce cu ea. Acum, când nu este acasă, pare că liniștea s-a coborât peste reședința Winchester. Și, spre surprinderea mea, Nina pare mai bine dispusă. Slavă cerului, nu a mai adus vorba despre apelul din noaptea în care eu și Andrew am fost plecați.

Cât despre noi doi, ne evităm cu grijă, ceea ce este destul de dificil când locuiești în aceeași casă. Dacă trecem unul pe lângă altul, ne ferim privirea. Să sperăm că vom reuși să trecem peste asta, fiindcă nu vreau să-mi pierd jobul. Este și așa destul de rău că nu am șansa unei relații adevărate cu primul tip care-mi place într-un deceniu întreg. Astăzi mă grăbesc să termin cina, ca s-o pot pune pe masă înainte ca Andrew să ajungă acasă. Dar, în timp ce duc paharele în dining, dau nas în nas cu el. La propriu. Unul dintre pahare îmi scapă din mână și se face țăndări pe podea.

— Fir-ar să fie! strig eu.

Risc să-l privesc o secundă. Poartă un costum bleumarin și cravată neagră și, din nou, arată devastator de bine. A fost toată ziua la serviciu și are maxilarul umbrit de barba crescută

până după-amiază, care-l face și mai sexy. Ochii ni se întâlnesc pentru o fracțiune de secundă și, împotriva voinței mele, simt un impuls neașteptat de atracție. Face ochii mari și sunt sigură că și el simte la fel.

— O să te ajut să cureți aici, îmi spune.

— Nu trebuie să faci asta.

Dar insistă. Mătur bucățile mai mari de sticlă, el îmi ține fărașul și apoi se duce în bucătărie să le arunce la gunoi. Nina nu m-ar fi ajutat niciodată, însă Andrew nu este ca ea. Când îmi ia mătura din mână ni se ating degetele. Ochii ni se întâlnesc iar și de data asta nu putem ignora artificiile din ei. Mă doare fizic că nu pot fi cu bărbatul ăsta.

— Millie, spune el cu o șoaptă grăbită, furișă.

Simt cum mi s-a uscat îngrozitor gâtul. Este doar la câțiva centimetri de mine. Dacă m-aș apleca în față, m-ar săruta. Știu că ar face-o.

— Oh, nu! Ce s-a întâmplat?

Când auzim vocea Ninei, tresărim amândoi violent și ne depărtăm unul de celălalt ca arși. Strâng atât de tare coada măturii, încât mi se albesc degetele.

— Am spart eu un pahar. Iar acum, știi tu… curățăm.

Ochii Ninei cad pe podea, unde aschii micuțe de sticlă sclipesc sub luminile din tavan.

— Oh, Millie, spune ea. Te rog să fii mai atentă data viitoare.

Lucrez aici de luni de zile și n-am scăpat sau spart vreodată ceva. Mă rog, mai puțin în noaptea în care ne-a prins pe mine și pe Andrew uitându-ne împreună la *Family Feud.* Dar ea nu știe de asta.

— Da, îmi pare rău. Mă duc să aduc aspiratorul.

Andrew mă urmărește cu privirea când plec spre debaraua cu materiale de curățenie (care este un pic mai mare decât baia mea din mansardă), îndes mătura înăuntru și apuc aspiratorul. Are pe față o expresie chinuită. Încă își dorește să-mi spună lucrul acela pe care voia să mi-l împărtășească acum un minut. Dar nu poate – nu cu Nina în cameră.

Sau poate că da.

— Trebuie să vorbim mai încolo, îmi murmură el la ureche, chiar înainte de a o urma pe Nina în living, ca să aștepte să termin de curățat.

— OK?

Dau din cap. Nu știu despre ce vrea să vorbim, dar o iau ca pe un semn bun. Am convenit deja să nu vorbim despre ce s-a petrecut în noaptea aceea, la Plaza. Așa că, dacă vrea să retrăiască momentele acelea…

N-ar trebui să sper la prea mult, totuși.

Cam zece minute mai târziu am terminat de curățat totul și îi chem pe Andrew și pe Nina din living. Stau amândoi pe canapea, dar la capete opuse. Se uită în telefoane fără să încerce măcar să vorbească unul cu celălalt. Am observat că au început să facă la fel și în timpul cinei.

Mă urmează în dining și Nina ia loc în fața lui Andrew. Se uită în jos spre farfuria cu cotlet de porc în sos de mere și garnitură de broccolini. Îmi zâmbește și atunci observ că rujul ei roșu aprins pare un pic șters. S-a întins în partea dreaptă a gurii, ceea ce-i dă aproape aspectul unui clovn demonic.

— Arată delicios, Millie.

— Mulțumesc.

— Nu miroase minunat, Andy? întreabă ea.

— Mmm, își ia el farfuria. Foarte drăguț.

— Sunt sigură, continuă Nina, că n-ai primit niciodată o mâncare ca asta la închisoare, nu-i așa, Millie?

M-a redus la tăcere.

Nina îmi zâmbește plăcut, cu buzele alea demonice. Andrew, stând vizavi de ea, se holbează la mine. Evident, informația asta este nouă pentru el.

— Ăăă, reușesc să îngân.

— Ce fel de mâncare vă dădeau acolo? insistă ea. Am fost dintotdeauna curioasă în privința asta. Cum e mâncarea de pușcărie?

Nu știu ce să spun. Nu pot să neg. Îmi știe trecutul.

— Este în regulă.

— Ei bine, sper că n-o să te inspiri din vreo mâncare pe care ai mâncat-o acolo, râde ea. Rămâi la ce faci acum. Te descurci foarte bine.

— Mulțumesc, murmur eu.

Andrew este cenușiu la față. Desigur, habar n-a avut că am fost vreodată în închisoare. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să-i spun. Cumva, când sunt cu el, perioada aceea din viața mea pare desprinsă dintr-un trecut îndepărtat – dintr-o altă viață. Dar

cei mai mulți nu o văd așa. Pentru cei mai mulți sunt un singur lucru. O condamnată.

Și Nina vrea să se asigure că îmi știu locul.

În momentul ăsta îmi doresc cu disperare să scap de expresia șocată a lui Andrew. Mă întorc pe călcâie, ca să mă duc în camera mea. Ajung aproape de scară când o aud pe Nina strigându-mă:

— Millie?

Mă opresc și simt cum mi se înțepenește spatele. Cu un zâmbet artificial întipărit pe chip, mă întorc și revin încet în dining, simțind că am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu mă reped la ea.

— Da, Nina?

Se încruntă.

— Ai uitat să pui la masă sarea și râșnița de piper. Și, din nefericire, cotletul ăsta de porc chiar mai are nevoie de un pic de sare. Aș vrea să fii un pic mai generoasă cu condimentele.

— Desigur. Îmi pare rău.

Mă duc în bucătărie și apuc sarea și piperul de pe blat. Se aflau exact la doi metri distanță de locul unde stă Nina, în camera cealaltă. Le aduc în dining și, în ciuda eforturilor mele să nu le trântesc pe masă, o fac totuși. Când mă uit la Nina, văd cum îi zvâcnesc colțurile buzelor.

— Îți mulțumesc *mult* de tot, Millie, spune ea. Te rog să nu mai uiți data viitoare.

Sper să calce în vreun ciob.

Nici măcar nu mă pot uita la Andrew. Dumnezeu știe ce trebuie să gândească despre mine. Nu pot să cred cum contemplam un posibil viitor cu el. Mă rog, nu se poate spune că o făceam, dar pentru o fracțiune de secundă... Ei bine, s-au întâmplat lucruri ciudate. Dar astea sunt deja în trecut. A părut îngrozit când Nina a spus că am fost la pușcărie. Dacă aș putea măcar să-i explic...

De data asta reușesc să urc scările fără ca Nina să mă cheme înapoi ca să-i dau, cine știe, untul care se află în celălalt capăt al mesei sau ceva de genul ăsta. Mă târăsc pe scări spre etajul al doilea, apoi spre setul de trepte mai întunecat și mai îngust care duce spre dormitorul meu. Trântesc ușa după mine, dorindu-mi, pentru a nu știu câta oară, să o pot încuia.

Mă prăbușesc pe pat, încercând să-mi rețin lacrimile care îmi țâșnesc din ochi. Mă întreb de când știe Nina de trecutul meu. Oare l-a descoperit recent sau a făcut totuși o minimă verificare atunci când m-a angajat? Poate că i-a plăcut ideea de a angaja o condamnată. O persoană cu care s-o facă pe șefa. Oricine altcineva ar fi demisionat cu luni în urmă.

În timp ce stau așezată pe pat, plângându-mi de milă, îmi atrage atenția ceva de pe noptieră. Este un exemplar al programului de la *Showdown.*

Îl ridic, năucă. De ce este programul ăsta la mine pe noptieră? După spectacol l-am pus în poșetă și l-am lăsat acolo, ca pe o amintire a nopții aceleia magice. Geanta este pe podea, rezemată de dulap. Deci cum a ajuns programul pe noptieră? În mod sigur eu nu l-am scos. Sunt sigură de asta.

Altcineva trebuie să-l fi pus aici. Am încuiat ușa camerei, dar nu sunt singura care are cheia.

Simt cum mi se face un gol în stomac. Înțeleg, în sfârșit, de ce Nina a dat pe goarnă faptul că am fost la pușcărie. Știe că am văzut spectacolul cu Andrew. Știe că am fost împreună în Manhattan, doar noi doi. Nu-mi dau seama dacă știe și că am petrecut noaptea la Plaza, dar știe că nu eram acasă la unsprezece noaptea. Și sunt sigură că, dacă e destul de deșteaptă, poate să afle dacă ne-am cazat sau nu la hotel.

Nina știe totul.

Tocmai mi-am făcut un dușman periculos.

TREIZECI ȘI UNU

Ca parte a noului meu regim de tortură, Nina și-a făcut un obiectiv din a face mersul la cumpărături cât de provocator se poate pentru mine.

Mi-a scris o listă de articole de cumpărat de la băcănie. Dar sunt toate foarte specifice. Nu vrea *lapte.* Vrea lapte organic de la Ferma Queensland. Iar dacă nu găsesc exact articolul pe care-l dorește, trebuie să-i dau mesaj și să-i spun, apoi să-i trimit poze cu toate celelalte variante posibile. Și își ia cât timp are nevoie ca să-mi răspundă la mesaj, dar eu trebuie să stau acolo, în nenorocitul de raion cu lactate, așteptând răspunsul ei.

Acum sunt în raionul de pâine. Îi trimit un mesaj:

Nu mai au pâine Nantucket cu maia. Astea sunt posibilele variante înlocuitoare.

Îi trimit fotografii cu absolut toate felurile de pâine cu maia existente pe raft. Iar acum trebuie să aștept cât timp le analizează. După câteva minute, primesc un mesaj:

Dar pâine cozonac au?

Acum trebuie să-i trimit poze cu fiecare pâine cozonac pe care o au. Jur, o să-mi zbor creierii înainte să termin expediția asta la cumpărături. Mă înnebunește intenționat. Dar, ca să fiu cinstită, și eu m-am culcat cu bărbatul ei.

În timp ce fac poze pâinilor din raft, observ un bărbat solid, cu părul grizonant, care mă privește din celălalt capăt al raionului. Nici măcar nu se ferește câtuși de puțin. Îl săgetez cu privirea și se retrage, slavă cerului. Nu mai pot să mă descurc și cu un agresor, peste toate celelalte.

În timp ce aștept ca Nina să mai contemple un pic pozele, îmi las mintea să hoinărească. Și, ca de obicei, hoinărește spre Andrew Winchester. După ce Nina a dezvăluit faptul că am fost în închisoare, Andrew nu m-a mai căutat să „vorbim”, așa cum zisese că vrea. A fost efectiv speriat de moarte. Nu pot să-l învinovățesc.

Îmi place Andrew. Nu, nu doar că-mi place. M-am îndrăgostit de el. Mă gândesc neîncetat la el și este dureros să împărțim casa și să nu mă pot comporta potrivit sentimentelor pe care i le port. Mai mult de-atât, merită ceva mai bun decât Nina. Aș putea să-l fac fericit. Aș putea chiar să-i dăruiesc un copil, așa cum își dorește. Și hai s-o spunem pe-aia dreaptă, orice femeie ar fi mai bună decât *ea.*

Dar chiar dacă el știe că între noi s-a stabilit o legătură, tot nu se va mai întâmpla nimic. Știe că am fost la închisoare. Nu vrea o fostă condamnată. Și va continua să fie nefericit alături de vrăjitoarea aia, probabil pentru tot restul vieții lui.

Telefonul îmi bâzâie din nou.

Dar franzelă?

Îmi ia încă zece minute, dar reușesc să găsesc o bucată de pâine care satisface așteptările Ninei. Când îndrept căruciorul spre casă, îl observ din nou pe tipul solid. Categoric, se holbează la mine. Și, mai neliniștitor de-atât, nu are cărucior de cumpărături. Așadar ce face, mai exact?

Plătesc cât de repede pot. Așez înapoi în cărucior punga de hârtie plină cu articolele cumpărate, ca să-mi fie mai ușor până în parcare, la Nissanul meu. Abia când ajung aproape de ieșire simt o mână care mi se lasă grea pe umăr. Ridic privirea și-l văd pe tipul solid stând lângă mine.

— Pardon! încerc eu să scap din strânsoare, dar mă prinde cu putere de braț.

Strâng zdravăn pumnul drept. Cel puțin se uită la noi o grămadă de oameni, așa că am martori.

— Ce-ți imaginezi că faci aici?

Arată un mic ecuson atârnat de gulerul cămășii albastre, ecuson pe care nu l-am observat până acum.

— Sunt agentul de pază al supermarketului. Puteți veni cu mine, domnișoară?

Simt că mi se face rău. Nu-i destul că am petrecut aici aproape o oră și jumătate ca să cumpăr o mână de articole, dar acum sunt și reținută? Pentru ce?

— Dar care este problema? înghit eu în sec.

Deja s-a strâns lume. Observ două femei pe care le știu de la punctul de preluare a copiilor, de la școală; sunt sigură că vor fi încântate să-i relateze Ninei cum au văzut-o pe menajera ei abordată de paza de la supermarket.

— Vă rog să veniți cu mine, spune iar tipul.

Iau și căruciorul cu mine, fiindcă mi-e frică să-l las nesupravegheat. Sunt în el cumpărături de peste două sute de dolari și sunt sigură că Nina o să mă pună să le plătesc pe toate dacă se pierd sau sunt furate. Îl urmez pe bărbat într-un mic birou cu o masă din lemn cojit și două scaune de plastic așezate în fața acesteia. Îmi face semn să mă așez și iau loc pe unul dintre scaune, care pârâie amenințător sub greutatea mea.

— Trebuie să fie o greșeală…

Mă uit la ecusonul bărbatului. Îl cheamă Paul Dorsey.

— Despre ce e vorba, domnule Dorsey?

Stă încruntat, cu fălcile atârnând.

— Un client m-a avertizat că furi articole din magazin.

Las să-mi scape un geamăt.

— N-am făcut niciodată așa ceva!

— Poate că nu.

Își îndeasă degetul mare în gaica de la curea.

— Dar eu trebuie să cercetez. Pot să văd bonul, vă rog, domnișoară…?

— Calloway.

Scotocesc prin geantă până când dau de bucata mototolită de hârtie.

— Uitați-l.

— Doar să fiți avertizată, spune el. Îi trimitem în judecată pe toți tâlharii.

Stau pe un scaun de plastic, cu obrajii arzând, în timp ce paznicul se chinuie să identifice pe bon fiecare articol și să-l potrivească cu cele din coș. Mi se strânge stomacul la gândul că există posibilitatea îngrozitoare ca persoana de la casă să nu fi înregistrat vreun articol cum trebuie și el să creadă că l-am furat. Și apoi ce se va întâmpla? Îi trimit în judecată pe toți tâlharii. Asta înseamnă că vor chema poliția. Iar asta ar fi în mod sigur o încălcare a termenilor de eliberare condiționată.

Îmi trece prin minte că asta i-ar folosi de minune Ninei. Ar scăpa de mine fără să fie persoana aia răutăcioasă care mă concediază. De asemenea, s-ar și răzbuna satisfăcător pe mine, pentru că m-am culcat cu soțul ei. Desigur, este o pedeapsă un pic cam aspră să trimiți pe cineva la închisoare pentru adulter, dar am sentimentul că Nina s-ar putea să privească lucrurile cu totul altfel.

Așa ceva nu trebuie să se întâmple. Nu am furat nimic din magazin. N-o să găsească în cărucior ăla nimic din ce nu este pe bon.

Oare?

Îl văd cercetând îndeaproape fâșia de hârtie, în timp ce cutia cu înghețată de fistic din cărucior se lichefiază. Inima îmi bate nebunește în piept și abia mai pot respira. Nu vreau să mă întorc în pușcărie. Nu vreau. Nu *pot.* Mai degrabă mă sinucid.

— Ei bine, spune el într-un final, totul pare să fie în regulă.

Aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Așa. Desigur.

Mormăie ceva.

— Îmi pare rău că v-am necăjit în felul ăsta, domnișoară Calloway. Dar avem o grămadă de probleme cu furturile din magazin, așa că trebuie s-o iau foarte în serios. Am primit un apel telefonic care mă avertiza că o persoană a cărei descriere semăna cu dumneavoastră s-ar putea să aibă de gând să fure ceva.

Un apel telefonic? Cine ar suna la băcănie să descrie felul în care arăt și să le spună celor de la pază că aveam de gând să fur ceva? Cine ar face una ca asta?

Nu mă pot gândi decât la o singură persoană.

— În fine, spune el, vă mulțumesc pentru răbdare. Acum puteți pleca.

Astea sunt cele mai frumoase trei cuvinte pe care le poate auzi cineva. *Acum puteți pleca.* Plec din băcănie cu mâinile neîncătușate, împingând căruțul de cumpărături. Pot să mă duc acasă.

De data asta.

Dar am sentimentul îngrozitor că nu se va termina aici. Nina mai are multe pe raft, pregătite pentru mine.

TREIZECI ȘI DOI

Nu pot să dorm.

Au trecut trei zile de când aproape că am fost reținută la băcănie. Nu știu cum să procedez mai departe. Nina a fost destul de agreabilă, deci poate simte că mi-am învățat lecția despre cine e șefa în casa asta. Poate că nu încearcă totuși să mă trimită la pușcărie.

Dar nu ăsta e motivul pentru care mă foiesc și mă perpelesc.

Adevărul este că nu mă pot opri să mă gândesc la Andrew. La noaptea petrecută împreună. La felul în care mă simt când sunt cu el. N-am mai simțit niciodată așa ceva. Și până când n-a aruncat Nina bomba despre trecutul meu, mi-am dat seama că și el simțea la fel.

Dar nu mai simte. Acum nu mă consideră altceva decât o banală infractoare.

Îmi azvârl pătura de pe picioare. Este îngrozitor de cald la mine în cameră, chiar și noaptea. Măcar dacă aș putea să

deschid tâmpită aia de fereastră. Dar mă îndoiesc că Nina o să facă cel mai mic gest ca să mă simt mai confortabil aici.

Într-un final cobor la bucătărie. Am la mine în cameră acel minifrigider, dar nu am prea multă mâncare în el. Este prea mic și nu încap multe înăuntru. Cele trei sticluțe de apă lăsate de Nina sunt încă acolo, neatinse, și ocupă cam tot locul.

În drumul meu spre bucătărie, observ că este lumina aprinsă pe veranda din spate. Mă încrunt și mă apropii de ușă. Atunci observ că e aprinsă cu un motiv. E cineva afară. Andrew.

Stă singur pe unul din scaunele de afară, bând dintr-o sticlă de bere.

Deschid încet ușa. Andrew clipește spre mine, surprins, dar nu spune nimic. Nu face decât să mai ia o înghițitură din sticla de bere.

— Hei, îl salut eu.

— Hei.

Îmi frământ mâinile.

— Pot să mă așez aici?

— Sigur. Fă-te comodă.

Pășesc pe scândurile reci de lemn ale verandei și mă las ușor în scaunul de lângă el, dorindu-mi să fi avut și eu o bere. Andrew nici măcar nu mă privește. Doar își bea berea direct din sticlă, uitându-se țintă la curtea uriașă.

— Vreau să-ți explic, îmi dreg eu vocea. Adică, de ce nu ți-am spus despre…

— Nu trebuie să-mi explici.

Îmi aruncă o privire, apoi se uită iar în jos, la sticlă.

— Este destul de evident de ce nu mi-ai spus.

— Am vrut.

Nu este adevărat. N-am vrut să-i spun. N-am vrut să afle vreodată, chiar dacă lucrul ăsta era complet nerealist.

— Oricum, îmi pare rău.

Rotește berea în sticlă.

— Și de ce ai fost închisă?

Chiar mi-aș dori mult de tot berea aia. Deschid gura, dar înainte să-mi dau seama ce să-i spun, îl aud:

— Nu contează. Nu vreau să știu. Nu e treaba mea. Îmi mestec buza.

— Uite, îmi pare rău că nu ți-am spus. Voiam să încerc să las trecutul în spate. Nu am vrut să fac rău.

— Da…

— Și…

Mă uit la mâinile pe care le țin în poală.

— Mi-era rușine. Nu voiam să-ți schimbi părerea despre mine. Părerea ta înseamnă mult, să știi.

Întoarce capul ca să mă privească, iar ochii lui sunt blânzi în lumina stinsă de pe verandă.

— Millie…

— Totodată, mai vreau să știi…

Trag adânc aer în piept.

— M-am simțit extraordinar în noaptea aceea. A fost una dintre cele mai bune nopți pe care le-am trăit vreodată. Datorită ție. Așa că, orice altceva s-ar întâmpla, îți mulțumesc pentru asta. Am… vrut doar să-ți spun lucrul ăsta.

Între sprâncene i se vede un rid.

— Și eu m-am simțit bine. N-am mai fost fericit de…

Își ciupește puntea nasului.

— De o vreme. Și nici măcar nu-mi dădeam seama.

Ne uităm preț de o clipă unul la celălalt. Între noi încă se mai simte fiorul acela electric. Văd în ochii lui că îl simte și el. Aruncă o privire spre ușa din spate și, înainte să-mi dau seama ce se petrece, își lipește buzele de ale mele.

Mă sărută un timp care-mi pare o eternitate, deși probabil a fost doar un minut. Când se desprinde, văd în ochii lui o umbră de regret.

— Nu pot…

— Știu…

Nu a fost să fie nimic între noi. Din atât de multe motive. Dar dacă el ar fi vrut să meargă mai departe, aș fi făcut-o. Chiar dacă asta înseamnă să mi-o fac pe Nina dușman. Aș risca. Pentru el.

În schimb mă ridic și-l las pe verandă, cu berea lui.

Lemnul treptelor se simte rece pe tălpile mele goale, cât urc la etaj. Capul mi se învârtește încă de la acel sărut și buzele mă furnică. Asta nu poate fi ultima dată. Nu se *poate.* Am văzut cum mă privește. Are sentimente reale pentru mine. Chiar și știindu-mi trecutul, tot mă place. Singura problemă este…

Stai. Ce-i aia?

Încremenesc în capul scărilor. Pe coridor este o umbră. Mijesc ochii, încercând să văd ceva în întuneric.

Și atunci se mișcă.

Scot un țipăt și aproape că mă rostogolesc pe scări în jos. Mă prind de balustradă și mă salvez în ultimul moment. Umbra vine mai aproape de mine și acum văd cine este.

E Nina.

— Nina, icnesc eu.

De ce stă acolo, pe hol? A fost la parter? Ne-a văzut pe mine și pe Andrew sărutându-ne?

— Bună, Millie.

Pe culoar este întuneric, dar albul ochilor ei aproape că sclipește.

— Ce… ce faci aici?

Se încruntă la mine, iar lumina lunii îi desenează pe chip umbre tulburătoare.

— E casa *mea.* Nu trebuie să dau socoteală unde mă aflu și de ce.

Bineînțeles că nu e chiar casa ei. Andrew este proprietarul casei. Și dacă n-ar fi căsătoriți, ea n-ar putea locui aici. Dacă el ar decide să mă aleagă pe mine în locul ei, atunci ar fi casa *mea.*

Gândurile astea sunt nebunești. Evident că n-o să se întâmple așa ceva.

— Îmi pare rău.

Își încrucișează brațele la piept.

— Dar ce faci *tu* aici?

— Eu… am venit să-mi iau un pahar cu apă.

— N-ai apă la tine în cameră?

— Am băut-o pe toată, mint eu. Și sunt sigură că ea știe că-i o minciună, având în vedere că-mi cotrobăie prin cameră.

Rămâne tăcută pentru o clipă.

— Andy nu este în pat. L-ai văzut tu pe jos, pe undeva?

— Eu, ăă… cred că era pe veranda din spate.

— Înțeleg.

— Dar nu sunt sigură. N-am vorbit cu el sau ceva.

Nina îmi aruncă o privire de parcă n-ar crede o vorbă din ce-i spun. Ceea ce e destul de corect, din moment ce i-am spus numai minciuni.

— Mă duc să văd dacă e acolo.

— Iar eu mă duc la mine în cameră.

Dă din cap și trece în forță pe lângă mine, lovindu-mă în umăr. Inima îmi bate nebunește. Nu pot să scap de sentimentul că am făcut o greșeală teribilă să mă pun cu Nina Winchester. Și cu toate astea, se pare că nu mă pot abține.

TREIZECI ȘI TREI

Am o duminică liberă, așa că mi-o petrec în afara casei. Este o superbă zi de vară – nu-i nici prea cald, nici prea frig – și mă hotărăsc să merg cu mașina spre parcul din zonă, unde mă așez pe o bancă și citesc. Când ești în închisoare, uiți aceste plăceri simple. Pur și simplu, să ieși afară și să citești în parc. Câteodată îți dorești asta atât de tare, încât este dureros fizic.

N-o să mă mai întorc niciodată acolo. Niciodată.

Îmi iau ceva de mâncare de la un fast-food drive-through, apoi mă îndrept spre casă. Reședința Winchester este într-adevăr foarte frumoasă. Oricât de tare am început s-o disprețuiesc pe Nina, nu pot urî casa asta. Este superbă.

Parchez pe stradă, ca de obicei, și merg pe jos până la ușă. Pe drumul până aici, cerul s-a întunecat și chiar când ajung la intrare norii se deschid și picăturile de ploaie încep să se reverse din cer. Deschid repede și intru, înainte să mă ude din cap până-n picioare.

Când ajung în living, o găsesc pe Nina stând pe canapea, în semiîntuneric. Nu face nimic. Nici nu citește, nici nu se uită la televizor. Doar stă acolo. Și, când deschid ușa, ochii îi redevin atenți.

— Nina? Este totul în regulă?

— Nu prea.

Se uită spre celălalt capăt de canapea și acum observ că are alături o grămadă de haine. Sunt aceleași pe care a insistat să le primesc atunci când am început să lucrez aici.

— Ce caută hainele *mele* în camera ta?

Mă holbez la ea în timp ce un fulger luminează încăperea.

— Ce? Despre ce vorbești? Tu mi le-ai dat.

— Eu ți le-am dat!

Lasă să-i scape un hohot de râs ca un lătrat care își poartă ecoul prin încăpere, înecat doar în parte de bubuitul unui tunet.

— De ce i-aș fi dat *menajerei* mele haine valorând mii de dolari?

— Tu – simt cum îmi tremură picioarele – tu ai spus că ți-au rămas mici. Tu ai insistat să le iau.

— Cum poți minți în halul ăsta?

Face un pas spre mine, cu ochii ei albaștri ca gheața.

— Mi-ai furat hainele! Ești o hoață!

— Nu…

Mă întind să mă țin de ceva, înainte să mă lase picioarele. Dar nu dau decât de aer.

— N-aș face niciodată așa ceva.

— Ha! mârâie ea. Așa se întâmplă când ai încredere să aduci o condamnată să-ți lucreze în casă!

Vorbește destul de tare pentru ca Andrew să audă agitația. Iese din birou și îi văd chipul arătos în capul scărilor, luminat de un alt fulger. Oh, Doamne, oare ce-o să creadă despre mine? Oricum e destul de rău că știe despre perioada petrecută în pușcărie. Nu vreau să creadă că am mai și furat din casa lui.

— Nina? strigă el, coborând două trepte deodată. Ce se petrece aici?

— Îți spun eu ce se petrece! îl anunță ea triumfătoare. Millie a furat din dulapul meu. A furat toate hainele astea de la mine. Le-am găsit la ea în dulap.

Andrew face ochii mari.

— Ea…

— N-am furat nimic! spun eu, cu lacrimile țâșnindu-mi din ochi. Îți jur. Nina mi-a dat hainele astea. A spus că nu-i mai vin.

— De parcă noi ți-am crede toate minciunile, rânjește ea batjocoritor spre mine. Ar trebui să sun la poliție și să te denunț. Știi cât valorează hainele astea?

— Nu, te rog, nu suna…

— Oh, da, râde Nina văzând expresia de pe chipul meu. Ești eliberată condiționat, nu-i așa? O faptă ca asta te-ar trimite iar la închisoare.

Andrew coboară privirea spre hainele de pe canapea, iar cuta dintre sprâncene i se adâncește tot mai mult.

— Nina…

— Mă duc să-i sun.

Nina își scoate telefonul din geantă.

— Dumnezeu știe ce altceva a mai furat de la noi, nu-i așa, Andy?

— Nina.

Ridică ochii de la maldărul de haine.

— Millie n-a furat hainele astea. Îmi amintesc când ți-ai făcut ordine în dulap. Le-ai pus pe toate în saci de gunoi și ai spus că o să le donezi.

Ridică o rochiță minusculă, albă.

— Nu mai poți intra în asta de *ani* întregi.

Este foarte plăcut să vezi cum obrajii Ninei devin roz aprins.

— Ce vrei să spui? Că sunt prea *grasă*?

El îi ignoră remarca.

— Vreau să spun că în niciun caz nu le-a furat de la tine. De ce îi faci asta?

Nina rămâne cu gura căscată.

— Andy…

Andrew se uită la mine, rămasă în picioare lângă canapea.

— Millie.

Are vocea blândă când îmi spune numele.

— Vrei să urci la etaj și să ne lași un pic singuri? Trebuie să vorbesc cu Nina.

— Da, bineînțeles, răspund eu imediat. Cu plăcere.

Cât urc treptele spre etaj, ei doi rămân în tăcere. Ajung în capăt și mă îndrept spre scara care duce la mansardă, apoi deschid ușa. Stau acolo pentru o clipă, analizându-mi următoarea mișcare. Închid ușa fără să trec dincolo.

Mult mai tăcută de data asta, mă strecor spre capătul scărilor. Rămân la marginea holului, chiar unde începe scara. Nu-i văd pe Nina și pe Andrew, dar le aud vocile. Nu e bine să tragi cu urechea, însă nu mă pot abține. Până la urmă, conversația asta va include în mod sigur și acuzațiile Ninei la adresa mea.

Sper ca Andrew să continue să mă apere, chiar dacă nu sunt acolo. Oare o să-l convingă că i-am furat hainele? La urma urmelor, sunt o condamnată. Faci o greșeală în viață și nimeni nu va mai avea vreodată încredere în tine.

— …nu a luat rochiile astea, spune Andrew. Știu că nu le-a luat.

— Cum poți să-i iei ei partea în fața mea? strigă Nina în replică. Fata a fost la pușcărie. Nu poți avea încredere într-o

astfel de persoană. Este o mincinoasă și o hoață și probabil că merită să se întoarcă la închisoare.

— Cum poți spune așa ceva? Millie a fost grozavă.

— Da, sunt sigură că *tu* așa crezi.

— Când ai devenit atât de crudă, Nina?

Vocea lui tremură.

— Te-ai schimbat. Ești o altă persoană.

— Toată lumea se schimbă, scuipă ea spre el.

— Nu.

Andrew a coborât vocea atât de tare, încât trebuie să mă chinui să-l aud pe fundalul ploii de afară, care cade lovind asfaltul.

— Nu ca tine. Nici nu te mai recunosc. Nu mai ești persoana de care m-am îndrăgostit.

Urmează o liniște lungă, spartă doar de bubuitul unui tunet care lovește atât de puternic, încât zguduie fundația casei. Odată ce a trecut, aud limpede și tare cuvintele Ninei:

— Ce spui acolo, Andy?

— Spun… că nu cred că te mai iubesc, Nina. Cred că ar trebui să ne despărțim.

— Nu mă mai iubești? răbufnește ea. Cum poți spune așa ceva?

— Îmi pare rău. Am fost prins cu tot felul de lucruri, ne-am trăit viețile și nici măcar nu-mi dădeam seama cât de nefericit sunt.

Nina rămâne tăcută pentru mult timp, asimilându-i cuvintele.

— Asta are ceva de-a face cu Millie?

Îmi țin respirația, așteptând să aud răspunsul lui. În noaptea aia, în New York, a fost ceva între noi, dar n-o să mă amăgesc că o părăsește pe Nina din cauza mea.

— Nu are de-a face cu Millie, spune el în cele din urmă.

— Serios? Așadar o să mă minți în față și o să pretinzi că nu s-a petrecut nimic între tine și ea?

La dracu’. Știe. Sau, cel puțin, crede că știe.

— Simt ceva pentru Millie, spune el atât de încet, încât sunt sigură că trebuie să-mi fi imaginat. Cum ar putea acest bărbat bogat, frumos și *căsătorit* să simtă ceva pentru *mine?*

— Dar nu despre asta e vorba. E vorba de tine și de mine. Nu te mai iubesc.

— Nu mă mai iubești pe dracu’!

Tonul Ninei a urcat atât de mult, încât în curând numai câinii o s-o mai poată auzi.

— Mă părăsești pentru *menajera* noastră! Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Este o *rușine* pentru tine. Ești mai bun de-atât, Andrew.

— Nina, îi spune el pe ton ferm. S-a terminat. Îmi pare rău.

— Îți pare *rău*?

Bubuitul unui alt tunet zguduie podeaua.

— Oh, habar n-ai ce înseamnă să-ți pară rău…

Urmează o pauză.

— *Poftim?*

— Dacă încerci să mergi pe calea asta, urlă ea la el, o să te distrug în instanță. O să mă asigur că rămâi fără un ban și fără casă, sărac lipit.

— Fără casă? Asta e casa *mea,* Nina. Am cumpărat-o înainte ca noi să ne fi cunoscut. Eu îți *permit* să stai aici. Avem un contract prenupțial, așa cum îți amintești, și la încheierea căsniciei noastre va fi a mea din nou.

Face iar o pauză.

— Iar acum aș dori să pleci.

Risc să arunc o privire pe după scări. Dacă mă ghemuiesc, pot să o văd pe Nina stând în mijlocul livingului, palidă.

Închide și deschide gura, ca un pește.

— Nu vorbești serios cu chestia asta, Andy, izbucnește ea.

— Sunt foarte serios.

— Dar…

Se prinde de piept.

— Dar Cece?

— Cece este fiica *ta.* N-ai vrut niciodată s-o adopt.

Pare că ea îi vorbește printre dinții încleștați.

— Oh, acum înțeleg despre ce e vorba. Este din cauză că eu nu mai pot avea copii. Vrei pe cineva mai tânăr, care să-ți poată dărui un copil. Eu nu mai sunt bună.

— Nu despre asta e vorba, spune el.

Cu toate că, la un anumit nivel, poate că este. Andrew vrea un alt copil. Și nu-l poate avea cu Nina.

O aud cum îi tremură vocea:

— Andy, te rog, nu-mi face asta… Nu mă umili în halul ăsta. *Te rog.*

— Aș vrea să pleci, Nina. Chiar acum.

— Dar plouă!

Vocea lui Andrew nu șovăie.

— Ia-ți o valiză și ieși.

Aproape că o aud cântărindu-și opțiunile. Poți spune orice despre Nina Winchester, numai că e proastă nu. În cele din urmă, îi cad umerii.

— Bine. O să plec.

Pașii Ninei se aud îndreptându-se în direcția scărilor. Mă prind o secundă prea târziu că trebuie să ies din raza vizuală. Nina ridică privirea și mă vede stând în capul scărilor. Ochii ei ard de furie; n-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Ar trebui să alerg înapoi în camera mea, dar picioarele mi-au încremenit în loc în timp ce tocurile ei mușcă treptele, una câte una.

Fulgerul o mai luminează pentru ultima dată când ajunge la capătul scărilor, iar strălucirea de pe chipul ei o face să arate de parcă ar sta la porțile iadului.

— Ai…

Îmi simt buzele amorțite, aproape că-mi este greu să articulez cuvintele.

— Ai nevoie de ajutor la împachetat?

În ochii ei este atâta venin, încât mă tem că o să-mi scoată inima din piept cu mâinile goale.

— Dacă am nevoie de ajutor la *împachetat*? Nu, cred că mă descurc.

Nina intră în dormitorul matrimonial, trântind ușa după ea. Nu știu ce să fac. Aș putea urca în mansardă, dar apoi mă uit în jos, spre parter, unde Andrew este încă în living. Se uită în sus, spre mine, așa că mă decid să cobor și să vorbesc cu el.

— Îmi pare atât de rău! îmi ies vorbele în grabă. Nu am vrut să…

— Să nu îndrăznești să te învinovățești, îmi spune el. Lucrul ăsta se pregătea de multă vreme.

Mă uit pe fereastra scăldată de ploaie.

— Vrei să… plec și eu?

— Nu, spune el. Vreau să rămâi.

Îmi atinge brațul și simt cum mă furnică tot corpul. Nu mă pot gândi decât că îmi doresc să mă sărute, doar că n-o poate face chiar acum. Nu cât Nina este încă la etaj.

Dar în curând va pleca.

Cam zece minute mai târziu, Nina coboară scările luptându-se cu câte o geantă pe fiecare umăr. Ieri m-ar fi pus pe mine să le car și ar fi râs de cât de neputincioasă sunt. Acum trebuie s-o facă ea însăși. Când mă uit la ea, îi văd ochii umflați și părul în neorânduială. Arată îngrozitor. Cred că până în clipa asta nici nu mi-am dat seama cât de bătrână este.

— Te rog, nu face asta, Andy, îl imploră ea. *Te rog.*

Pe maxilarul lui zvâcnește un mușchi. Tunetul bubuie din nou, dar este mai domolit decât adineauri. Furtuna se îndepărtează.

— Te ajut să pui bagajele în mașină.

Își înghite un suspin.

— Nu te deranja.

Se târăște spre ușa garajului, aflată într-o parte a livingului, chinuindu-se cu cele două bagaje grele. Andrew încearcă s-o ajute, dar ea se scutură ca să-l îndepărteze. Bâjbâie la ieșirea spre garaj. În loc să pună bagajele jos, încearcă să le țină pe amândouă și să deschidă și ușa. Îi ia câteva minute și într-un final nu mai rezist. Mă reped spre ușă și, înainte să mă poată opri, răsucesc mânerul și i-o deschid larg.

— Iisuse, ia uite, spune ea. Îți mulțumesc *foarte* mult.

Nu știu cum să-i răspund. Stau acolo în timp ce se împinge pe lângă mine ca să iasă cu bagajele. Chiar înainte de a trece pragul, se apleacă la urechea mea – atât de aproape încât îi simt pe gât respirația fierbinte.

— N-o să uit *niciodată* asta, Millie, îmi șuieră ea.

Inima îmi sare din piept. Cât timp își aruncă gențile în portbagajul Lexusului ei alb, cuvintele Ninei îmi răsună ca un ecou în urechi, apoi o văd ieșind din garaj.

Lasă ușa garajului deschisă. Văd cum ploaia se scurge pe alee și o rafală de vânt îmi șfichiuiește fața.

Rămân acolo pentru o clipă, privind cum mașina Ninei dispare în depărtare. Aproape sar ca arsă când un braț îmi înconjoară umerii.

Desigur, nu e nimeni altcineva decât Andrew.

— Ești bine? mă întreabă el.

Este atât de minunat. După scena asta mizerabilă, este suficient de atent încât să mă întrebe cum mă simt.

— Sunt bine. Dar tu?

Oftează.

— Ar fi putut să meargă mai bine. Dar așa a fost să fie. Nu mai puteam trăi așa. N-o mai iubeam.

Mă uit înapoi spre garaj.

— O să fie bine? Unde o să stea?

El flutură din mână.

— Are un credit card. O să-și ia o cameră la hotel. Nu-ți face griji în privința Ninei.

Doar că eu îmi *fac* griji în privința Ninei. Îmi fac foarte multe griji în privința ei. Numai că nu în felul în care crede el.

Îmi dă drumul ca să apese butonul care închide ușa garajului. Mă ia de mână ca să mă tragă după el, dar rămân să mă uit la ușă până se închide complet, ca să fiu sigură că mașina Ninei nu va apărea în ultimul moment.

— Haide, Millie.

În ochii lui se zărește o sclipire.

— Am așteptat să te prind singură.

În ciuda tuturor evenimentelor, îi zâmbesc.

— Chiar ai așteptat?

— Habar n-ai tu…

Mă trage spre el pentru un sărut și mă topesc în brațele lui, iar tunetul mai bubuie o dată afară. Mi se pare că aud încă, în depărtare, motorul de la mașina Ninei. Dar este imposibil. A plecat.

Pentru totdeauna.

TREIZECI ȘI PATRU

În dimineața următoare mă trezesc în dormitorul pentru oaspeți, cu Andrew dormind alături de mine.

După plecarea de aseară a Ninei, am aterizat amândoi aici. N-am vrut să dorm în patul lui, unde dormise și Nina cu doar o noapte înainte. Iar patul meu de o persoană nu era foarte confortabil pentru doi oameni. Așa că acesta a fost compromisul.

Presupun că dacă vom continua în felul ăsta – dacă lucrurile devin serioase între noi – va trebui ca până la urmă să dorm în dormitorul matrimonial. Dar nu încă. Acolo miroase în continuare a Nina. Miasma ei e impregnată peste tot.

Andrew deschide un pic ochii și un zâmbet i se lungește pe față, când mă zărește întinsă alături.

— Ei, salut, spune el.

— Salut și tie.

Coboară cu degetul în jos, pe gâtul meu și apoi pe umăr, și simt cum mă furnică tot corpul.

— Îmi place să mă trezesc lângă tine. În loc să mă trezesc lângă *ea.*

Și eu simt la fel. Sper ca și mâine să mă trezesc tot lângă el. Și poimâine la fel. Nina nu l-a apreciat pe bărbatul ăsta, dar eu îl apreciez. A considerat că viața pe care o ducea i se cuvenea de la sine.

E o nebunie să mă gândesc că acum viața aia va fi a mea.

Se apleacă spre mine și mă sărută pe nas.

— Ar fi bine să mă ridic. Trebuie să merg la o întâlnire.

Mă lupt să mă ridic în capul oaselor în pat.

— Îți pregătesc micul dejun.

— Nici prin cap să nu-ți treacă.

Se dă jos din pat și păturile alunecă de pe trupul lui perfect. Chiar este într-o formă foarte bună – probabil că merge la sală.

— Tu te-ai trezit și ne-ai pregătit nouă micul dejun în fiecare zi de când ești aici. Astăzi poți să dormi mai mult. Și să faci absolut ce vrei.

— De obicei, lunea spăl rufe. Nu mă deranjează să încarc o mașină și…

— Nu, îmi aruncă el o privire. Uite, nu știu exact cum o să funcționeze toate astea, dar… chiar îmi place de tine. Vreau să avem amândoi parte de o șansă. Și, dacă vrem să facem asta, nu poți fi menajera mea. O să găsesc pe altcineva să se ocupe de curățenie și tu poți să-ți petreci vremea pe aici până îți dai seama ce vrei să faci mai departe.

Mă îmbujorez toată.

— Pentru mine nu-i chiar atât de simplu. Știi că am dosar. Oamenii nu vor să angajeze pe cineva care…

— De aceea poți și să stai aici cât de mult vrei tu.

Ridică o mână, ca să-mi reteze protestele.

— Vorbesc serios. Îmi place că ești aici. Și, cine știe – poate că o să devină un aranjament permanent.

Îmi oferă zâmbetul lui dulce și fermecător și simt cum mă topesc toată. Nina trebuie să fie nebună să lase să-i scape tipul ăsta.

Încă mă tem că o să-l vrea înapoi.

Îl privesc pe Andrew cum își bagă picioarele musculoase în boxeri, deși mă prefac că nu mă uit. Îmi face cu ochiul pentru ultima oară și iese din cameră ca să facă un duș. Și rămân singură-singurică.

Las să-mi scape un căscat și mă întind în patul dublu, luxos. Am fost încântată până peste poate când am primit patul cel mic din mansardă, însă aici vorbim de un cu totul alt nivel. Nici măcar nu mi-am dat seama că aveam tot timpul un junghi în spate, dar după o noapte pe salteaua asta, mă simt mult mai bine. O fată se poate obișnui cu acest stil de viață.

Mi-am lăsat telefonul pe noptiera de lângă pat, dar acum începe să bâzâie, anunțând un apel. Mă întind după el și mă încrunt când văd ecranul:

Număr necunoscut.

Stomacul mi se strânge de emoție. Cine mă sună la ora asta, dimineața? Mă holbez la ecran până când bâzâitul încetează.

Ei bine, există o modalitate de a rezolva situația.

Îmi las iar telefonul pe noptieră și mă cuibăresc în pat. Nu doar salteaua este confortabilă. Așternuturile îmi dau impresia că dorm pe un pat de mătase. Iar pătura e atât de călduroasă și totuși, cumva, atât de ușoară. Cu mult mai bună decât chestia aia înțepătoare de lână sub care dorm la mansardă. Și decât pătura îngrozitoare și anemică din închisoare. Păturile bune și scumpe sunt grozav de confortabile – cine ar fi crezut?

Simt cum mi se închid iar ochii. Dar, chiar înainte să adorm, telefonul începe să sune iar. Gem și mă întind după el. Din nou, pe ecran este același mesaj:

Număr necunoscut.

Cine ar putea să mă sune pe mine? Nu am niciun prieten. Cei de la școala Ceceliei au numărul meu de telefon, dar este vacanță. Singura persoană care mă sună pe mine este…

Nina.

Ei bine, dacă așa stau lucrurile, este ultima persoană din lume cu care să vreau să vorbesc acum. Apăs butonul roșu de respingere a apelului. Dar nu mai e chip să adorm la loc, așa mă ridic din pat și mă duc în mansardă, să fac un duș.

* * *

Când cobor, Andrew este deja îmbrăcat în costum și soarbe dintr-o cană de cafea. Îmi trec palmele peste blugi, stânjenită, simțindu-mă incredibil de prost îmbrăcată în comparație cu el. Stă în picioare lângă fereastră, privind în curtea din față, cu colțurile gurii coborâte.

— Este totul în regulă? îl întreb.

Tresare, surprins de prezența mea. Zâmbește.

— Da, e în regulă. Doar că… nenorocitul ăla de grădinar este iar aici. Ce naiba face tot timpul în curtea mea?

Mă alătur lui Andrew la fereastră. Enzo este aplecat asupra unui strat cu flori, cu o săpăligă în mâini.

— Grădinărește…? încerc eu.

Andrew se uită la ceas.

— Este opt dimineața. El este *mereu* aici. Lucrează pentru o duzină de alte familii – de ce este mereu *aici?*

Ridic din umeri, însă, într-adevăr, Andrew are dreptate. Chiar pare că Enzo petrece o grămadă de timp la noi în curte. Disproporționat de mult, chiar și luând în considerare cât de mare este curtea noastră față de toate celelalte.

Andrew pare că a luat o decizie și, brusc, așază cana pe pervaz. Mă întind s-o iau, știind că Nina o să facă o criză dacă vede urma lăsată de cafea acolo, dar apoi mă opresc. Nina n-o să-mi mai facă niciodată zile fripte. Nu mai trebuie să dau vreodată ochii cu ea. De acum încolo, pot să las cănile de cafea unde-mi vine mie.

Cu o expresie hotărâtă pe chip, Andrew se îndreaptă spre peluză, iar eu îl urmez din curiozitate. Evident, are de gând să-i spună ceva lui Enzo.

Își drege vocea de două ori, dar nu e suficient ca să-i atragă atenția lui Enzo. Într-un final, răbufnește:

— Enzo!

Enzo ridică foarte încet capul și se răsucește spre Andrew.

— Da?

— Vreau să vorbesc cu tine.

Enzo oftează lung și se ridică în picioare. Se îndreaptă agale spre noi, cât de încet posibil.

— Eh? Ce vrea tu?

— Ascultă.

Andrew este înalt, dar Enzo este și mai înalt, iar Andrew trebuie să ridice privirea ca să se uite la el.

— Îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat aici, dar nu mai avem nevoie de tine. Așa că te rog să-ți iei lucrurile și să te duci la următoarea treabă.

— *Che cosa?* spune Enzo.

Buzele lui Andrew se întind într-o linie dreaptă.

— Am zis că nu mai avem nevoie de tine. Gata. Terminat. Poți să pleci.

Enzo își lasă capul într-o parte.

— Concediat?

Andrew trage aer în piept.

— Da. Concediat.

Enzo analizează situația preț de o clipă. Fac un pas înapoi, conștientă că, oricât de puternic și musculos este Andrew, Enzo îl întrece, cu siguranță. Dacă ăștia doi se încaieră, nu cred că ar fi nici pe departe o luptă egală. Dar Enzo nu face decât să ridice din umeri.

— OK, spune el. Plec.

Pare să-i pese așa de puțin de toată chestia asta, încât mă întreb dacă nu cumva Andrew se simte prost că a făcut atâta caz de faptul că omul lucra prea mult în curtea lui. Însă Andrew dă din cap, ușurat.

— *Grazie.* Apreciez ajutorul tău din ultimii ani.

Enzo doar îl țintuiește cu privirea, lipsit de orice expresie.

Andrew bombăne ceva în barbă și se întoarce pe călcâie, îndreptându-se către casă. Dau să-l urmez, dar chiar când Andrew dispare pe ușă, ceva mă reține. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că Enzo m-a prins de braț.

Mă întorc să-l privesc. Expresia lui s-a schimbat complet de când Andrew a intrat în casă. Ochii lui negri sunt larg deschiși și pironiți în ochii mei.

— Millie, spune el în șoaptă, trebuie să pleci de-aici. Ești în mare pericol, mare de tot.

Rămân cu gura căscată. Nu doar din cauza a ce-mi spune, ci și pentru felul cum o face. De când lucrez eu aici, n-a reușit să adune laolaltă mai mult de câteva cuvinte în engleză. Iar acum a spus două propoziții întregi, legate. Și nu doar atât, dar obișnuitul accent italian, de obicei atât de pronunțat încât abia

dacă-l înțelegeam, este mult mai estompat. Este accentul unei persoane *foarte* confortabile cu limba engleză.

— Sunt bine, îi spun. Nina a plecat.

— Nu.

Scutură ferm din cap, cu degetele încă încovoiate pe brațul meu.

— Greșești. Nu ea…

Înainte să mai poată spune ceva, ușa de la intrare se deschide iar. Enzo îmi dă drumul repede și se îndepărtează.

— Millie?

Andrew bagă capul pe ușă.

— E totul în regulă?

— În regulă, reușesc să spun.

— Intri în casă?

Aș vrea să rămân afară și să-l întreb pe Enzo ce înseamnă mai exact avertismentul lui ciudat și ce încerca să-mi spună, dar trebuie să mă întorc înăuntru. Nu am de ales.

În timp ce-l urmez pe Andrew și intru în casă, mă uit în urmă spre Enzo, care se preface ocupat să-și strângă echipamentul. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. Aproape că-mi vine să cred că mi-am imaginat totul. Doar că, atunci când cobor privirea spre braț, văd urmele roșii ale degetelor lui.

TREIZECI ȘI CINCI

Andrew mi-a spus că nu este nevoie să mai fac vreo treabă prin casă, dar lunea este de obicei zi de cumpărături și am cam rămas fără provizii. Așa că, după ce răsfoiesc câteva cărți pe care le trag de pe rafturile bibliotecii și după ce mă uit puțin la televizor, simt nevoia să mai fac și altceva cu mine însămi. Spre deosebire de Nina, mie îmi place să fiu ocupată.

Am evitat cu sfințenie magazinul unde agentul de pază a încercat să mă rețină. Mă duc, așadar, la un alt magazin, în altă parte a orașului. Toate sunt la fel, oricum.

Partea cea mai bună când îmi împing căruciorul prin magazin este că nu mai trebuie să urmăresc lista stupidă și pretențioasă a Ninei, ca să fac cumpărăturile. Pot cumpăra ce vreau eu. Dacă îmi doresc pâine-cozonac, o să cumpăr pâine-cozonac. Și dacă

vreau pâine cu maia, asta o să iau. Nu trebuie să-i mai trimit eu o sută de poze cu toate felurile de pâine. Este un sentiment extraordinar de eliberare.

În timp ce mă aflu în raionul de lactate, aud sunând telefonul în geantă. Din nou, mă încearcă un sentiment de neliniște. Cine ar putea să mă caute?

Poate e Andrew.

Bag mâna în geantă și scot telefonul. Încă o dată, e număr necunoscut. Oricine ar fi fost persoana care m-a sunat azi dimineață, încearcă din nou.

— Millie, tu ești?

Sar cât colo. Ridic privirea și dau peste una dintre invitatele Ninei la ședința aceea APP – nu-mi amintesc cum o cheamă. Împinge căruciorul de cumpărături și și-a plantat pe buzele umflate și boite un zâmbet prefăcut.

— Da? îi răspund eu.

— Sunt Patrice. Ești fata de la Nina, nu?

Mă zburlesc toată auzind eticheta pe care mi-a pus-o. *Fata de la Nina.* Uau. Așteaptă tu să afli că Andrew a dat-o afară pe Nina și că o să fie terminată după divorț, mulțumită contractului prenupțial. Așteaptă tu să afli că sunt noua iubită a lui Andrew Winchester. Curând, poate că eu o să fiu aia pe care trebuie s-o lingușești.

— Lucrez pentru Winchester! spun eu înțepată.

Dar nu pentru mult timp.

— Oh, bine.

Zâmbetul i se lungește.

— Am încercat toată dimineața să dau de Nina. Trebuia să ieșim împreună la brunch – mereu mergem împreună la brunch lunea și joia, la Kristen’s Diner – dar n-a apărut. Este totul în regulă?

— Da, mint eu. Totul e în regulă.

Patrice strânge din buze.

— Atunci probabil că a uitat. Sunt sigură că știi și tu că Nina poate fi un pic excentrică.

Oh, e mult mai mult de-atât. Dar îmi țin gura.

Îi cad ochii pe telefonul din mâna mea.

— Ăsta-i telefonul pe care ți l-a dat Nina să-l folosești?

— Huh, da. Ăsta e.

Dă capul pe spate și râde.

— Trebuie să zic, e drăguț din partea ta că o lași să știe exact unde ești, tot timpul. Dacă aș fi în locul tău, nu prea cred că aș fi OK cu asta.

Ridic din umeri.

— De cele mai multe ori îmi trimite mesaje. Nu e așa de rău.

— Nu la asta mă refer.

Dă din cap spre telefon.

— Vorbesc despre aplicația de urmărire pe care a instalat-o. Nu te înnebunește că vrea să știe în orice moment unde ești?

Mă simt de parcă am primit un pumn în stomac. *Nina mă urmărește prin intermediul telefonului?* Ce mama dracului?

Sunt atât de proastă. *Normal* că a fost în stare de așa ceva. Acum totul are sens. Și tot acum îmi dau seama că nu a fost nevoie să-mi caute în geantă ca să găsească programul acela sau să sune acasă în seara spectacolului. Știa exact unde eram.

— Oh! își astupă Patrice gura cu palma. Îmi pare foarte rău. Nu ai știut că…?

Îmi vine s-o plesnesc peste fața aia botoxată. Nu-mi dau seama dacă a știut sau nu că știu de asta, dar pare să-i facă mare plăcere că ea este cea care mi-o spune. Simt pe ceafă transpirație rece și îi răspund:

— Vă rog să mă scuzați.

Trec pe lângă ea, abandonându-mi căruciorul cu cumpărături. Alerg spre parcare, dar reușesc să respir abia când ies din magazin. Îmi pun mâinile pe genunchi și mă aplec în față până când respirația îmi revine la normal.

Când mă îndrept de spate, văd o mașină care iese în viteză din parcare. Recunosc Lexusul alb. Arată ca mașina Ninei.

Și apoi telefonul începe să-mi sune iar.

Îl scot cu furie din geantă. Din nou, numărul necunoscut. Bine, dacă vrea să-mi vorbească, poate să-i dea drumul și să-mi spună ce are de spus. Dacă vrea să mă amenințe și să-mi spună că sunt o spărgătoare de căsnicii, atunci s-o facă.

Împung butonul verde.

— Alo? Nina?

— Alo! se aude o voce veselă. Am primit informația că este posibil ca garanția mașinii dumneavoastră să fi expirat de curând!

Îndepărtez telefonul de ureche și mă uit la el cu neîncredere. Deci nu era Nina, de fapt. Era un idiot de apel de spam. Pur și simplu am reacționat exagerat la povestea asta.

Dar tot nu pot scăpa de sentimentul că sunt în pericol.

TREIZECI ȘI ȘASE

În seara asta, Andrew este reținut la birou.

La șapte fără un sfert mi-a trimis un mesaj plin de regret:

Probleme la serviciu. Sunt blocat aici încă o oră, cel puțin. Mănâncă fără mine.

I-am răspuns și eu:

Nicio problemă. Condu cu grijă.

Însă, în sinea mea, sunt puțin dezamăgită. M-am simțit atât de bine când am luat masa în Manhattan cu Andrew, încât am încercat să recreez unul dintre felurile pe care le-am mâncat în restaurantul franțuzesc. Friptură cu piper. Am folosit boabe de piper negru pe care le-am cumpărat de la supermarket (după ce mi-am regăsit curajul să intru iar), eșalote tocate, coniac, vin roșu, supă de vită și smântână grasă. Mirosul era incredibil, dar n-avea cum să persiste o oră sau două – încălzită, friptura n-ar mai fi fost la fel. N-am avut altceva de făcut decât să mănânc singură magnifica cină pe care am pregătit-o. Iar acum îmi atârnă ca o piatră în stomac, în timp ce eu mă uit la televizor, trecând de la un post la altul.

Nu-mi place să mă aflu singură în casa asta. Când Andrew este aici, pare casa *lui,* ceea ce și este. Dar când el nu este, tot locul duhnește a Nina. Parfumul ei se degajă din orice colțișor și crăpătură – își marchează teritoriu) cu parfumul ăsta, ca un animal.

Chiar dacă Andrew mi-a spus să nu mai muncesc, după cumpărături am făcut totuși o curățenie ca la carte, încercând să scap de parfumul ăsta. Dar tot îl simt.

Oricât de răutăcioasă a fost Patrice în supermarket, mi-a făcut o mare favoare. Nina *m-a urmărit.* Am găsit aplicația ascunsă într-un folder oarecare, undeva unde n-aș fi văzut-o niciodată. Am șters-o imediat.

Dar tot nu pot scăpa de sentimentul că mă urmărește.

Închid ochii și mă gândesc la avertismentul lui Enzo, din această dimineață. *Trebuie să pleci de aici. Ești în mare, mare pericol*. Îi era frică de Nina. Am văzut-o în ochii lui, când stăteam de vorbă și ea a trecut la o distanță de la care putea auzi ce vorbim.

Ești în mare, mare pericol.

Alung un val de greață. Acum, Nina nu mai este în casă.

Dar poate că tot are cum să-mi facă rău.

Soarele a apus și, când mă uit pe fereastră, tot ce văd este propria mea reflexie. Mă ridic de pe canapea și mă duc la geam, cu inima bătând. Îmi apăs fruntea de geamul rece, încercând să zăresc ceva în întunericul de afară.

E cumva o mașină parcată în fața porții?

Mijesc ochii în întuneric, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva doar îmi imaginez lucruri. Cred că pot să ies afară și să mă uit mai bine. Dar asta ar presupune să descui ușile casei.

Desigur, ce diferență ar face o ușă încuiată, dacă Nina are cheia?

Gândurile îmi sunt întrerupte de țârâitul telefonului de pe măsuța de cafea. Mă grăbesc să-l iau înainte să ratez apelul și mă încrunt când văd pe ecran o altă notificare de număr necunoscut. Scutur din cap. Un alt apel de spam. Exact ce-mi trebuia.

Apăs butonul verde ca să răspund, așteptându-mă să aud vocea aceea enervantă, înregistrată. În schimb, aud o voce distorsionată, mecanică:

Stai departe de Andrew Winchester!

Trag aer în piept.

— Nina?

Nu-mi dau seama dacă a fost femeie sau bărbat, cu atât mai puțin dacă a fost Nina. Apoi, la capătul celălalt se aude un clic. Conversația s-a terminat.

Înghit în sec. M-am săturat de jocurile Ninei. Începând de mâine, o să iau casa asta înapoi. O să caut un lăcătuș care să schimbe yalele ușilor. Iar noaptea asta o să mi-o petrec în dormitorul matrimonial. Destul cu rahatul ăsta cu dormitorul de oaspeți. Eu nu mai sunt un oaspete aici.

Andrew zicea că și-ar dori ca aranjamentul ăsta să devină permanent. Așa că acum asta este și casa mea.

Mă îndrept spre scări, urcând câte două trepte. Continui așa până ajung în cămăruța sufocantă de la mansardă – dormitorul meu.

Doar că, începând cu această noapte, nu va mai fi dormitorul meu. Împachetez totul și mă mut mai jos. Asta va fi ultima dată când vin în cămăruța asta apăsătoare, cu încuietoare ciudată, pe dinafară.

Apuc din dulap una dintre valize și încep să arunc hainele în ea fără prea multă grijă, având în vedere că nu le car decât un etaj. Desigur, trebuie să-i cer permisiunea lui Andrew înainte de a goli un sertar din dormitor.

Dar nu se poate aștepta să mai trăiesc aici. Este inuman. Odăița asta este un fel de cameră de tortură.

— Millie? Ce faci aici?

Vocea din spatele meu aproape că-mi provoacă un atac de cord. Îmi duc mâna la piept și mă răsucesc pe călcâie.

— Andrew. Nu te-am auzit intrând.

Privirea i se mută spre bagajul meu.

— Ce faci cu astea?

Arunc în valiză brațul de haine pe care l-am scos din dulap.

— Păi, mă gândeam că aș putea să mă mut mai jos.

— Oh.

— Ești… ești OK cu asta?

Brusc, mă simt foarte stânjenită. Am presupus că Andrew va fi de acord cu asta, dar poate că n-ar fi trebuit să fac această presupunere.

Face un pas spre mine. Îmi mușc buza până la durere.

— Sigur că sunt OK. Voiam să-ți sugerez chiar eu. Dar nu eram sigur că o să vrei.

Simt cum umerii mi se relaxează.

— Categoric vreau. Am… Am avut o zi grea.

— Ce-ai făcut azi? Am văzut niște cărți pe măsuța de cafea. Ai citit?

Îmi doresc să fi făcut doar atât.

— Sinceră să fiu, nu vreau să vorbesc despre asta.

Se mai apropie un pas și întinde mâna; îmi urmărește cu degetul conturul feței.

— Poate reușesc să te fac să uiți de asta…

Tremur sub atingerea lui.

— Sunt sigură că reușești…

Și chiar o face.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

În ciuda a cât de inconfortabil este patul meu în comparație cu salteaua incredibilă din dormitorul de oaspeți, am adormit strâns cuibărită în brațele lui Andrew, imediat după ce am făcut dragoste chiar aici, sus. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea face sex în cămăruța asta. Mai ales că Nina era atât de strictă în privința vizitatorilor.

Categoric, regula asta n-a funcționat prea bine pentru ea.

Mă trezesc iar în jurul orei trei dimineața. Primul lucru de care devin conștientă și care mă deranjează este senzația de vezică plină. Trebuie să mă duc neapărat la baie. De obicei merg chiar înainte de culcare, dar Andrew m-a sleit de puteri și am adormit înainte să-mi adun energia necesară ca să mă ridic din pat.

Și mai este o senzație de care devin conștientă. Un sentiment de singurătate. Andrew nu mai este în pat, alături de mine.

Bănuiesc că, după ce am adormit, s-a hotărât să se mute în patul lui. Nu pot să-l învinovățesc. Pătuțul ăsta abia dacă e confortabil pentru o persoană, cu atât mai puțin pentru două, iar camera te strânge din toate părțile.

Poate că a încercat să rămână, dar, după ce s-o fi sucit și răsucit, a migrat un etaj mai jos. Andrew este cu mai mult de zece ani mai în vârstă decât mine și spatele meu abia dacă suportă o noapte pe salteaua asta, așa încât chiar nu-l învinovățesc.

Sunt așa de bucuroasă că e ultima noapte când dorm aici. Poate că după ce mă duc la baie, o să mă alătur lui Andrew, în dormitorul de jos.

Mă ridic în picioare și scândurile podelei gem sub greutatea mea. Mă îndrept spre ușă și răsucesc mânerul. Ca de obicei, e înțepenit. Așa că-l răsucesc mai cu putere.

Tot nu se clintește.

Panica îmi crește în piept. Împing în ușă și urmele de scrijelituri de pe toc mi se înfig în umăr; pun palma dreaptă pe mâner. Încerc încă o dată să-l răsucesc în sensul acelor de

ceasornic. Dar nu se clintește. Nici măcar un milimetru. Și atunci îmi dau seama ce se întâmplă.

Ușa nu este înțepenită.

E încuiată.

PARTEA A II-A

TREIZECI ȘI OPT

NINA

Dacă mi-ar fi spus cineva, acum câteva luni, că o să petrec această seară într-o cameră de hotel, în timp ce Andy este în casa *mea* cu o altă femeie – menajera! – nu l-aș fi crezut.

Și totuși, iată-mă aici. Îmbrăcată în halatul de baie flaușat pe care l-am găsit în dulap, răstignită în patul enorm de hotel. Televizorul este pornit, dar abia dacă îl aud. Îmi scot telefonul și accesez aplicația pe care am folosit-o în ultimele câteva luni. *Găsește-mi prietenii.* Aștept să-mi spună unde se află Wilhelmina „Millie” Calloway.

Dar sub numele ei apare: localizare nereușită. Așa o ține de azi după-amiază.

Trebuie să-și fi dat seama că o urmăresc și a dezactivat aplicația. Isteață fată.

Dar nu îndeajuns de isteață.

Îmi iau geanta de unde am lăsat-o, pe noptieră. Scotocesc înăuntru până găsesc singura poză a lui Andy pe care o am imprimată pe hârtie. E veche de câțiva ani – un exemplar al fotografiilor făcute de un profesionist pentru website-ul companiei, din care mi-a dat și mie una. Mă uit țintă la ochii lui căprui de pe bucata strălucitoare de hârtie, la părul lui perfect, de culoarea mahonului, la gropița abia conturată din bărbia puternică. Andy este cel mai arătos bărbat pe care l-am cunoscut. M-am simțit pe jumătate îndrăgostită de el din primul moment în care l-am văzut.

Apoi găsesc în geantă celălalt obiect pe care-l căutam și îl strecor în buzunarul halatului. Mă ridic de pe patul uriaș și picioarele mi se scufundă în covorul moale și pufos din camera de hotel. Camera asta o să ia o avere de pe cardul de credit al lui Andy, dar este în regulă. N-o să stau mult aici.

Mă duc în baie și ridic fotografia cu chipul zâmbitor al lui Andy. Apoi scot obiectul din celălalt buzunar.

O brichetă.

Apăs declanșatorul până când din el răsare o flăcăruie galbenă. O apropii de marginea fotografiei, iar aceasta se aprinde. Privesc cum chipul soțului meu se face maroniu și se dezintegrează, până când chiuveta se umple de cenușă.

Și zâmbesc. Este primul meu zâmbet adevărat în aproape opt ani.

Nu-mi vine să cred că în sfârșit am scăpat de nemernicul ăla.

* * *

Cum să scapi de un soț sadic și diabolic – Ghid de Nina Winchester

Pasul unu: Rămâi borțoasă după o aventură de o noapte, la beție, renunți la școală, îți iei un job de rahat ca să-ți plătești facturile

Șeful meu, Andrew Winchester, este așa un vis frumos!

De fapt, nu este șeful meu. Este mai degrabă șeful șefului șefului meu. Ar mai putea fi niște straturi ierarhice între el – CEO-ul acestei companii, de la retragerea tatălui său – și mine – o recepționeră.

Așa că atunci când stau la biroul meu, aflat lângă biroul șefului meu direct, și îl admir de la depărtare, nu e ca și cum aș fi făcut o pasiune pentru un bărbat *real.* Mai degrabă este ca și când aș admira un actor faimos la premiera unui film sau poate chiar o pictură de la vreun muzeu de artă important. Mai ales că nu e loc în viața mea pentru întâlniri, cu atât mai puțin pentru un iubit.

Totuși, arată *atât* de bine. Are toți banii ăia și mai este și așa de arătos. Aș spune ceva despre cât e viața de nedreaptă, dacă tipul n-ar fi atât de *drăguț.*

De exemplu, când a venit să discute cu șeful meu, Stewart Lynch, un tip cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă ca el, căruia în mod sigur îi displace să primească ordine de la unul pe care-l numește „puștiul”, Andrew Winchester s-a oprit la mine la birou, mi-a zâmbit și mi-a spus pe nume. A zis:

— Bună, Nina. Cum ești azi?

Evident, habar n-are cine sunt. Doar mi-a citit numele afișat pe birou. A fost drăguț că a făcut acest efort. Mi-a plăcut să aud banalul meu nume de patru litere în gura lui.

Andrew și Stewart au discutat cam o jumătate de oră. Stewart mă instruise să nu plec cât stă domnul Winchester acolo, fiindcă era posibil să mai fie nevoie să-i aduc de niște informații din computer. Nu-mi dau seama la ce lucrează Stewart, fiindcă eu îi fac toată treaba, însă e în regulă. Nu mă deranjează atâta timp cât îmi primesc salariul și asigurarea de sănătate. Eu și Cecelia avem nevoie de un adăpost deasupra capului și pediatrul spune că o să-i mai trebuiască o serie de injecții luna viitoare (pentru boli pe care nici nu le-a avut măcar!).

Însă ce mă deranjează un pic mai mult este că Stewart nu m-a avertizat că o să-mi ceară să mai rămân prin preajmă. Ar cam fi vremea să mulg niște lapte. Sânii îmi sunt plini și dau pe-afară, forțând clemele sutienului meu fragil de femeie care alăptează. Încerc din răsputeri să nu mă gândesc la Cece, fiindcă, dacă o fac, aproape sigur o să-mi țâșnească laptele din sfârcuri. Și ăsta nu e genul de lucru care vrei să ți se întâmple când stai la birou.

Acum, Cece este cu vecina mea, Elena. Elena este și ea mamă singură, așa că facem cu schimbul când trebuie să avem grijă de copii. Programul meu este ceva mai regulat, iar ea lucrează în schimburi într-un bar. Așa că eu am grijă de Teddy în locul ei, iar ea de Cece, în locul meu. Avem un sistem care funcționează. Cât de cât.

Când sunt la serviciu, mi-e dor de Cece. Mă gândesc tot timpul la ea. Întotdeauna am fantazat că, atunci când voi avea un copil, voi putea să stau cu el acasă cel puțin în primele șase luni. În schimb, mi-am luat cele două săptămâni de concediu și m-am întors imediat la serviciu, chiar dacă încă aveam dureri când mergeam. Ar fi trebuit să-mi acorde douăsprezece săptămâni libere, dar celelalte zece ar fi fost neplătite. Cine și-ar fi permis zece săptămâni fără plată? În niciun caz eu.

Câteodată, Elena îi poartă pică fiului ei din cauza lucrurilor la care a renunțat pentru el. Eu eram la postuniversitară când testul de sarcină mi-a ieșit pozitiv; lucram pe îndelete la un doctorat în engleză și o duceam destul de greu. Când am văzut acele două liniuțe albastre mi-am dat seama brusc că stilul meu de viață de studentă eternă la postuniversitară nu-mi va oferi niciodată cele necesare traiului pentru mine și copilul meu nenăscut. A doua zi am abandonat școala și am început să bat drumurile, căutând ceva care să-mi permită să plătesc facturile.

Acesta nu e jobul visat. Nici pe departe. Dar salariul este decent și beneficiile adiționale sunt grozave, iar programul de lucru este fix și nu prea lung. Și mi s-a spus că există și posibilități de avansare. La un moment dat.

Însă acum nu trebuie decât să trec de următoarele douăzeci de minute fără să-mi curgă lapte din sâni.

Când sunt *pe punctul* să o iau la fugă spre baie, cu micul meu rucsac în care am pompa de mulgere și sticluțele pentru lapte, aud vocea lui Stewart cârâind la intercom.

— Nina? se răstește el la mine. Poți să aduci informațiile despre Grady?

— Da, domnule, imediat!

Mă așez la computer și accesez informațiile pe care le vrea, apoi apăs butonul pentru imprimare. Sunt aproape cincizeci de pagini pline cu date și stau acolo, bătând darabana în podea cu degetele de la picioare și privind imprimanta cum scuipă paginile, pe rând. Când iese și ultima pagină, le smulg pe toate și mă grăbesc spre birou.

Deschid puțin ușa.

— Domnule Lynch, se poate?

— Intră, Nina.

Las ușa să se deschidă de tot. În momentul ăla observ cum se holbează amândoi la mine. Și nu în felul apreciativ în care eram obișnuită să fiu privită prin baruri înainte să fiu lăsată cu burta la gură și să mi se schimbe toată viața. Mă privesc de parcă am un păianjen uriaș în păr și habar n-am de asta. Sunt gata să-i întreb de ce mama naibii mă privesc așa, când mă uit în jos și-mi dau seama.

Mi-a curs lapte din sâni.

Mai degrabă mi-a țâșnit. În jurul fiecărui sfârc am câte două cercuri enorme și câteva picături de lapte mi se preling pe bluză. Îmi vine să mă târăsc sub un birou și să mor.

— Nina! țipă Stewart. Du-te și curăță-te imediat!

— Da, spun eu repede. Îmi… îmi pare foarte rău. Eu…

Las hârtiile pe biroul lui Stewart și ies cât pot de repede din birou. Apuc haina ca să-mi ascund bluza de dedesubt, încercând în acest timp să-mi rețin și lacrimile. Nici nu știu ce mă supără mai tare. Faptul că șeful șefului șefului meu m-a văzut în plină lactație sau că am irosit tot laptele ăla.

Iau pompa în baie, o montez și eliberez presiunea din sâni. În ciuda stânjenelii, este *atât* de bine să golești tot laptele ăla. Poate e chiar mai bine decât atunci când faci sex. Nu că mi-aș aminti cum e sexul – ultima dată a fost aventura aia absolut stupidă de o noapte, care m-a și adus în situația asta, ca s-o spunem pe-aia dreaptă. Umplu două sticluțe de 150 de mililitri și le îndes în rucsac, alături de o pungă cu gheață. O să-l pun în frigider până vine momentul să merg acasă. Acum mă pot întoarce la biroul meu. Și o să stau cu haina pe mine pentru restul după-amiezii, pentru că am descoperit recent că, atunci când se usucă, laptele lasă pete.

Când deschid ușor ușa de la baie, sunt șocată să văd pe cineva stând acolo. Și nu e cineva oarecare. Este chiar Andrew Winchester. Șeful șefului șefului meu. E cu pumnul ridicat în aer, gata să ciocăne la ușă. Face ochii mari când mă vede.

— Huh, salut…? spun eu. Toaleta pentru bărbați este, ăăă, acolo.

Mă simt aiurea să-i spun asta. La urma urmelor, asta e compania *lui.* De asemenea, pe ușa băii este un șablon cu o femeie îmbrăcată în rochie. Trebuie să-și fi dat și el seama că aici e toaleta femeilor.

— De fapt, spune el, pe tine te căutam.

— Pe mine?

Dă din cap în semn de încuviințare.

— Voiam să văd dacă ești în regulă.

— Sunt bine.

Încerc să-i zâmbesc, ca să-mi ascund umilința de mai devreme.

— E doar niște lapte.

— Știu, dar…

Se încruntă.

— Stewart s-a purtat ca un mitocan. A fost inacceptabil.

— Da, mă rog…

Sunt tentată să-i povestesc despre o sută de alte situații când Stewart a fost mitocan cu mine. Dar e o idee proastă să-mi bârfesc șeful.

— Este în regulă. Oricum, tocmai voiam să-mi iau ceva de mâncare pentru prânz, așa că…

— Și eu la fel, ridică el o sprânceană. Ai vrea să mergi cu mine?

Bineînțeles că spun „da”. Și dacă n-ar fi fost șeful șefului șefului meu, tot aș fi spus „da”. În primul rând că este superb. Îmi place mult zâmbetul lui – ridurile subțiri din jurul ochilor și gropița abia conturată din bărbie. Dar nu-i vorba să mă scoată la întâlnire. Pur și simplu se simte rău pentru ce s-a întâmplat adineauri în biroul lui Stewart. Probabil cineva de la Resurse Umane i-a spus să mă invite ca să dreagă lucrurile.

Îl urmez pe Andrew Winchester la parter, în holul clădirii pe care o deține… Am presupus că o să mă ducă într-unul dintre multele restaurante pretențioase din zonă, așa că rămân șocată când mă conduce spre un căruț cu hotdog aflat chiar în fața clădirii, unde se și așază la coadă.

— Cei mai buni hotdogi din oraș, îmi face el cu ochiul. Cum îl vrei pe-al tău?

— Ăăă… cu muștar, cred…?

Când ne vine rândul comandă doi hotdogi, ambii cu muștar, și două sticle cu apă. Mi-l întinde pe unul dintre ei și una dintre sticle și mă conduce spre o vilă de cărămidă din josul străzii. Se așază pe trepte și mă așez și eu lângă el. Este aproape comic – acest bărbat arătos stând pe treptele unei case de cărămidă, în costumul lui scump, ținând în mână un hotdog cu muștar.

— Mulțumesc pentru hotdog, domnule Winchester.

— Andy, mă corectează el.

— Andy, repet după el și mușc din hotdog.

E destul de bun. Cel mai bun din oraș? Nu prea cred asta. Adică, e doar pâine cu o carne misterioasă.

— Cât are copilul tău? mă întreabă el.

Mă îmbujorez de plăcere, așa cum mi se întâmplă întotdeauna când cineva mă întreabă despre fiica mea.

— Cinci luni.

— Cum o cheamă?

— Cecelia.

— E un nume frumos, râde el. La fel ca în cântec.

Cu asta a marcat multe puncte, pentru că melodia celor de la „Simon and Garfunkel” este motivul pentru care i-am dat numele ăsta, chiar dacă se scrie diferit. A fost melodia preferată a părinților mei, până când accidentul de avion i-a luat de lângă mine. Și faptul că le cinstesc astfel amintirea mă face să mă simt iar aproape de ei.

Mai stăm acolo încă douăzeci de minute, mâncându-ne hotdogii și vorbind. Mă surprinde că este foarte cu picioarele pe pământ. Îmi place felul cum îmi zâmbește și felul în care îmi pune întrebări despre mine, de parcă ar fi cu adevărat interesat. Nu sunt surprinsă că se descurcă atât de bine cu firma – este bun cu oamenii. Orice misiune de Resurse Umane o îndeplini în cazul meu, face treabă foarte bună. Categoric nu mai sunt supărată din cauza incidentului din biroul lui Stewart.

— Ar fi mai bine să mă întorc, îi spun când văd că ceasul arată unu și jumătate. Stewart o să mă omoare dacă nu mă întorc la timp din pauza de prânz.

Nu subliniez faptul că Stewart lucrează pentru *el.*

Se ridică și-și scutură firimiturile de pe mâini.

— Am sentimentul că hotdogul ăsta n-a fost prânzul pe care-l așteptai de la mine.

— Este în regulă.

Și chiar este. M-am simțit foarte bine mâncând hotdog alături de Andy.

— Lasă-mă să mă revanșez, mă privește el în ochi. Lasă-mă să te scot la cină diseară.

Rămân cu gura căscată. Andrew Winchester ar putea avea orice femeie vrea el. *Orice* femeie. De ce-ar vrea să mă scoată pe *mine* la cină? Dar el a întrebat.

Și eu îmi doresc atât de mult să merg, iar asta face ca refuzul meu să fie aproape dureros.

— Nu pot. Nu are cine să stea cu copilul.

— Mama o să fie oricum în oraș mâine după-amiază, spune el. Îi plac nespus copiii. O să fie încântată să aibă grijă de Cecelia în locul tău.

Acum chiar nu mai știu cum să închid gura. Nu doar că mă invită la cină, dar când i-am vorbit despre un obstacol, a venit cu o soluție. Care o implică pe *maică-sa.* Chiar își dorește să ia cina cu mine.

Cum aș putea să-l refuz?

TREIZECI ȘI NOUA

Pasul doi: Te măriți ca o proastă cu un bărbat sadic și diabolic

Sunt măritată de trei luni cu Andy și uneori trebuie să mă ciupesc ca să-mi dau seama că nu visez.

M-a curtat puțin timp. Înainte de a-l cunoaște pe Andy, toți bărbații cu care mă întâlneam nu voiau decât să se distreze. Dar cu Andy nu a fost vorba despre asta, încă din seara magică a primei noastre întâlniri și-a mărturisit clar intențiile. Voia o relație serioasă. Mai fusese logodit, cu un an înainte, cu o femeie pe nume Kathleen, dar relația nu mersese. Acum era pregătit pentru o căsătorie. Era dispus să ne ia pe amândouă, și pe mine, și pe Cecelia.

Iar din perspectiva mea, Andy era tot ce-mi doream. Voiam o casă sigură pentru mine și pentru fiica mea. Voiam un bărbat cu job sigur, care să fie figura paternă pentru fetița mea. Voiam un bărbat blând și responsabil și... ei bine, da, atrăgător. Andy bifa absolut toate aceste cerințe.

În zilele de dinaintea nunții, am tot încercat să înțeleg care anume era problema. Nimeni nu putea atinge gradul de perfecțiune al lui Andy Winchester. Trebuia să aibă el un defect ascuns, de exemplu pariurile, sau poate o familie întreagă pitită departe, în Utah. M-am gândit chiar s-o sun pe Kathleen, fosta logodnică. Îmi arătase niște poze cu ea – avea părul blond ca mine și un chip drăgălaș însă nu-i știam numele de familie și n-am putut da de ea pe rețelele sociale. Dar cel puțin tipa nu împrăștia mizerii pe seama lui prin tot internetul. Am luat-o ca pe un semn bun.

Singurul lucru mai puțin ideal în privința lui Andy este... mă rog, maică-sa. Evelyn Winchester se află prin preajmă un pic mai mult decât mi-aș dori. Și n-aș zice că este cea mai caldă persoană din lume. În ciuda asigurărilor lui Andy că „îi plac nespus copiii” și că va fi „încântată” să aibă grijă de Cece, pare mereu un pic deranjată când o rog să o supravegheze pe fetiță. Și seara se termină invariabil cu o serie de critici în privința felului în care o cresc, mascate sub forma unor „sugestii” voalate.

Dar mă căsătoresc cu Andy, nu cu maică-sa. Nicio noră nu-și suportă soacra, nu-i așa? Pot să mă descurc cu Evelyn, mai ales că nu-mi arată prea mare interes în general, în afara aparentei lipse a calităților mele de mamă. Dacă ăsta e singurul defect al lui Andy, atunci stau bine.

Așa că m-am măritat cu el.

Și, chiar și trei luni mai târziu, încă n-am coborât din norișorul meu. Nu-mi vine să cred că am stabilitatea financiară necesară pentru a sta acasă cu fetița mea. Vreau ca, la un moment dat, să-mi continui studiile postuniversitare, dar acum îmi doresc să mă bucur de fiecare minut petrecut alături de familia mea. Cece și Andy. Cum poate să fie o femeie atât de norocoasă?

În schimb, încerc și eu să fiu soția perfectă. În puținul timp liber mă duc la sală, ca să mă asigur că rămân în formă. Mi-am cumpărat haine absolut nepractice, de culoare albă, fiindcă el mă adoră în alb. Am căutat rețete online și încerc să-i gătesc ori de câte ori pot. Vreau să merit această viață incredibilă pe care mi-a dăruit-o.

Seara o sărut pe Cecelia pe obrăjorii ei catifelați de bebeluș, rămânând câteva secunde în plus să mă uit la ea și să mă bucur de sunetul respirației sale profunde și de mirosul pudrei de talc pentru bebeluși. Îi dau după urechiușele aproape transparente o șuviță din părul blond și moale. Este atât de frumoasă. O iubesc atât de mult, uneori îmi vine pur și simplu s-o mănânc.

Când ies din dormitorul ei, îl găsesc pe Andy așteptându-mă. Îmi zâmbește și îi admir părul castaniu închis, perfect aranjat. Este la fel de minunat ca în ziua în care l-am cunoscut. Tot nu pricep de ce m-a ales pe mine. Ar fi putut avea orice femeie din lume. De ce tocmai eu?

Însă poate că n-ar trebui să-mi pun atâtea întrebări. Ar trebui doar să fiu fericită.

— Hei, spune el. Îmi dă după ureche părul blond. Observ că încep să ți se vadă puțin rădăcinile.

— Oh, îmi ating eu scalpul, stânjenită.

Lui Andy îi place mult blondul, așa că am început să merg la salon după ce ne-am logodit, ca să-mi deschid mai mult culoarea, până la o nuanță aurie.

— Dumnezeule. Cred că am fost atât de ocupată cu Cece, încât mi-a ieșit din minte.

Nu-i pot citi expresia de pe chip. Zâmbește încă, dar este ceva în zâmbetul acela. Sper că nu-l deranjează că am ratat o programare la coafor, nu-i așa?

— Ascultă, îmi spune. Mai întâi am nevoie de ajutorul tău în legătură cu ceva.

Ridic o sprânceană, bucuroasă că nu pare prea supărat pentru treaba cu părul.

— Sigur. Ce e?

Ridică privirea spre tavan.

— Sunt niște documente de la serviciu pe care le-am depozitat sus, în pod. Mă întrebam dacă n-ai putea să mă ajuți să le găsesc. Trebuie să termin contractul în seara asta. Și după aceea, putem să...

Râde la mine.

— Știi tu.

Nu trebuie să-mi spună de două ori.

Trăiesc deja de patru luni în casa asta și n-am fost niciodată să văd spațiul de depozitare de la mansardă. Am urcat odată scările până acolo, în timp ce dormea Cece, dar ușa era încuiată, așa că am făcut cale-ntoarsă. Andy zice că nu are acolo decât un maldăr de hârtii. Absolut nimic interesant.

Și adevărul este că nu-mi place să urc acolo. N-am vreo fobie nebunească în legătură cu mansardele, dar scările care duc sus sunt cam sinistre. Este întuneric și treptele scârțâie la fiecare pas. Urcăm și îl urmez pe Andy îndeaproape.

Când ajungem sus, mă introduce într-un hol micuț la capătul căruia se găsește ușa încuiată. Scoate setul lui de chei și bagă în broască una dintre cheile mici. Apoi deschide larg ușa și trage de un șnur, ca să aprindă lumina.

Clipesc în timp ce ochii mi se obișnuiesc și încerc să disting interiorul. Nu este o debara pentru depozitare, așa cum am crezut, ci mai degrabă o cămăruță minusculă, cu un pat așezat într-un colț. Există chiar și un mic dulap și un minifrigider. În capăt de tot zăresc o ferestruică.

— Oh, mă scarpin eu în bărbie. Asta este chiar o *cameră.* Am crezut că e doar un loc plin cu chestii inutile și obiecte depozitate.

— Păi depozitez totul în dulapul de aici, îmi explică el, arătând spre dulapul de lângă pat.

Mă îndrept spre el și arunc o privire înăuntru. Nu e nimic acolo, în afară de o găleată albastră. Nu sunt deloc hârtii și nu e absolut deloc nevoie să muncească doi oameni ca să caute ceva printre ele. Nu prea înțeleg ce vrea să fac, de fapt.

Atunci aud cum se trântește ușa.

Ridic capul și mă întorc. Brusc mă trezesc singură în odăița asta mică. Andy a ieșit și a închis ușa după el.

— Andy? îl strig eu.

Traversez încăperea din doi pași și apuc mânerul ușii.

Însă nu se răsucește. Încerc și mai tare, împingându-mă cu toată puterea în ușă, însă tot n-am noroc. Mânerul nu se mișcă niciun centimetru.

Este încuiat.

— Andy? strig iar. Niciun răspuns. Andy!

Ce dracului se petrece aici?

Poate că a coborât să ia ceva de la parter și ușa s-a trântit singură. Dar asta nu explică de ce nu sunt deloc acte depozitate, când el mi-a spus că asta trebuia să luăm de aici.

Lovesc cu pumnul în ușă.

— Andy!

În continuare, niciun răspuns.

Lipesc urechea de ușă. Aud zgomot de pași, dar nu se apropie, ci se îndepărtează, dispărând pe scări în jos.

Probabil că nu m-a auzit. Este singura explicație. Mă bat peste buzunare, însă mi-am lăsat telefonul în dormitor. N-am cum să-l sun.

Fir-ar al dracului.

Privirea îmi cade pe fereastră. Nu este decât un gemuleț minuscul în colțul încăperii. Mă îndrept spre el și privesc afară, dându-mi seama că fereastra dă spre curtea din spate. Deci nu e chip să atrag atenția cuiva de afară. Sunt blocată aici până la întoarcerea lui Andy.

Nu sunt chiar claustrofobă, dar camera asta este foarte mică și are tavanul coborât, mult înclinat peste pat. Iar ideea că sunt încuiată aici începe să mă înfricoșeze. Da, Andy o să se întoarcă în curând, dar nu-mi place acest spațiu închis ermetic. Respirația mi se precipită și încep să simt furnicături în vârfurile degetelor.

Trebuie să deschid fereastra aia.

Împing tare în partea de jos a ramei, dar nu se clintește. Nici măcar un milimetru. O clipă doar mi se pare că s-a mișcat un pic, dar nu. Ce mama naibii e în neregulă cu fereastra asta tâmpită? Trag adânc aer în piept, încercând să mă liniștesc. O cercetez mai îndeaproape și…

Descopăr că este lipită cu vopsea.

Când o să se întoarcă Andy, o să-i zic vreo două. Mă consider o persoană destul de echilibrată, dar nu-mi place să mă trezesc încuiată în camera asta. Trebuie să facem ceva cu încuietoarea, să ne asigurăm că nu se închide iar de la sine. Mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă ne prindea pe amândoi aici? Am fi fost blocați de-a binelea.

Mă reped iar să bat în ușă.

— Andy! urlu să-mi sparg plămânii. Andy!

După cincisprezece minute, am răgușit deja de atâta țipat. De ce nu s-a întors? Chiar dacă nu mă aude, trebuie să-și fi dat seama că sunt încă la mansardă. Ce aș putea să fac aici, sus, de una singură? Nu știu nici măcar ce acte îi trebuie.

Mă gândesc: oare a coborât treptele, a alunecat și a căzut de sus, iar acum zace inconștient la baza scărilor, într-o baltă de sânge? Fiindcă ăsta-i singurul lucru care are sens pentru mine.

Treizeci de minute mai târziu, aproape că-mi ies din minți. Gâtul mă ustură și am pumnii roșii de la cât am bătut în ușă. Îmi vine să izbucnesc în lacrimi. Unde este Andy? Ce se petrece aici?

Tocmai când simt că sunt pe cale să-mi pierd mințile, aud o voce venind de cealaltă parte a ușii.

— Nina?

— Andy! țip eu. Slavă cerului! Am rămas încuiată aici. Nu m-ai auzit când te strigam?

De cealaltă parte vine o tăcere lungă.

— Ba da. Te-am auzit.

Nici măcar nu-mi dau seama ce aș putea răspunde la asta. Dacă m-a auzit, de ce nu mi-a dat drumul? Dar nu mă pot ocupa de asta acum. Nu vreau decât să ies de-aici.

— Te rog, poți să deschizi ușa?

O altă tăcere lungă.

— Nu. Nu încă.

Poftim?

— Nu înțeleg, răbufnesc eu. De ce nu poți să-mi dai drumul de aici? Ai pierdut cheia?

— Nu.

— Atunci lasă-mă să ies!

— Am spus *nu încă.*

Tresar auzind tonul tăios din ultimele două cuvinte. Nu înțeleg. Ce se petrece aici? De ce nu m-ar lăsa să cobor din mansardă?

Mă holbez la ușa dintre noi. Încerc încă o dată mânerul, sperând că totul este, poate, un fel de glumă. Este tot încuiat.

— Andy, trebuie să mă lași să ies de-aici.

— Nu-mi spui tu ce să fac în propria mea casă.

Vocea lui are o intonație ciudată, pe care abia dacă i-o recunosc.

— Trebuie să-ți înveți lecția înainte de a ieși de-acolo.

O senzație de răceală și nebunie îmi coboară pe șira spinării. Când eram logodită cu el, Andy părea absolut perfect. Era drăguț, romantic, chipeș, bogat și bun cu Cecelia. Îi tot căutasem acel defect fatal.

Iar acum l-am găsit.

— Andy. Te rog, lasă-mă să ies de-aici. Nu știu cu ce te-am supărat, dar putem rezolva situația. Doar deschide ușa și să stăm de vorbă.

— Nu prea cred.

Are vocea calmă și egală – exact opusul felului în care mă simt eu acum.

— Singura cale să înveți este să vezi consecințele faptelor tale.

Trag aer în piept.

— Andy, dă-mi dracului drumul de aici *imediat.*

Izbesc tare în ușă cu picioarele, deși tălpile mele goale nu au un impact prea mare. Mai degrabă mă lovesc rău la degete. Aștept să aud ușa descuindu-se, dar nu se întâmplă nimic.

— Jur pe Dumnezeu, Andy! urlu iar. Lasă-mă să ies de aici. Lasă-mă. Să ies.

— Ești supărată, recunoaște el. O să mă întorc după ce te calmezi.

Și zgomotul de pași se îndepărtează – a plecat.

— Andy! țip după el. Să nu îndrăznești să pleci! Întoarce-te! Întoarce-te și dă-mi dracului drumul de aici! Andy, dacă nu mă lași să ies, te părăsesc! Lasă-mă să ies!

Bat în ușă cu amândoi pumnii.

— Sunt calmă! Lasă-mă să ies!

Dar zgomotul de pași devine tot mai stins, până când, în cele din urmă, nu se mai aude deloc.

PATRUZECI

Pasul trei: Descoperi că soțul tău este răul întruchipat

Este miezul nopții. Trei ore mai târziu.

Am bătut în ușă și am zgâriat lemnul până când mi-au intrat așchii pe sub unghii. Am urlat până când mi-am pierdut vocea. Mi-am imaginat că, și dacă el n-are de gând să-mi dea drumul, mă vor auzi vecinii. Însă după o oră mi-am pierdut și speranța asta.

Acum stau pe patul din colțul camerei. Simt cum îmi intră arcurile în fund; în sfârșit, am lăsat lacrimile să-mi curgă în voie pe obraji. Nu știu ce plănuiește să-mi facă, dar nu mă pot gândi decât la Cecelia, adormită în pătuțul ei. Singură cu psihopatul ăsta. Ce-o să-mi facă? Și ce-o să-i facă *ei*?

Dacă mai ies vreodată de-aici, o s-o iau pe Cece și o să fug cât de departe pot de bărbatul ăsta. Nu-mi pasă câți bani are. Nu-mi pasă că suntem căsătoriți legal. Vreau să mă *despart* de el.

— Nina?

E vocea lui Andy. Sar de pe pat și mă reped la ușă.

— Andy, spun eu înecat, cu ce mi-a mai rămas din glas.

— Ți-ai pierdut vocea, remarcă el.

Nu știu ce să-i răspund la asta.

— N-ar trebui să te obosești să strigi, îmi explică el. Tot ce se află sub mansardă este izolat fonic. Așa că n-o să te audă nimeni. Aș putea să am invitați la cină la parter și nu te-ar auzi strigând.

— Te rog, lasă-mă să ies, scâncesc eu.

Sunt dispusă să fac orice este nevoie. O să fiu de acord cu absolut orice vrea, doar să-mi dea drumul de aici. Desigur, odată ce-mi deschide ușa, îl părăsesc. Nu-mi pasă dacă în contractul prenupțial se spune că nu primesc nimic dacă mariajul se termină înainte de primul an. Fac orice, numai să scap dracului de aici.

— Nu-ți face griji, Nina, spune el. O să te las să ieși, îți promit.

Expir lung.

— Doar că *nu încă,* adaugă el. Trebuie să înțelegi care sunt consecințele a ceea ce ai făcut.

— Despre ce vorbești? Consecințe pentru ce?

— Părul tău.

Are vocea plină de dezgust.

— Nu se poate ca nevasta mea să umble șleampătă de colo-colo, cu rădăcinile nevopsite.

Rădăcinile. Nu-mi vine să cred că de asta s-a supărat. Nu sunt decât câțiva milimetri de păr.

— Îmi pare foarte rău. Promit, îmi fac chiar acum programare la coafor.

— Nu e suficient.

Mă apăs cu fruntea de ușă.

— Mă duc mâine dimineață, la prima oră. Jur.

Îl aud căscând de cealaltă parte a ușii.

— Acum mă duc la culcare. Rezistă acolo și o să vorbim din nou mâine dimineață despre pedeapsa ta.

Se îndepărtează și zgomotul pașilor lui se stinge treptat. Chiar dacă mă ustură palmele de cât am bătut în ușă, o fac din nou. Izbesc cu pumnii atât de tare, încât nu-mi vine să cred că nu-mi rup toate oasele mâinii.

— Andy, să nu îndrăznești să mă lași aici peste noapte! Întoarce-te imediat! Întoarce-te!

Dar mă ignoră, așa cum a mai făcut-o.

* * *

Dorm în odăița asta. Normal. Ce altceva aș fi putut face?

Nici nu mi-a trecut prin cap că până la urmă o să reușesc să ațipesc, dar s-a întâmplat. După toate strigătele și bătăile alea în ușă, adrenalina s-a epuizat și am adormit în patul acela incomod și vechi. Nu este cu mult mai rău decât patul în care dormeam în apartamentul micuț unde eram doar eu și Cecelia,

dar apucasem deja să mă obișnuiesc cu salteaua din spumă cu memorie a lui Andy.

Mi-am amintit de vremurile când eram doar cu Cece. Mereu copleșită, mereu în lacrimi, fără să am habar cât de bine era înainte să mă mărit cu un psihopat care avea să mă încuie într-o odăiță peste noapte, doar pentru că ratasem programarea la coafor.

Cece. Sper că este bine. Dacă nemernicul ăla îi atinge un fir de păr, jur că o să-l ucid. Nu-mi pasă dacă mă duc la închisoare pentru tot restul vieții mele.

Dimineață mă trezesc cu dureri de spate. Și capul îmi bubuie. Dar, cel mai rău dintre toate, am vezica plină. Dureros de plină. Asta e cea mai presantă nevoie.

Doar că ce pot face? Baia nu este în cameră.

Și dacă mai aștept mult, o să fac pe mine.

Mă ridic și încep să măsor încăperea în lung și-n lat. Mai încerc o dată mânerul, sperând că poate doar mi-am imaginat ce s-a întâmplat seara trecută și ușa se va deschide miraculos. N-am eu norocul ăsta. E tot încuiată.

Îmi amintesc că, atunci când m-am uitat în dulap, nu era decât un lucru acolo. O găleată.

Andy a planificat toate astea. M-a păcălit ca să urc aici. A montat o încuietoare de cealaltă parte a ușii. Și a mai pus și o găleată aici, evident, cu un motiv.

N-am încotro, chiar trebuie să fac asta.

Presupun că în viață sunt și lucruri mai rele decât să faci pipi într-o găleată. O scot din dulap și fac ce am de făcut. Apoi o îndes la loc înăuntru. Să sperăm că nu voi avea nevoie s-o mai folosesc o dată.

Îmi simt gura uscată și stomacul îmi chiorăie, deși știu că mi s-ar face rău dacă aș mânca ceva. Având în vedere că a făcut aranjamentul cu găleata, mă întreb dacă a fost la fel de atent și în privința altor locuri din cameră. Deschid minifrigiderul sperând să găsesc înăuntru vreo gustare generoasă.

Dar nu sunt decât trei sticluțe mici de apă.

Trei sticluțe minunate de apă.

Aproape că leșin de ușurare. Apuc una, desfac la repezeală capacul și o dau pe gât practic dintr-o înghițitură. Încă îmi simt gâtul uscat și dureros, dar parcă e un pic mai bine.

Mă uit la celelalte două sticle. Aș vrea tare mult să mai beau încă una, dar mi-e frică. Oare cât o să mă țină Andy aici? Habar n-am. Trebuie să-mi păstrez puterile.

— Nina? Te-ai trezit? se aude vocea lui Andy la ușă.

Mă împleticesc într-acolo, cu țeasta pulsându-mi la fiecare pas.

— Andy…

— Bună dimineața, Nina.

Închid ochii, ca să îndepărtez un val de amețeală.

— Cecelia este OK?

— Este bine. I-am spus mamei că vizitezi pe cineva și are ea grijă de Cecelia până te întorci.

Expir lung. Cel puțin fiica mea este în siguranță. Evelyn Winchester nu e favorita mea pe lume, dar este o supraveghetoare atentă.

— Andy, te rog, lasă-mă să ies.

Îmi ignoră cererea – deja asta nici nu mă mai surprinde.

— Ai găsit sticlele cu apă din frigider?

— Da.

Și cu toate că asta mă ucide, adaug:

— Mulțumesc.

— Trebuie să te descurci cu cât ai, nu pot să-ți mai dau altele.

— Atunci lasă-mă să ies, spun eu răgușită.

— O să te las. Dar mai întâi trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce? Fac orice.

Face o pauză.

— Trebuie să pricepi că părul ăla este un privilegiu.

— OK, înțeleg asta.

— Chiar înțelegi, Nina? Pentru că am impresia că, dacă ai fi înțeles, n-ai fi umblat de colo până colo ca o leneșă indolentă, cu rădăcinile alea închise la vedere.

— Îmi… îmi pare rău pentru asta.

— Fiindcă n-ai avut grijă de părul tău, acum trebuie să mi-l dai mie.

În capul pieptului mi se adună o senzație oribilă de rău.

— Poftim?

— Nu pe tot, chicotește el, fiindcă este evident că *asta* ar fi ridicol. Vreau o sută de fire.

— Tu… tu vrei o sută de fire din părul meu?

— Exact.

Bate în ușă.

— Dă-mi o sută de fire din părul tău și te las să ieși din cameră.

Asta este cea mai ciudată cerere pe care am auzit-o vreodată. Vrea să mă pedepsească pentru rădăcinile crescute cerându-mi o sută de fire din părul meu? Păi atâtea s-au strâns și în peria mea de păr. Are vreun soi de fetiș cu părul? Despre asta e vorba?

— Dacă te uiți la peria mea de păr…

— Nu, mă întrerupe el. Le vreau de pe scalp. Vreau să văd rădăcinile.

Rămân țintuită în loc.

— Vorbești serios?

— Ți se pare că glumesc? mă repede el. Apoi vocea i se îmblânzește: în sertarul noptierei sunt câteva plicuri. Pune firele acolo și strecoară-le pe sub ușă. Dacă faci asta, înseamnă că ți-ai învățat lecția și te las să ieși.

— OK, cad eu de acord. Îmi trec mâna prin părul meu blond și două fire îmi rămân între degete. O să ți le dau în cinci minute.

— Acum trebuie să mă duc la serviciu, Nina, spune el iritat. Dar când mă întorc acasă ar trebui să ai firele pregătite, să mi le dai.

— Dar pot s-o fac mai repede!

Mă trag de păr și încă un fir îmi rămâne între degete.

— Ajung acasă pe la șapte, spune el. Și, amintește-ți, vreau fire absolut intacte. Trebuie să le văd rădăcina sau nu le pun la socoteală!

— Nu! Te rog!

De data asta mă trag și mai tare de păr – îmi dau lacrimile, dar nu smulg decât câteva fire.

— O fac chiar acum! Așteaptă puțin!

Însă n-are de gând să aștepte. Pașii lui se îndepărtează, așa cum s-a întâmplat și mai devreme.

Am învățat că nu se va întoarce, oricâte țipete și bătăi în ușă s-ar auzi. Nu are sens să-mi consum energia și să-mi agravez durerea de cap, deja agonizantă. Trebuie să mă concentrez să-i dau ceea ce vrea. Apoi să ajung la fiica mea. Și să scap pentru totdeauna din casa asta.

PATRUZECI ȘI UNU

Până la ora șapte reușesc să termin sarcina pe care mi-a dat-o.

Am obținut cam douăzeci de fire trecându-mi repetat degetele prin păr. După aceea, știam că trebuie să încep să smulg restul firelor din rădăcină. Cam de optzeci de ori, am prins câte un fir de păr, m-am pregătit moral și am tras. Am încercat să trag și mai multe deodată, dar durerea era cumplită. Slavă cerului, am păr sănătos, așa că cele mai multe dintre fire s-au smuls cu foliculul intact. După ce am avut-o pe Cecelia, ar fi trebuit să-mi smulg fire până rămâneam cheală ca să obțin unele care să corespundă cerinței lui.

Așa încât ora șapte mă găsește stând pe pat și strângând în mâini un plic ce conține cele o sută de fire de păr. Abia aștept să i-l înmânez și să ies de-aici. Și să-i dau și actele de divorț. Dement nenorocit.

— Nina?

Mă uit la ceas. Șapte fix. Este punctual – o să recunosc meritul ăsta.

Sar de pe pat și-mi lipesc capul de ușă.

— Am plicul, îi spun.

— Bagă-l pe sub ușă.

Bag plicul prin fanta dintre podea și ușă. Mi-l imaginez de cealaltă parte, rupând plicul și examinând foliculii firelor de păr. Acum nu-mi mai pasă ce face, cât timp îmi dă drumul de aici. Am terminat de făcut ce mi-a cerut.

— E OK? îl întreb.

Îmi simt gâtul dureros de uscat. Pe parcursul acestei zile am terminat și celelalte două sticle de apă, păstrând-o pe ultima pentru ultima oră. Când scap de aici, o să beau cinci pahare cu apă la rând. Și o să fac pipi într-o toaletă normală.

— Lasă-mă un minut, spune el. Verific.

Strâng din dinți, ignorând chiorăitul furios din stomac. N-am mai mâncat de douăzeci și patru de ore deja și sunt amețită de foame. Am ajuns în punctul în care firele de păr începuseră să mi se pară apetisante.

— Unde este Cece? mă înec eu.

— E în țarcul ei, jos, spune el.

Am creat în living o zonă împrejmuită, sigură, unde să se poată juca fără să se lovească. A fost ideea lui Andy. Este atât de grijuliu.

Nu, nu este grijuliu. Totul n-a fost decât o iluzie. O prefăcătorie.

Este un monstru.

— Hmm, spune Andy.

— Ce e? mârâi eu răgușită. Ce s-a întâmplat?

— Vezi tu, spune el, *aproape* toate firele sunt în regulă, dar unul dintre ele se pare că n-are foliculul pe el.

Nenorocitul.

— Bine. O să-ți dau altul.

— Mă tem că nu merge așa. Va trebui s-o iei de la început. O să vin iar la tine mâine dimineață. Să sperăm că până atunci o să ai pentru mine o sută de fire de păr intacte. Altminteri, o să fie nevoie să încercăm în continuare.

— Nu…

Zgomotul pașilor lui se stinge pe culoar și atunci îmi dau seama că m-a lăsat aici cu adevărat. Fără mâncare și fără apă.

— Andy!

Am vocea răgușită și nu se mai aude decât o șoaptă.

— Nu face asta! Te rog! Nu face asta!

Dar a plecat.

* * *

Până la ora de culcare am cele o sută de fire de păr suplimentare, pentru situația puțin probabilă în care se întoarce, însă n-o face. Ba chiar am pus zece fire în plus. Cumva, acum le smulg mai ușor. Abia dacă le simt desprinzându-se de pe scalp.

Nu mă pot gândi decât la apă. La hrană și la apă, dar mai ales la apă. Și, bineînțeles, la Cecelia mea. Nu știu dacă o voi mai vedea. Nu știu cât poate rezista cineva fără apă, dar nu poate fi prea mult. Andy a jurat că o să-mi dea drumul de-aici, dar dacă minte? Dacă o să mă lase să mor în odăița asta?

Și toate astea pentru că am ratat o programare la coafor.

Când ațipesc, pe seară, visez o piscină plină cu apă. Aplec capul și apa se îndepărtează de mine. De fiecare dată când încerc să beau, apa mă evită. Este o tortură de iad.

— Nina?

Mă trezește vocea lui Andy. Nu-mi dau seama dacă am ațipit sau am leșinat. Dar l-am așteptat toată noaptea, așa că trebuie

să mă ridic și să-i dau ce-și dorește. E singura cale de a ieși de-aici.

Ridică-te, Nina!

Îndată ce reușesc să mă salt în capul oaselor, simt cum capul mi se învârte violent. Pentru o clipă, totul se întunecă. Mă apuc de marginea saltelei subțiri, așteptând să mi se limpezească vederea. Îmi ia un minut.

— Mă tem că nu te pot lăsa să ieși dacă nu am firele alea, spune Andy de cealaltă parte a ușii. Sunetul oribil al vocii lui îmi pompează un val de adrenalină care mă ridică în picioare. Apuc plicul cu degete tremurătoare și mă împleticesc spre ușă. Îl strecor pe sub ușă și mă prăbușesc lângă zid, alunecând până la podea.

Îl aștept să numere. Pare să-i ia o eternitate. Dacă spune că n-am reușit nici acum, nu știu ce-o să mă fac. Nu mai pot rezista încă douăsprezece ore aici. Ăsta ar fi sfârșitul. O să mor în cămăruța asta.

Nu, trebuie să încerc în continuare, orice ar fi. Pentru Cece. Nu i-o pot lăsa monstrului ăstuia.

— OK, spune el în cele din urmă. Ai făcut treabă bună.

Apoi mânerul se răsucește. Iar ușa se deschide.

Andy este îmbrăcat în costum, gata să plece la serviciu. Mi-am imaginat că în momentul în care o să-l văd, după ce am fost închisă în camera asta timp de două zile, o să sar la el și o să-i scot ochii.

Dar rămân prăbușită pe podea, prea slăbită ca să mă mișc. Andy se ghemuiește lângă mine și atunci văd că are în mână o sticlă mare cu apă și un covrig.

— Uite, spune el. Ți-am adus astea.

Ar trebui să-i arunc apa în față. Așa aș vrea. Dar nu cred că pot ieși din camera asta dacă nu mănânc și nu beau ceva. Așa că îi accept darul, sorbind apa cu înghițituri mari și îndesându-mi în gură bucăți zdravene de covrig, până când termin totul.

— Îmi pare rău că a trebuit să fac asta, spune el, dar este singurul mod în care o să înveți.

— Du-te dracului, îi șuier eu.

Încerc să mă ridic în picioare, însă mă împleticesc iar. Chiar și după ce am băut toată apa aia, tot simt că mi se învârte capul. Nu pot să merg în linie dreaptă. Mă îndoiesc că pot coborî la primul etaj.

Așa că, oricât de mult m-aș urî pentru asta, îl las pe Andy să mă ajute. Îl las să mă conducă pe scări și sunt nevoită să mă sprijin cu tot corpul de el, tot drumul. Când ajungem la primul etaj, o aud pe Cecelia cântând la parter. Este bine. Nu i-a făcut niciun rău. Slavă cerului.

Dar n-o să-i dau încă o șansă.

— Trebuie să te întinzi, spune el sever. Nu ești bine deloc.

— Nu, cârâi eu răgușită.

Vreau să fiu cu Cecelia. Brațele mele tânjesc după ea.

— Te simți prea rău acum, continuă Andy.

De parcă aș fi avut gripă și nu el ar fi fost ăla care m-a ținut închisă într-o cameră timp de două zile. Îmi vorbește de parcă eu aș fi aia nebună.

— Haide.

Dar, dincolo de orice, are dreptate când spune că trebuie să mă întind. Îmi tremură picioarele la fiecare pas și sunt în continuare amețită. Așa că-l las să mă ducă în patul nostru uriaș și să mă bage în așternuturi. Dacă a existat vreo șansă să fug de aici, șansa aceea s-a dus odată ce mă întind. După cele două nopți petrecute în patul mizerabil de sus, mi se pare că dorm pe un nor.

Îmi simt pleoapele ca de plumb – nu mă pot împotrivi nevoii de a dormi. Andy stă lângă mine, pe marginea patului, trecându-și degetele prin părul meu.

— Pur și simplu nu te-ai simțit bine, spune el. Ai nevoie de o zi de somn. Nu-ți face griji pentru Cecelia. O să mă asigur că va fi bine îngrijită.

Vocea lui este atât de bună și blândă, încât încep să mă întreb dacă nu cumva totul a fost numai în imaginația mea. La urma urmelor, Andy este un soț atât de bun. Oare chiar ar fi în stare să mă încuie într-o cameră și să mă facă să-mi smulg părul din cap, la propriu? Nu pare deloc un lucru de care să fie capabil. Poate că am avut febră și toate astea sunt o halucinație oribilă?

Nu. Nu a fost o halucinație. A fost real. Știu că așa a fost.

— Te urăsc, îi șoptesc.

Andy mă ignoră și continuă să mă mângâie pe păr până când închid ochii.

— Încearcă să dormi un pic, spune el cu blândețe. E tot ce-ți trebuie acum.

PATRUZECI ȘI DOI

Pasul patru: El îi face pe ceilalți să creadă că ești nebună

Mă trezesc în sunetul îndepărtat al apei curgând.

Încă mă simt ametită și pierd din când în când contactul cu realitatea, apoi îmi revin. Cât îi trebuie organismului ca să se recupereze după ce a fost lipsit de hrană și apă timp de două zile? Mă uit la ceas – este după-amiază.

Mă frec la ochi, încercând să identific de unde se aude apa curgând. Sunetul pare să vină din baia principală, a cărei ușă e închisă. Oare Andy face un duș? Dacă da, nu am prea mult timp să plec dracului de aici.

Telefonul meu este pe noptiera de lângă pat. Îl iau repede, tentată să sun la poliție și să povestesc ce mi-a făcut. Dar nu, o să aștept. Până când o să fiu suficient de departe de el.

Văd însă că telefonul e doldora de mesaje primite de la Andy. Sunetul lor trebuie să mă fi trezit. Le citesc pe rând, încruntându-mă la ecran.

Ești bine?

În dimineața asta mi s-a părut că te-ai purtat cam ciudat. Te rog să-mi dai un telefon, ca să știu că ești OK.

Nina, este totul în regulă? O să intru într-o ședință, dar te rog dă-mi un semn că ești bine.

Ce faceți tu și Cece? Te rog să mă suni sau să-mi dai un mesaj.

Acest ultim mesaj este cel care-mi atrage atenția. Cecelia. N-am mai văzut-o de două zile. Până acum n-a trecut nici măcar o zi fără să fiu alături de ea. N-am părăsit-o nici ca să mă duc în luna de miere. Unde o fi acum?

Totuși, Andy nu m-ar fi lăsat singură cu ea dacă dormeam, nu?

Mă uit la ușa închisă de la baie. Cine e acolo? Am presupus că e Andy, dar nu se poate. Mi-a trimis mesaje de la serviciu. O fi lăsat cumva apa curgând, din greșeală? Poate m-am trezit eu să

mă duc la baie și am uitat să închid robinetul. Pare posibil, având în vedere cât de năucă sunt.

Arunc cuvertura de pe picioare. Mâinile albe ca hârtia îmi tremură îngrozitor. Încerc să mă ridic, dar nu pot. Chiar dacă am băut apă și m-am odihnit, tot mă simt mizerabil. Trebuie să mă țin de pat ca să pot face câțiva pași. Nu sunt sigură că o să reușesc să ajung de la pat la baie.

Trag adânc aer în piept ca să-mi înghit amețeala, apoi avansez cât pot de încet. Reușesc să parcurg două treimi din drum, apoi mă prăbușesc în genunchi. Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine?

Însă trebuie să știu de unde vine sunetul ăsta. De ce curge apa în baie? Iar acum, când am reușit să mă apropii, văd pe sub ușa închisă și că lumina e aprinsă. Cine e acolo? *Cine este la mine în baie?*

Parcurg târâș porțiunea rămasă. Când, într-un final, reușesc să ajung la ușa băii, întind mâna spre clanță și împing ușa. Iar ceea ce văd înăuntru este ceva ce nu voi uita pentru tot restul vieții mele.

Cece. Așezată în cadă. Are ochii închiși și stă sprijinită în șezut. Apa umple rapid cada, ridicându-se peste nivelul umerilor ei. Într-un minut sau două o s-o acopere cu totul.

— Cecelia, gem eu.

Nu spune o vorbă. Nu plânge și nu mă strigă. Dar pleoapele îi flutură ușor.

Trebuie s-o salvez. Trebuie să închid robinetul și s-o scot de acolo. Însă nu mă pot ridica în picioare și fiecare mișcare e greoaie, ca și când m-aș deplasa prin melasă. Dar o s-o salvez. O să-mi salvez fiica chiar și dacă asta înseamnă să-mi adun fiecare gram de putere. Chiar dacă asta o să mă ucidă.

Mă târăsc pe podeaua de la baie. Mi se învârtește capul atât de tare, încât nu-mi dau seama dacă o să reușesc să rămân conștientă. Însă n-am voie să leșin. Fetița mea are nevoie de mine.

Vin acum, Cece. Te rog, rezistă. Te rog.

Când ating cu degetele porțelanul căzii, aproape că plâng de ușurare. Apa i-a ajuns aproape până la bărbie. Mă întind spre robinet, dar o voce aspră îmi încremenește degetele în aer.

— Doamnă Winchester. Nu mișcați.

Dar eu tot întind mâna până la robinet. Nimeni n-o să mă oprească să-mi salvez copilașul. Reușesc să opresc apa, dar înainte să mai pot face și altceva niște brațe puternice mă apucă și mă ridică în picioare.

Ca prin ceață, văd un bărbat în uniformă care o scoate pe Cecelia din cadă.

— Ce faceți? încerc să-l întreb, dar vorbele îmi ies nedeslușite.

Bărbatul care a salvat-o pe Cecelia îmi ignoră întrebarea. Apoi se aude o altă voce:

— Este în viață, dar pare că a fost drogată.

— Da, reușesc eu să spun. Drogată.

Oamenii aceștia știu. Știu ce ne-a făcut Andy. Știu că ne-a drogat pe amândouă. Slavă cerului că a venit poliția. Un paramedic o pune pe Cecelia pe targă și alții mă ridică pe mine. O să fim bine. Au venit să ne salveze.

Un bărbat în uniformă îmi pune o lanternă în ochi. Îmi feresc privirea, tresărind sub strălucirea aceea insuportabilă.

— Doamnă Winchester, spune el cu asprime. De ce ați încercat să vă înecați fiica?

Deschid gura, dar nu-mi iese niciun sunet. *Să-mi înec fiica?* Despre ce vorbește? Încercam s-o *salvez.* Nu-și dă seama de asta?

Însă polițistul scutură din cap. Se întoarce spre unul dintre colegii săi.

— Este prea decuplată de la realitate. Se pare că a luat și ea o grămadă de pastile. Duceți-o la spital. O să-l sun pe soțul ei, să-i spun că am ajuns la timp.

Au ajuns la timp? Despre ce vorbește? Am dormit toată ziua. Pentru numele lui Dumnezeu, *ce-și imaginează ei că am făcut?*

PATRUZECI ȘI TREI

Mi-am petrecut următoarele opt luni din viață în Spitalul de psihiatrie Clearview.

Povestea care mi-a fost repetată de nenumărate ori este că am luat un pumn de sedative din cele prescrise de medicul meu și că i-am dat din ele și fiicei mele, în biberon. Apoi am așezat-o în cadă și am dat drumul la robinet. Intenția mea, se pare, era

să murim amândouă. Slavă cerului că Andy, minunatul meu soț, a bănuit că ceva era în neregulă și poliția a sosit la timp să ne salveze pe amândouă.

N-am nicio amintire a acestor lucruri. N-am nicio amintire despre cum am luat pastilele. N-am nicio amintire despre cum am așezat-o pe Cecelia în cadă. N-am nicio amintire despre cum mi-a prescris doctorul acele medicamente, dar medicul de familie la care mergem eu și Andy m-a asigurat că a făcut-o.

Potrivit terapeutului care mă are în observație la Clearview, sufăr de depresie accentuată și de halucinații. Acestea m-au făcut să cred că soțul meu m-a ținut captivă într-o cameră timp de două zile. Depresia a fost cea care mi-a determinat tentativa de crimă-suicid.

La început, nu am crezut. Amintirile mele din mansardă sunt atât de vii, încât aproape că simt înțepătura de pe scalp, de când mi-am smuls firele de păr. Dar dr. Barringer continuă să-mi explice că atunci când ai halucinații, acestea par foarte reale, deși nu sunt.

Așa că acum iau două medicamente, pentru ca halucinațiile să nu revină vreodată. Un antipsihotic și un antidepresiv. Când am sesiunile cu dr. Barringer, îmi asum partea pentru ceea ce am făcut. Chiar dacă tot nu-mi amintesc nimic din toate astea. Nu-mi amintesc decât momentul în care m-am îndreptat spre baie și am găsit-o pe Cecelia în cadă.

Însă eu trebuie s-o fi făcut. Nu mai era nimeni altcineva acolo.

Partea care m-a convins, într-un final, că acestea sunt faptele mele, este certitudinea că Andy nu mi-ar fi putut face niciodată așa ceva. Încă din ziua în care l-am cunoscut s-a purtat întotdeauna fără reproș cu mine. Și pe toată perioada ședерii mele la Clearview m-a vizitat ori de câte ori a putut. Personalul îl iubește de-a dreptul. Aduce brioșe și prăjituri pentru asistente. Întotdeauna îmi păstrează una și mie.

Astăzi mi-a adus o brioșă cu afine. Bate în ușa rezervei mele de la Clearview, un așezământ costisitor pentru cei care au probleme psihiatrice și au și bani. Vine direct de la serviciu, așa că este îmbrăcat în costum cu cravată și arată chinuitor de bine.

La început, când am fost adusă aici, m-au încuiat în cameră. Dar mă simt mult mai bine acum, când iau medicamente, așa că mi-au acordat privilegiul de a sta cu ușa descuiată. Andy se așază la capătul celălalt al patului, în timp ce eu mă îndop cu

brioșa. Antipsihoticele mi-au crescut enorm apetitul și m-am îngrășat cam zece kilograme de când sunt aici.

— Ești gata să vii acasă săptămâna viitoare? mă întreabă el.

Încuviințez din cap, ștergându-mi de pe buze firimiturile cu afine.

— Eu... eu... cred că da.

Se întinde să mă ia de mână și tresar, însă reușesc să nu mă trag înapoi. Când am venit aici, nu suportam să mă atingă. Dar până la urmă am reușit să-mi înfrâng sentimentele de respingere. Andy nu mi-a făcut nimic. Creierul meu defect e ăla care și-a imaginat totul.

Numai că mi s-a părut atât de real.

— Ce mai face Cecelia? îl întreb.

— Este foarte bine.

Mă strânge de mână.

— E atât de încântată că vii acasă.

M-am gândit că poate m-a uitat în perioada cât am fost aici, dar Cecelia nu uită deloc. În primele luni nu mi s-a permis s-o văd, însă Andy a adus-o în cele din urmă și am stat lipite una de alta, iar când programul de vizită s-a terminat a plâns atât de tare, încât mi-a rupt sufletul.

Trebuie să mă întorc acasă. Trebuie să mă întorc la viața mea, așa cum era. Andy a fost atât de grozav cu toate. Și-a asumat mai multe decât s-a așteptat, probabil, atunci când s-a căsătorit cu mine.

— Deci vin să te iau duminică, la prânz, îmi spune el. Și apoi te duc acasă. O să stea mama cu Cece.

— Grozav, îi răspund.

Oricât de încântată aș fi să merg acasă și să-mi văd fiica, gândul că mă voi întoarce în casa aceea îmi aduce o stare de rău în capul pieptului. Nu prea vreau să mai pun piciorul acolo. Mai ales în mansardă. N-o să mai urc niciodată în locul ăla.

PATRUZECI ȘI PATRU

— De ce te temi, Nina?

Auzind întrebarea doctorului Hewitt, ridic privirea. După externarea de la Clearview, acum patru luni, merg de două ori

pe săptămână la aceste ședințe de terapie. Dr. Hewitt nu este chiar ce aș fi ales eu. Pentru început probabil că aș fi preferat o femeie terapeut, o persoană mai tânără – cineva fără o coamă grizonantă. Dar mama lui Andy l-a recomandat cu multă căldură pe doctorul John Hewitt și mă simțeam aiurea s-o refuz, având în vedere că Andy a plătit enorm pentru tratamentul meu psihiatric.

Oricum, doctorul Hewitt s-a dovedit foarte bun. Nu mă presează cu întrebări dificile. Chiar acum discutăm despre faptul că, de când m-am întors acasă, nici măcar nu m-am apropiat de mansardă.

Mă foiesc pe canapeaua de piele. Mobilierul scump din biroul lui stă drept dovadă a succesului enorm al terapeutului meu.

— Nu știu de ce mă tem, asta e problema.

— Crezi că e vreun soi de temniță în mansardă?

— Nu o temniță, dar…

După declarațiile mele despre ce mi se întâmplase în casă, a fost trimis un polițist care să verifice mansarda. Acesta a găsit camera de acolo și a confirmat că nu era mai mult decât un spațiu de depozitare. Plin de cutii și hârțoage.

A fost o halucinație. Ceva a funcționat greșit în cazul chimicalelor din creierul meu și mi l-am imaginat pe Andy ținându-mă prizonieră. Serios acum, să mă pună să-mi smulg fire de păr de pe cap și să le pun într-un plic doar pentru că sărisem o programare la coafor? Privind retrospectiv, chiar e o nebunie.

Dar la momentul acela a părut atât de real. Și de când am ajuns acasă am fost foarte disciplinată cu vopsitul părului. Pentru siguranță.

Andy ține mereu închisă ușa de la scările care duc spre mansardă. Din câte știu, n-a deschis-o de când am revenit acasă.

— Cred că ar fi terapeutic pentru tine dacă ai urca acolo, îmi spune doctorul Hewitt, unindu-și sprâncenele albe și dese. În felul ăsta, locul nu va mai avea nicio putere asupra ta. Vei vedea cu ochii tăi că nu este decât o debara pentru depozitare.

— Poate…

Și Andy mă încurajase să urc. *Doar ca să vezi tu însăți. Nu ai de ce să te temi.*

— Promite-mi că o să încerci, Nina, spune el.

— O să încerc.

Poate. Mai vedem noi.

Dr. Hewitt mă însoțește în sala de așteptare unde Andy mă așteaptă așezat pe unul dintre scaunele de lemn, citind ceva pe ecranul telefonului. Când mă vede, pe chip îi răsare un zâmbet. Și-a modificat programul în așa fel încât să mă poată duce la absolut fiecare ședință de terapie. Nu știu cum de mă poate iubi în continuare atât de mult, după lucrurile îngrozitoare de care l-am acuzat. Dar lucrăm împreună la această vindecare.

Așteaptă să ne urcăm în BMW-ul lui, apoi mă întreabă despre ședință.

— Deci, cum a mers?

— Crede că trebuie să urc în mansardă.

— Și?

Înghit în sec și privesc peisajul care se perindă dincolo de geamul mașinii.

— O să mă gândesc la asta.

Andy dă din cap.

— Mi se pare o idee bună. Odată ce o să urci acolo, o să-ți dai seama că toată chestia a fost doar o halucinație. Ar fi ca o revelație, înțelegi?

Sau aș putea să am o cădere nervoasă definitivă și să încerc s-o ucid iar pe Cecelia. Desigur, acum ar fi destul de dificil, fiindcă în acest moment nu mi se permite să rămân singură cu ea. Fie Andy, fie mama lui sunt permanent prin preajmă. Asta a fost una dintre condiții ca să mă pot întoarce acasă. N-am idee cât timp va trebui să mai fiu supravegheată când mă aflu cu propria mea fiică, dar acum este limpede că nimeni n-are încredere în mine.

•

Cece este așezată pe podea, făcându-și de lucru cu unul dintre jocurile educative pe care i le-a cumpărat Evelyn. Când ne vede intrând, își abandonează jocul și se repede la mine, lipindu-se cu trupușorul de piciorul meu stâng. Aproape că mă doboară din picioare.

În ciuda faptului că nu mi se permite să stau singură cu ea, Cece a fost disperată să stea lipită de mine, de când am ajuns acasă.

— Mama, sus!

Ridică mânuțele până când o ridic în brațe. Poartă o rochiță albă plină de volane, un pic ridicolă pentru o fetiță care se joacă în living – Evelyn trebuie s-o fi îmbrăcat așa.

— Mama acasă.

Evelyn nu este la fel de rapidă ca Cece în privința urnitului de pe canapea. Se ridică încet, netezindu-și pantalonii albi, impecabili. Până acum nici n-am observat cât de des se îmbracă Evelyn în alb, culoarea în care preferă Andy întotdeauna să mă îmbrac și eu. Totuși, o prinde bine. Pare că a fost cândva blondă, dar acum părul ei, surprinzător de des pentru o femeie de vârsta ei, este cumva la limita dintre blond și alb. În general, Evelyn este o persoană care se ține incredibil de bine și pare mereu impecabilă. N-am văzut niciodată la ea nici măcar un fir tras dintr-un pulover.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de Cece, mamă, spune Andy.

— Nicio problemă. Astăzi a fost foarte cuminte. Dar… își înalță ea ochii spre tavan. Am observat că ați lăsat luminile aprinse în dormitorul de la etaj. E așa o risipă teribilă de electricitate.

Îi aruncă lui Andy o privire dezaprobatoare, iar el se înroșește ca racul. Observ cât este de disperat după aprobarea ei.

— E vina mea, intervin eu.

Nu sunt sigură că este, dar ce mama naibii – aș putea s-o iau asupra mea, din moment ce Evelyn oricum nu mă place.

— Eu am lăsat lumina aprinsă.

Evelyn țâțâie la mine.

— Nina, producerea electricității consumă o grămadă din resursele planetei noastre. Ar trebui să-ți amintești să stingi luminile când ieși din orice cameră.

— Categoric așa voi face, îi promit eu.

Evelyn îmi aruncă o privire despre care nu știu prea sigur ce înseamnă, însă ce-o să facă? Deja a eșuat în a-l opri pe fiu-său să se însoare cu mine. Desigur, poate că a avut dreptate în ceea ce mă privește, după lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut.

— Ne-am oprit să luăm ceva de mâncare, mamă, spune Andy. Avem o porție în plus. Vrei să rămâi la masă?

Sunt ușurată când Evelyn refuză, clătinând din cap. Nu este deloc o invitată plăcută la cină. Dacă ar fi rămas la masă, am fi primit garantat o serie de critici despre zona de *dining,* curățenia farfuriilor și tacâmurilor și despre mâncare în sine.

— Nu, trebuie să plec, spune ea. Mă așteaptă taică-tu.

Stă în fața lui Andy, ezitând. Preț de o clipă îmi spun că o să-l sărute pe obraz, gest pe care n-am văzut-o niciodată să-l facă până acum. În schimb, întinde mâna și-i aranjează gulerul, îi netezește cămașa. Înclină capul și-l examinează, apoi încuviințează din cap.

— În regulă, plec.

După plecarea ei, ne bucurăm toți trei de cină. Cecelia stă în scăunelul ei înalt pentru masă și mănâncă tăiței direct cu degetele. Pe la jumătatea mesei, un tăițel îi ajunge cumva pe frunte și rămâne lipit acolo până la final. Însă, oricât aș încerca să mă bucur de mâncare, am o senzație ciudată în capul pieptului. Mă tot gândesc la ce mi-a spus doctorul Hewitt. El crede că ar trebui să urc în mansardă. Așa crede și Andy.

Poate că au amândoi dreptate.

Așa că, după ce o ducem pe Cecelia la culcare, când Andy aduce iar vorba despre asta, spun „da”.

PATRUZECI ȘI CINCI

Pasul cinci: Afli că, de fapt, nu ești deloc nebună

— O s-o luăm încet, îmi promite Andy în timp ce stăm amândoi în fața ușii care duce la mansardă. Dar o să-ți prindă bine. Să vezi singură că nu ai de ce să te temi. Că toate astea n-au fost decât în mintea ta.

— În regulă, reușesc să spun.

Știu că are dreptate. Dar a părut *atât* de real.

Andy mă ia de mână. Nu mai simt nevoia să mă retrag când mă atinge. Am început din nou să facem dragoste. Am din nou încredere în el. Acesta va fi ultimul pas ca să ne întoarcem unde eram înainte ca eu să fac lucrul acela îngrozitor. Înainte să mi se defecteze creierul.

— Gata? mă întreabă el.

Dau din cap.

Urcăm împreună scările acelea scârțâitoare, ținându-ne de mână. Trebuie să punem un bec aici, undeva. Tot restul casei este atât de aranjat – poate că ar fi mai bine dacă toată zona

asta ar fi mai puțin înfricoșătoare. Nu că asta este o scuză pentru ce am făcut.

Ajungem mult prea repede în mansardă. În debaraua pentru depozitare care s-a transformat cumva, la mine în cap, într-o temniță. Andy ridică din sprâncene spre mine.

— Ești OK?

— Așa… așa cred.

Răsucește mânerul și deschide larg ușa. Lumina e stinsă, așa că în odaie este întuneric beznă. Lucru destul de ciudat, pentru că există o fereastră și știu că în noaptea asta e lună plină – am admirat-o de la fereastra dormitorului. Pășesc înăuntru, mijind ochii în umbrele încăperii.

— Andy, îmi înghit eu nodul din gât. Poți să aprinzi lumina, te rog?

— Desigur, iubito.

Trage de cordonul becului și camera se luminează. Dar nu este o lumină obișnuită. Cea care vine de deasupra capului meu este aproape orbitoare. Este extrem de puternică, ceva ce n-am mai văzut și simțit niciodată până acum. Îi dau drumul lui Andy și-mi duc ambele palme la ochi, să mă feresc.

Și apoi aud sunetul ușii care se trântește.

— Andy! îl strig. Andy!

Privirea mi s-a obișnuit suficient la lumina extrem de puternică încât să-mi dau seama de aranjamentul din cameră, dacă mijesc ochii. Și… este exact așa cum mi-o amintesc. Patul murdar din colțul camerei. Dulapul cu găleata. Minifrigiderul în care găsisem cele trei sticluțe cu apă.

— Andy? urlu eu.

— Sunt aici, Nina.

Vocea îi sună înfundat.

— Unde?

Pipăi înjur orbită, încă mijind ochii.

— Unde ai plecat?

Degetele mele întâlnesc metalul rece al mânerului de la ușă. Îl răsucesc la dreapta și…

Nu. *Nu.* Nu se poate.

Oare am încă o cădere nervoasă? Este totul doar în capul meu? Nu se poate să fie. Pare atât de real.

— Nina, se aude iar vocea lui Andy. Mă auzi?

Îmi feresc ochii cu palma.

— Este atât de multă lumină aici. De ce sunt becurile astea atât de puternice?

— Stinge-le.

Bâjbâi după cordonul becurilor și trag tare de el. Simt un val de ușurare când mă scufund iar în beznă. Durează cam două secunde până când îmi dau seama că sunt complet oarbă aici.

— O să ți se obișnuiască nițel ochii, spune el. Dar n-o să te ajute prea mult. Săptămâna trecută am acoperit fereastra cu scânduri și am pus becuri noi. Dacă stingi lumina, totul în jur o să fie ca smoala iadului. O aprinzi și… ei bine, becurile alea ultra-luminoase sunt destul de puternice, ha?

Închid ochii și nu văd decât întuneric. Îi deschid și este exact la fel. Nicio diferență. Respirația mi se accelerează.

— Lumina este un privilegiu, Nina, spune el. Mama a observat ceva mai devreme că ai uitat să stingi luminile. Știi că în alte țări există oameni care nici măcar nu au electricitate? Și tu ce faci? O irosești.

Îmi apăs palma pe ușă.

— Chestia asta chiar se întâmplă, nu-i așa?

— Tu ce crezi?

— Cred că ești un nemernic nebun și bolnav.

De cealaltă parte a ușii se aude râsul lui Andy.

— Poate. Dar *tu* ești aia care a stat la balamuc pentru că a încercat să se sinucidă și să-și omoare copilul. Poliția te-a văzut făcând-o. Ai *recunoscut* că ai făcut-o. Și până au ajuns ei să verifice cum stă treaba, camera asta arăta exact ca o debara pentru depozitare.

— A fost real, icnesc eu. În tot timpul ăsta, a fost real. Tu…

— Am vrut să știi cu ce ai de-a face.

Tonul lui este amuzat. I se pare *distractiv.*

— Am vrut să știi ce-o să se întâmple dacă încerci să scapi.

— Înțeleg.

Îmi dreg vocea.

— Îți jur. N-o să plec. Doar lasă-mă să ies de aici.

— Încă nu. Mai întâi trebuie să fii disciplinată pentru că ai risipit energia electrică.

Auzul acestor cuvinte îmi readuce în minte un sentiment copleșitor de *déjà vu.* Simt că-mi vine să vomit. Cad în genunchi.

— Deci uite cum o să meargă treaba, Nina. Pentru că sunt un băiat *atât* de bun, o să-ți ofer două variante. Poți să alegi becul sau poți să alegi întunericul. Este decizia ta.

— Andy, te rog…

— Noapte bună, Nina. Mai vorbim mâine.

— Te rog! Andy, nu face asta!

Pașii se îndepărtează și lacrimile îmi țâșnesc din ochi. N-o să se întâmple nimic dacă strig. Știu asta pentru că, în urmă cu un an, mi s-a întâmplat exact același lucru. M-a încuiat exact cum a făcut și azi.

Și, într-un fel sau altul, l-am lăsat s-o facă din nou.

Îmi imaginez lucrurile desfășurându-se la fel ca ultima dată. Ies din camera asta slăbită și drogată. El face să pară că am încercat să-mi fac rău sau, mai mult, să-i fac rău Ceceliei. După tot ce s-a întâmplat ultima oară, toată lumea se va repezi să creadă povestea lui. Mă văd îndepărtată iar de fiica mea. Abia am primit-o înapoi. Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta. *Nu pot.* O să fac tot ce-mi stă în putere.

•

Din nou, Andy mi-a lăsat în frigider trei sticle de apă. Decid să le păstrez pentru a doua zi, fiindcă sunt tot ce am și nu știu cât voi sta aici. O să le țin până când n-o să mai pot rezista nicio clipă. Pentru când o să simt că am limba făcută din șmirghel.

Situația cu lumina mă înnebunește de-a binelea. În tavan sunt înșurubate două becuri fără abajur și ambele sunt din categoria ultra-strălucitoare. Dacă le aprind, este agonizant de luminos. Dar cu ele stinse, este beznă totală. Îmi vine ideea să împing noptiera sub becuri, să mă cocoț pe ea și astfel reușesc să deșurubez unul dintre ele. Este un pic mai bine cu un singur bec, dar tot trebuie să mijesc ochii.

Andy nu revine a doua zi de dimineață. Stau toată ziua în cămăruță, îngrijorată pentru Cecelia, întrebându-mă ce naiba o să fac când voi ieși de aici. Dar asta nu este o iluzie. Nu este o halucinație. Asta chiar mi se întâmplă.

Trebuie să-mi amintesc acest lucru.

Este deja ora de culcare când, în sfârșit, aud pași în fața camerei. Stau întinsă în pat, fiindcă am ales varianta întunericului. Când afară era zi, au pătruns înăuntru câteva raze firave de soare și aproape că am putut distinge contururile vagi

ale obiectelor din încăpere. Însă acum, că soarele a apus, este iar beznă.

— Nina?

Deschid gura să răspund, dar gâtul îmi este prea uscat și nu pot spune nimic. Trebuie să-mi dreg vocea.

— Sunt aici.

— O să-ți dau drumul.

Aștept să adauge „dar nu încă”, însă n-o face.

— Dar mai întâi, există niște reguli de bază.

— Orice zici tu. *Doar, te rog, dă-mi drumul de aici.*

— Pentru început, nu spui nimănui ce s-a întâmplat în camera asta.

Are vocea fermă.

— Nu le spui prietenelor tale, nu-i spui doctorului, nu spui *nimănui.* Pentru că nimeni nu te va crede și, dacă vei vorbi despre asta nu va fi decât un semn că ți-au revenit halucinațiile, iar biata Cecelia ar putea fi iar în pericol.

Mă uit țintă în beznă. Chiar dacă știam ce avea să-mi spună, faptul că aud aceste lucruri mă umple de furie. Cum s-ar putea aștepta să nu vorbesc despre ce mi-a făcut?

— *Înțelegi, Nina?*

— Da, reușesc eu să-i răspund.

— Bine.

Aproape că-mi pot imagina rânjetul lui satisfăcut.

— În al doilea rând, dacă din când în când va trebui să fii disciplinată, se va întâmpla în această cameră.

Își bate joc de mine?

— Nici vorbă. Ia-ți gândul.

— Nu cred că ești în poziția să negociezi, Nina, pufnește el. Doar te informez despre cum se vor întâmpla lucrurile. Acum ești soția mea și am așteptări foarte specifice. Serios, este spre binele tău. Deja ți-am dat o lecție foarte valoroasă despre irosirea energiei electrice, nu-i așa?

Mă străduiesc să trag aer în piept, în întuneric. Simt că mă sufoc.

— Toate astea sunt *pentru tine,* Nina, spune el. Uită-te la alegerile îngrozitoare pe care le-ai făcut în viață înainte să mă cunoști pe mine. Aveai un serviciu pe salariu minim, fără nicio perspectivă. Ți-a tras-o un ratat care a dispărut după ce te-a

lăsat cu burta la gură. Eu doar încerc să fac din tine o persoană mai bună.

— Îmi doresc să nu te fi cunoscut vreodată, îi scuip eu cu dispreț.

— Nu-i frumos să-mi spui lucrul ăsta, râde el. Dar presupun că nu pot să dau vina pe tine. Totuși, sunt impresionat că ai reușit să deșurubezi unul dintre becurile alea. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

— De unde… de unde știi asta…?

— Te urmăresc, Nina. Te urmăresc permanent.

Îl aud prin ușă cum respiră.

— Așa va fi viața noastră de acum înainte. Vom fi un cuplu fericit, ca toate celelalte. Iar tu vei fi cea mai bună nevastă din cartier. O să mă asigur eu de asta.

Îmi apăs degetele pe pleoape, încercând să alung durerea de cap pe care o simt cuprinzându-mi tâmplele.

— Înțelegi, Nina?

Simt cum îmi dau lacrimile, dar nu pot să plâng. Sunt prea deshidratată; nu iese nimic din mine.

— Înțelegi, Nina?

PATRUZECI ȘI ȘASE

Pasul șase: înveți să trăiești cu asta

Deschid geamul de la Audiul Suzannei, pentru ca vântul să-mi răscolească părul; mă duce acasă după prânzul pe care l-am luat împreună. Ar fi trebuit să discutăm despre problemele de la APP, dar am fost distrase și am început să bârfim. E greu să te abții de la bârfă. În orașul ăsta sunt atât de multe neveste plictisite.

Oamenii cred că sunt una de-a lor. Deja am împlinit șapte ani de căsnicie cu Andy. Și și-a respectat absolut toate promisiunile. A fost, în multe feluri, un soț minunat. M-a susținut financiar, a fost o figură paternă pentru Cecelia, este echilibrat și agreabil. Nu bea și nu-și face de cap pe la spatele meu, ca alți bărbați din orașul ăsta. Este aproape perfect.

Iar eu îi urăsc îndrăzneala, tupeul.

Am făcut tot ce-a fost omenește posibil ca să ies din acest mariaj. Am negociat cu el. I-am spus că plec doar cu Cecelia și cu hainele de pe mine; m-a luat în râs. Cu istoricul meu de probleme mintale, ar fi ușor pentru el să spună poliției că am răpit-o pe Cece și că o să-i fac iar rău. Am încercat să joc rolul de soție perfectă, sperând să nu-i dau ocazia să mă ducă iar în mansardă. Am pregătit cu mâna mea cine delicioase, am ținut casa imaculată și chiar m-am prefăcut că nu simt nicio repulsie când făceam sex. Dar el găsește mereu ceva. Un lucru pe care nici nu mi l-am imaginat că-l fac greșit.

În cele din urmă, am renunțat. N-am mai încercat să fiu drăguță, din moment ce asta n-a influențat în niciun fel frecvența cu care mă ducea în mansardă. Noua mea strategie a devenit respingerea. Am început să mă port ca o scorpie, răstindu-mă la el de fiecare dată când mă enerva cel mai neînsemnat lucru. Nu i-a păsat, aproape că-i plăcea abuzul ăsta. Am încetat să merg la sală și am început să mănânc absolut orice-mi place, sperând că, dacă nu-l pot opri prin comportamentul meu, o să-l pot opri prin înfățișare. Odată m-a prins dedulcindu-mă la o prăjitură cu ciocolată și m-a târât în mansardă, unde m-a înfometat timp de două zile, drept pedeapsă. Însă după aceea n-a mai părut să-i pese.

Am încercat să dau de Kathleen, fosta lui logodnică, sperând ca ea să-mi dea niște informații cu care să mă pot duce la poliție fără să par nebună. Știam cam cum arată și vârsta aproximativă – m-am gândit că aș putea s-o găsesc. Dar știți câte femei de treizeci – treizeci și cinci de ani, pe nume Kathleen există? Destul de multe. N-am putut să dau de ea și în cele din urmă am renunțat s-o mai caut.

În medie, mă duce în mansardă o dată la două luni. Uneori mai des, alteori mai rar. Odată au trecut șase luni fără să merg sus. Nu-mi dau seama dacă e bine sau rău că nu știu când o să-i vină nebunia. Ar fi îngrozitor să cunosc exact ziua și să trebuiască să trăiesc groaza în avans, dar este teribil și să nu știu dacă îmi voi petrece noaptea în patul meu sau într-un cotlon inconfortabil. Și, bineînțeles, n-am niciodată idee despre ce fel de tortură o să mă aștepte în camera aia, fiindcă nu știu niciodată ce greșeală am făcut.

Și nu-i vorba doar despre mine. Dacă Cecelia face vreun lucru inacceptabil, eu o să fiu cea pedepsită. I-a cumpărat o

garderobă întreagă de rochițe cu volane, aspre, pe care fetița le urăște și pentru care ceilalți copii o iau peste picior, dar știe că dacă nu le poartă sau dacă le murdărește, mama ei va dispărea pentru câteva zile (cel mai probabil dezbrăcată, ca să învăț că îmbrăcămintea este un privilegiu). Așa că e ascultătoare.

Sunt îngrozită că într-o bună zi va începe s-o pedepsească și pe ea, dar între timp sunt fericită să-mi accept soarta dacă îmi cruță copilul.

Și mi-a spus foarte clar că, dacă încerc să fug, Cecelia va plăti prețul. Deja aproape că a înecat-o. Altă modalitate a lui favorită de a mă batjocori este să țină în cămară un borcan cu unt de arahide, deși știe că este alergică. L-am aruncat de zeci de ori și reapare de fiecare dată – iar câteodată sunt pedepsită pentru această abatere. Din fericire nu este o alergie fatală – doar se umple de bube. Din când în când, Andy îi strecoară puțin unt de arahide în mâncare, doar ca să-și demonstreze punctul de vedere când mâncărimea aceea neplăcută de după masă încetează.

Dacă aș ști că nu o să mă duc la pușcărie pentru asta, aș pune mâna pe un cuțit pentru friptură și i-aș tăia gâtul.

Totuși, Andy s-a pregătit și pentru această eventualitate. Desigur, știe că tentația de a-i provoca moartea sau de a-l ucide cu mâna mea s-ar putea să devină copleșitoare. Mi-a explicat cum, în eventualitatea morții sale din orice cauze, avocatul lui va trimite o scrisoare către poliție, prin care va informa despre comportamentul meu instabil și faptul că l-am amenințat cu moartea. Nu că ar fi necesar s-o facă, având în vedere istoricul meu psihiatric.

Așa că rămân cu el. Și nu-l ucid în somn. Și nici nu angajez un lunetist. Dar fantazez în legătură cu asta. Când o să crească Cecelia, când nu va mai avea nevoie de mine, poată o să reușesc să scap. Atunci nu va mai avea cu ce să mă amenințe. Odată ce ea va fi în siguranță, nu-mi pasă ce se va întâmpla cu mine.

— Am ajuns! mă anunță Suzanne plină de veselie, oprind în fața porții casei noastre. E ciudat cum, atunci când am văzut pentru prima dată aceste porți, m-am gândit cât e de fermecător să ai o casă împrejmuită. Acum mi se pare exact ceea ce este: o închisoare.

— Îți mulțumesc că m-ai adus, îi spun eu. Chiar dacă ea nu mi-a mulțumit că am plătit prânzul.

— Cu plăcere, ciripește Suzanne. Sper că va ajunge și Andrew acasă curând.

Mă strâmb auzind unda de îngrijorare din vocea ei. Acum câțiva ani, când mă împrietenisem destul de mult cu ea, am băut odată un pic cam mult împreună și i-am mărturisit totul. *Totul.* Am implorat-o să mă ajute. I-am spus că voiam să mă duc la poliție, dar nu puteam. Nu fără cineva care să mă susțină.

Am vorbit ore întregi. Suzanne m-a ținut de mână și mi-a jurat că o să fiu bine. Mi-a spus să mă duc acasă și că o să rezolvăm cumva asta împreună. Am plâns de ușurare, crezând că, în sfârșit, coșmarurile mele se vor sfârși.

Dar când am ajuns acasă, Andy mă aștepta.

Se pare că ori de câte ori îmi făceam o nouă prietenă, Andy o căuta, o scotea la o discuție și îi povestea despre problemele mele mintale. Îi spunea ce încercasem să fac. Și îi cerea ca, dacă are cel mai mic motiv de îngrijorare, să-l sune imediat. Pentru că s-ar putea să mai am un episod psihotic.

Fără să-mi spună ceva, în mijlocul conversației noastre, Suzanne se strecurase afară pentru scurt timp sub pretextul că are nevoie la toaletă și îl sunase pe Andy, îl prevenise că aveam din nou halucinații. Așa că, atunci când am ajuns eu acasă, el era deja pregătit. Ca urmare, am petrecut încă două luni la Clearview, unde am descoperit că cel puțin unul dintre directori era camarad de golf cu tatăl lui.

Când am ieșit de acolo, Suzanne s-a scuzat din tot sufletul. *Am fost îngrijorată pentru tine, Nina. Sunt atât de bucuroasă că ai primit ajutor.* Am iertat-o, bineînțeles. Fusese și ea păcălită, la fel cum am fost și eu. Dar între noi două lucrurile nu au mai fost niciodată la fel. Și de atunci n-am mai putut avea încredere în nimeni.

— Deci ne vedem vineri, da? mă întreabă Suzanne. La piesa de la școală.

— Desigur, îi răspund. Nu mai știu, la ce oră începe?

Suzanne nu-mi răspunde, distrasă brusc de ceva.

— Începe la șapte? insist eu.

— Îhî, răspunde Suzanne absentă.

Mă uit peste umăr, ca să văd ce i-a atras atenția. Când descopăr, îmi dau ochii peste cap. Este Enzo, grădinarul

cartierului, pe care l-am angajat acum câteva luni ca să lucreze și la noi în curte. Face treabă bună – muncește întotdeauna din greu și nu-și găsește niciodată scuze – și este o priveliște destul de plăcută pentru ochi. Dar e o nebunie să vezi cum toată lumea care ajunge la tine acasă și-l vede lucrând salivează și-și aduce brusc aminte că are niște lucrări dificile care trebuie făcute prin curte.

— Uau, respiră Suzanne. Am auzit că tipul care-ți lucrează în grădină e sexy rău, dar *să dea naiba.*

Îmi dau ochii peste cap.

— Îngrijește peluza și atâta tot. Nici măcar nu vorbește engleză.

— N-am nicio problemă cu asta, spune Suzanne. Ba, la dracu', chiar ar putea fi un avantaj.

N-o să se lase până când n-o să-i dau lui Enzo numărul ei de telefon. Nu că m-ar deranja. Pare un tip destul de drăguț și mă bucur dacă mai câștigă și el niște bani. Chiar dacă asta se datorează faptului că arată bine de tot, nu felului în care muncește.

Când ies din mașină și intru pe poartă, Enzo ridică privirea de la gardul viu pe care-l tunde și-mi face cu mâna, în semn de salut.

— *Ciao, Signora.*

Îi întorc zâmbetul.

— *Ciao,* Enzo.

Îmi place de Enzo. Chiar dacă nu vorbește deloc engleză, pare o persoană amabilă – pur și simplu îți dai seama de asta. Ne plantează în curte toate florile acelea minunate. Cece îl privește câteodată la lucru și, când îi pune întrebări despre flori, Enzo i le arată răbdător și le spune numele. Ea le repetă, iar Enzo dă din cap și zâmbește. De câteva ori l-a întrebat dacă poate să ajute și Enzo a ridicat privirea spre mine și a întrebat: „Este OK?" Când am încuviințat, i-a dat ceva de făcut la straturile de flori, chiar dacă asta l-a încetinit, cel mai probabil.

Toată partea de sus a brațelor îi este acoperită cu tatuaje, cele mai multe mascate de mâneca tricoului. Odată, când îl priveam lucrând, am văzut numele „Antonia" înscris într-o inimă pe bicepsul lui. M-a făcut să mă întreb cine era Antonia. Sunt destul de sigură că Enzo nu e căsătorit.

Este ceva anume în legătură cu el. Dacă ar vorbi engleză, simt că aș putea avea încredere în el. Că ar putea fi acea persoană care m-ar crede. Că ar putea chiar să mă ajute.

Stau acolo, privindu-l cum tunde gardul viu. Nu m-am mai dus la serviciu din ziua în care m-am mutat aici – nu m-a lăsat Andy. Îmi lipsește jobul. Enzo m-ar înțelege. Știu că m-ar înțelege. Păcat că nu știe deloc engleză. Dar, într-un fel, asta mă face să mă încred mai ușor în el. Câteodată simt că, dacă nu rostesc cuvintele cu voce tare, o să-mi pierd cu adevărat mințile.

— Soțul meu e un monstru, spun eu tare. Mă torturează. Mă ține prizonieră în mansardă.

Umerii lui Enzo se încordează. Lasă foarfecă jos și se încruntă.

— *Signora…* Nina…

Stomacul mi se preface într-un bolovan de gheață. De ce am spus asta? N-ar fi trebuit niciodată să rostesc aceste cuvinte. Doar că știam că nu mă înțelege și simțeam că am nevoie să spun *cuiva* care n-o să mă toarne la Andy. M-am gândit că voi fi în siguranță cu Enzo. La urma urmei, nici măcar nu știe engleză. Dar când îl privesc drept în ochii negri, văd acolo o urmă de înțelegere.

— Nu contează, spun repede.

Enzo face un pas spre mine și scutur din cap, dându-mă înapoi. Am făcut o greșeală enormă. Probabil că acum va trebui să-l concediez.

Însă el pare să fi priceput situația. Își ia din nou foarfecă și se întoarce la treabă.

Mă grăbesc să intru în casă cât pot de repede și trântesc ușa în urma mea. Așezat chiar la fereastră se află un aranjament floral spectaculos. Aș spune că are în el toate culorile curcubeului. Andy mi l-a cumpărat aseară, venind de la serviciu, ca să-mi facă o surpriză, să-mi arate ce soț extraordinar este când „mă port frumos”.

Mă uit printre flori afară, spre curtea din față. Enzo încă lucrează acolo, cu foarfecă aceea ascuțită în mâinile lui înmănușate. Dar se oprește pentru o clipă și ridică privirea spre fereastră. Ochii ni se întâlnesc o fracțiune de secundă.

Apoi mă uit în altă parte.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Am stat în mansardă cam douăzeci de ore.

Andy m-a obligat să urc acolo aseară, imediat după ce am dus-o pe Cecelia la culcare. Am învățat să nu protestez. Dacă o fac, mă paște încă o ședere la Clearview. Sau poate că a doua zi, când mă duc s-o iau pe Cecelia de la școală, n-o s-o găsesc acolo și n-o s-o mai văd o săptămână întreagă, fiindcă este „plecată din oraș”. Nu vrea să-i facă rău, dar nu mă îndoiesc că n-o să ezite. La urma urmelor, dacă acum mulți ani poliția n-ar fi ajuns exact când a ajuns, fiica mea s-ar fi putut îneca în cadă. I-am spus o dată lucrul ăsta și el n-a făcut decât să-mi zâmbească. *Asta ți-ar fi dat o lecție, nu-i așa?*

Andy mai vrea un copil. O altă ființă micuță pe care eu o voi iubi și proteja și pe care el o va folosi ca să mă controleze ani buni de acum înainte. Nu pot permite să se întâmple așa ceva. Așa că m-am dus la o clinică în oraș, am folosit un nume fals și am plătit cu cash ca să-mi monteze un sterilet. Mi-am exersat expresia de perplexitate pentru când testele de sarcină vor ieși negative.

De data asta, abaterea mea a fost că am pulverizat prea mult odorizant în dormitorul nostru. Am folosit exact aceeași cantitate ca de obicei, iar dacă nu l-aș fi folosit deloc m-ar fi închis oricum în mansardă cu ceva urât mirositor, de exemplu un pește împuțit. Acum știu cum îi funcționează mintea.

În orice caz, într-un fel sau altul, seara trecută odorizantul a fost prea puternic și chipurile i-ar fi iritat ochii. Pedeapsa mea? A trebuit să-mi pulverizez singură în ochi spray cu piper.

Oh, da.

A lăsat spray-ul în sertarul dulapului*. Îndreaptă-l spre ochi și apasă pe buton.*

Și ține ochii deschiși. Altfel, nu se pune.

Așa că am făcut-o. Mi-am pulverizat singură în ochi spray cu piper, doar ca să ies din încăperea asta nenorocită. V-a dat cineva, vreodată, cu spray din ăsta în față? Nu recomand. M-a usturat îngrozitor și, imediat după aceea, ochii au început să-mi lăcrimeze ca naiba. Simțeam că-mi ia foc fața. Și a început să-mi curgă nasul. Un minut mai târziu, spray-ul s-a scurs și mi-a intrat în gură; ustura groaznic și avea un gust teribil. Timp de câteva

minute am stat așezată pe pat, chinuindu-mă să respir. Timp de aproape o oră, abia dacă mi-am putut ține ochii deschiși.

A fost categoric mult mai rău decât un pic de odorizant.

Dar acum au trecut deja câteva ceasuri. Pot deschide iar ochii. Încă mă simt de parcă m-ar fi ars soarele pe față și am ochii umflați, dar nu mi se mai pare c-o să mor. Sunt sigură că Andy o să aștepte până când o să semăn mai mult cu mine însămi și abia pe urmă o să mă lase să ies de aici.

Ceea ce înseamnă că ar mai putea dura încă o noapte. Dar să sperăm că nu.

Fereastra nu mai este acoperită cu scânduri, cum o ține uneori, așa că am cel puțin lumină naturală. Este singurul lucru care mă împiedică să înnebunesc de tot. Mă îndrept spre geam și mă uit în grădină, dorindu-mi să fiu acolo, nu închisă aici.

Și atunci îmi dau seama că jos este cineva.

Enzo lucrează în curte. Încerc să mă dau înapoi, dar se întâmplă ca el să ridice privirea spre fereastră exact în momentul în care mă uit eu pe geam. Se uită țintă la mine și chiar și de la al doilea etaj al casei tot îmi dau seama de expresia întunecată de pe chipul lui. Aruncă mănușile de grădinărit și o pornește peste gazon, spre ieșire.

Oh, nu. Nu e bine deloc.

Nu știu ce are de gând Enzo să facă. O să sune la poliție? Nu știu dacă lucrul ăsta e bun sau rău. Cumva, Andy a reușit de fiecare dată să întoarcă lucrurile astea împotriva mea. Este mereu cu un pas în față. Cam în urmă cu un an am început să strâng niște bani într-o cizmă din dulap, economisind cu speranța că o să scap de el. Apoi, într-o zi, toți banii au dispărut și a doua zi m-a obligat să urc în mansardă.

Cam un minut mai târziu, aud un pumn izbind în ușa mansardei. Mă dau înapoi, lipindu-mă de zid.

— Nina! se aude vocea lui Enzo. Nina! Știu că ești acolo!

Îmi dreg vocea.

— Sunt bine!

Mânerul ușii se zgâlțâie puternic.

— Dacă ești bine, deschide ușa și arată-mi că ești bine.

În momentul acela îmi dau seama, șocată, că Enzo vorbește destul de bine engleza. Avusesem impresia că înțelege un pic și că vorbește mult mai puțin, dar engleza lui pare excelentă acum. Nici măcar accentul italian nu mai este atât de puternic.

— Sunt… sunt ocupată, îi spun cu o voce neobișnuit de ascuțită. Dar sunt bine! Doar am ceva de terminat aici.

— Mi-ai spus că soțul tău te torturează și te încuie în mansardă.

Trag aer în piept. I-am spus asta pentru că am avut impresia că nu înțelege. Dar acum este limpede că a înțeles tot ce i-am spus. Trebuie să încerc să țin lucrurile în control. Nu pot face nimic care să-l înfurie pe Andy.

— Dar tu cum ai intrat în casă?

Enzo lasă să-i scape un geamăt exasperat.

— Ai lăsat o cheie sub ghiveciul de la intrare. Acum, unde este cheia de la camera asta? Spune-mi.

— Enzo…

— *Spune-mi.*

Chiar știu unde este cheia de la mansardă. Nu mă ajută cu nimic când sunt înăuntru, dar îl pot îndruma pe el s-o găsească. Dacă vreau asta.

— Știu că încerci să mă ajuți, dar ăsta nu e deloc un ajutor. Te rog… nu te băga în chestia asta. O să mă lase să ies astăzi, mai târziu.

De cealaltă parte a ușii urmează o tăcere lungă. Sper că se gândește dacă merită să se implice în viața personală a clientului. Și nu știu nici care e statusul lui de imigrare, dar ce știu este că nu s-a născut aici. Sunt sigură că Andy și familia lui au destui bani și destulă putere să-l deporteze, dacă vor.

— Dă-te înapoi, spune Enzo într-un final. O să sparg ușa.

— Nu, nu face asta! încep eu să plâng. Ascultă, nu înțelegi. Dacă nu fac ce-mi spune, o să-i facă rău Ceceliei. Și o să mă trimită iar la spitalul de nebuni – a mai făcut-o și altă dată.

— Nu. Astea sunt doar scuze.

— Nu, nu sunt!

O lacrimă singuratică mi se prelinge pe obraz.

— Nu poți pricepe ce avere are. Nu poți pricepe ce-ți poate face. Vrei să fii deportat?

Enzo rămâne iar tăcut.

— Treaba asta nu e deloc în regulă. Bărbatul ăla îți face rău.

— Sunt bine. Jur.

În cea mai mare parte este adevărat. Fața încă mă arde și ochii mă înțeapă, dar Enzo nu trebuie să știe asta, încă o zi și o

să fiu absolut în regulă. Ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Și apoi o să pot să mă întorc la viața mea normală, mizerabilă.

— Vrei să plec.

Nu vreau să plece. Îmi doresc mai mult ca orice să spargă ușa, dar știu cum va răstălmăci Andy totul. Dumnezeu știe de ce-o să ne acuze pe amândoi. Nu m-aș fi gândit niciodată că va fi în stare să mă închidă în repetate rânduri într-un spital de boli mintale, doar pentru că am spus adevărul. Nu vreau ca și viața lui Enzo să devină așa. Doar că, în cazul meu, Andy are motive să mă scoată de acolo – dar n-ar avea nicio problemă să-l închidă pe Enzo pentru totdeauna.

— Da, îi spun. Te rog, pleacă.

Enzo oftează lung.

— O să plec. Dar dacă nu te văd mâine dimineață, o să vin aici să sparg ușa. Și o să sun la poliție.

— E corect.

Mai am puțin din ultima sticluță cu apă, așa că, dacă Andy nu mă eliberează până dimineață, o să fiu într-o stare foarte proastă. Aștept să-i aud pașii îndepărtându-se. Însă nu aud nimic. Stă încă de cealaltă parte a ușii.

— Nu meriți să fii tratată în felul ăsta, spune el în cele din urmă.

Apoi pașii se îndepărtează pe coridor, în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

•

În seara aceea, Andy mă lasă să ies. Când ajung în sfârșit să mă văd într-o oglindă, sunt șocată de cât de umflați îmi sunt ochii de la spray-ul cu piper, iar fața are o culoare roșu-aprins, de parcă aș fi opărită. Dar până dimineață arăt aproape normal. Obrajii sunt roz, ca și cum aș fi stat prea mult la soare cu o zi în urmă.

Enzo lucrează în grădina din față când Andy iese cu mașina din garaj, cu Cece prinsă în centură pe locul din spate. O s-o lase el la școală azi, ca să mă pot odihni. De obicei este foarte drăguț cu mine timp de câteva zile după ce mă eliberează din mansardă. Sunt sigură că în seara asta o să vină cu flori și poate cu vreo bijuterie. De parcă ar putea compensa vreuna dintre faptele lui.

Mă uit pe fereastră cum Andy iese pe poartă și se înscrie pe drum. După ce mașina dispare, îl observ pe Enzo care mă

fixează cu privirea. De obicei nu vine la noi două zile la rând. Se află aici cu un motiv care n-are nicio legătură cu starea straturilor de flori.

Ies pe ușă și mă duc spre el: a rămas în picioare, cu foarfecă de tuns în mână. Îmi trece prin cap că foarfecă aia este extrem de ascuțită. Dacă i-ar înfige-o lui Andy în piept, ăsta ar fi sfârșitul. Desigur, nici n-ar fi nevoie să facă asta. Probabil că l-ar putea ucide pe Andy cu mâinile goale.

— Vezi? mă forțez eu să zâmbesc. Ți-am spus că sunt bine.

Nu-mi întoarce zâmbetul. Simt nevoia să adaug:

— Serios.

Are ochii atât de negri, încât este imposibil să-i disting pupilele.

— Spune-mi adevărul.

— Nu vrei să auzi adevărul.

— Spune-mi-l.

În ultimii ani, absolut fiecare persoană căreia i-am spus despre lucrurile pe care mi le-a făcut Andy – poliția, doctorii, cea mai bună prietenă – a zis că sunt nebună. *Că am halucinații.* Am fost închisă într-un spital de boli nervoase pentru că am vorbit despre ce mi-a făcut. Dar iată un om care vrea să audă adevărul. Care o să mă creadă.

Așa că rămân acolo, pe peluza din fața casei, în această minunată zi însorită, și-i spun totul lui Enzo. Îi spun despre camera din mansardă. Îi spun despre câteva dintre metodele cu care m-a torturat Andy. Îi spun despre cum am găsit-o pe Cecelia inconștientă în cadă. S-a întâmplat cu niște ani în urmă, dar îmi amintesc chipul ei sub apă, de parcă ar fi fost ieri. Îi spun totul, iar fața lui se întunecă tot mai tare.

Nici nu apuc să termin și Enzo dă drumul unei tirade în italiană. Nu știu limba, dar știu că e vorba de o înjurătură, când o aud. Strânge atât de tare foarfecă, încât i s-au albit degetele.

— Îl ucid, șuieră el. În seara asta o să-l ucid.

Simt cum îmi fuge tot sângele din obraji. Mi-a prins atât de bine să-i mărturisesc tot ce mi s-a întâmplat, însă a fost o greșeală. Este mai mult decât furios.

— Enzo…

— Este un monstru! răbufnește el. *Nu vrei* să-l ucid?

Ba da, îl vreau pe Andy mort. Dar nu vreau să am de-a face cu niciuna din consecințe. Mai ales cu scrisoarea aceea care va

merge la poliție în eventualitatea morții lui. Îl vreau mort, dar nu atât de tare încât să-mi petrec restul vieții la închisoare.

— Nu ai voie s-o faci, scutur eu ferm din cap. O să mă duc la pușcărie. O să intrăm amândoi la închisoare. Asta vrei?

Enzo murmură în barbă ceva în italiană.

— Bine. Atunci îl părăsești.

— Nu pot.

— Ba *poți. O* să te ajut eu.

— Ce-ai putea face tu?

Nu e chiar o întrebare retorică. Poate că Enzo este, de fapt, foarte bogat. Poate că are niște conexiuni cu mafioții de care eu habar n-am.

— Poți să-mi dai un bilet de avion? Un pașaport nou? O identitate nouă?

— Nu, dar… se scarpină el în barbă. O să găsesc o cale, știu niște oameni. O să te ajut.

Îmi doresc nespus să-l cred.

PATRUZECI ȘI OPT

Pasul șapte: încerci să scapi

O săptămână mai târziu mă văd cu Enzo să facem planul.

Suntem foarte grijulii. Ba chiar, când vin în vizită prietenele de la APP, fac un circ întreg și țip la el că mi-a stricat mușcatele, doar ca să previn eventualele bârfe. Sunt aproape sigură că Andy mi-a pus în mașină un dispozitiv de urmărire, așa că nu mă pot duce la el acasă, în schimb pot merge la un fast-food, parchez și sar la el în mașină înainte să mă vadă cineva. Nu-mi iau telefonul cu mine.

Nu vreau să risc nimic.

Enzo și-a închiriat un mic apartament la subsol, cu intrare separată. Mă conduce în chicineta micuță, cu o masă rotundă și scaune șubrede care pârâie amenințător când mă așez. Mă simt stânjenită pentru cât de frumoasă e casa noastră față de locuința lui, dar apoi îmi dau seama că nu pare genul de persoană căreia să-i pese de astfel de lucruri.

Se îndreaptă spre frigider. Scoate o bere și o ridică în aer.

— Vrei?

Sunt tentată să spun că nu, dar mă răzgândesc.

— Da, te rog.

Se întoarce la masă cu două sticle de bere. Le deschide cu un desfăcător de pe brelocul de chei și apoi îmi pasează una peste masă. Îmi odihnesc degetele pe sticlă, simțind în palmă broboanele reci de condens.

— Mulțumesc.

Ridică din umeri.

— Nu e vreo bere grozavă.

— Nu mă refer la bere.

Enzo își trosnește degetele. Când i se încordează mușchii brațelor, e greu să nu observ cât de incredibil de sexy este acest bărbat. Dacă femeile de la mine din cartier ar ști că sunt în apartamentul lui, ar fi foarte invidioase. Ar presupune că îmi smulge chiar acum hainele de pe mine și se pregătește să mă aibă sălbatic – probabil le-ar înfuria faptul că m-a ales tocmai pe mine dintre toate femeile de pe strada noastră, unele mai atrăgătoare decât sunt eu. *Enzo ar putea mult mai mult de-atât.* Habar n-au ele. Sunt atât de departe de adevăr, încât situația e aproape amuzantă. Dar nu chiar.

— Am simțit eu, îmi spune Enzo. Soțul tău… mi-am dat seama că e rău.

Iau o înghițitură lungă din sticla de bere.

— Habar n-am avut că vorbești engleză.

Enzo râde. Lucrează deja de doi ani în curtea mea, iar acum e prima dată când îl aud râzând.

— Este mai simplu să mă prefac că nu înțeleg. Altminteri, soțiile astea casnice nu m-ar lăsa niciodată în pace. Te-ai prins?

În ciuda situației în care mă aflu, râd și eu. Are dreptate în privința asta.

— Ești de fel din Italia?

— Sicilia.

— Așadar… rotesc eu berea în sticlă. Ce te-a adus aici?

Umerii i se lasă în jos.

— Nu e o poveste prea grozavă.

— Și a mea este?

Coboară privirea spre sticla lui de bere.

— Soțul surorii mele Antonia… era ca soțul tău. Un om rău. Un om bogat, puternic și rău, care se simțea mai bine când o bătea.

I-am zis să-l părăsească, dar... n-a făcut-o. Apoi, într-o zi, a împins-o pe scări și a fost dusă la spital, dar nu s-a mai trezit niciodată.

Apucă mâneca de la tricou și o ridică, să-mi arate tatuajul pe care-l văzusem, cel cu o inimă în care este înscris numele „Antonia”.

— Acum ăsta e felul în care îmi amintesc de ea.

— Oh, îmi pun eu mâna la gură. Îmi pare foarte rău.

Văd cum îi urcă și coboară mărul lui Adam.

— Nu există dreptate în cazul unor astfel de bărbați. Nu există închisoare. Nicio pedeapsă pentru că mi-a ucis sora. Așa că am decis să-l pedepsesc eu. Eu însumi.

Îmi amintesc de privirea întunecată din ochii lui când i-am spus ce mi-a făcut Andy. *O să-l ucid.*

— L-ai...?

— Nu.

Își trosnește iar degetele – sunetul are ecou în micul apartament.

— N-am mers chiar atât de departe. Și regret. Pentru că, după aceea, viața mea n-a mai valorat nimic. *Niente.* A trebuit să folosesc tot ce aveam ca să fug.

Ia o înghițitură din sticla de bere.

— Dacă o să mă întorc vreodată, o să fiu ucis înainte să ies din aeroport.

Nu știu ce să-i spun.

— A fost greu să pleci?

— Pentru tine ar fi greu să pleci de-aici?

Mă gândesc o clipă și scutur din cap. Vreau să plec. Vreau să pun între mine și Andrew Winchester cât de mulți kilometri se poate. Dacă asta înseamnă să merg în Siberia, o s-o fac.

— O să-ți trebuiască pașapoarte pentru tine și Cecelia.

Le numără pe degete.

— Un permis de conducere. Certificate de naștere. Bani gheață suficienți cât să trăiți până îți găsești ceva de lucru. Și două bilete de avion.

Inima mi-o ia la goană.

— Deci îmi trebuie bani...

— Am economisit ceva și pot să-ți dau, spune el.

— Enzo, mi-ar fi imposibil să...

Îmi oprește protestul cu un gest al mâinii.

— Nu sunt destui. O să-ți trebuiască mai mulți. Ai de unde să faci rost?

O să găsesc o cale.

* * *

Câteva zile mai târziu, plec cu Cecelia spre școală, așa cum fac aproape în fiecare zi. Părul ei blond este prins la spate în două codițe împletite fără cusur și poartă una dintre rochițele acelea pastelate, cu volane, care o fac să iasă în evidență printre colegii de clasă. Sunt îngrozită de faptul că ceilalți copii vor râde de ea și că nu se poate juca așa cum și-ar dori. Dar, dacă nu le poartă, Andy o să mă pedepsească pe mine.

Cece bate absentă cu degetele în geamul din spate, iar eu întorc pe una din străzile care duc la Windsor Academy. Nu mi-a făcut niciodată probleme cu mersul la școală, dar nu cred că-i place. Aș vrea să aibă mai mulți prieteni. O duc la multe activități, ca s-o distrag și s-o ajut să cunoască alți copii, dar nu prea ajută.

Însă nu mai contează. Curând se va schimba totul.

Foarte curând.

Când ajung în zona unde lăsăm copiii, Cece zăbovește în mașină, cu sprâncenele ei blonde unite într-o încruntare.

— Tu vii să mă iei, da? Nu tata?

Andy este singurul tată pe care l-a cunoscut vreodată. Și nu știe exact ce mi se întâmplă, dar știe că uneori, când face vreun lucru care nu-i place lui, eu dispar zile întregi, legate. Iar când dispar, el este cel care o ia de la școală. Lucrul ăsta o sperie. Nu spune cuvintele cu voce tare, dar îl urăște.

— Eu te iau, îi răspund.

Fetișoara i se relaxează. Aș vrea să izbucnesc și să-i spun cu voce tare: *Nu te teme, scumpo. O să scăpăm curând de-aici. Și el n-o să ne mai poată face rău vreodată.* Dar nu pot încă. Nu pot să-mi asum riscul ăsta. Cel puțin nu până în ziua în care o s-o iau și o să ne ducem direct la aeroport.

După ce iese din mașină, întorc și mă îndrept spre casă. Mai am doar o săptămână de stat aici. O săptămână înainte să împachetez un bagaj, apoi să conduc douăzeci de minute spre locul unde mă așteaptă o cutie de valori cu noul meu pașaport, noul permis de conducere și un teanc mare de bani. O să cumpăr biletele de la aeroport, cu cash, fiindcă ultima dată când am cumpărat biletele înainte, Andy mă aștepta chiar la poarta

de îmbarcare. Enzo m-a ajutat să planific totul în așa fel încât să minimalizăm șansele ca Andy să-și dea seama ce fac. Până acum nu știe nimic.

Sau așa îmi imaginez până când intru în living. Până când îl găsesc pe Andy stând la masa din dining. Așteptându-mă.

— Andy, icnesc eu. Ăăă, bună.

— Bună, Nina.

Atunci văd și cele trei grămăjoare din fața lui. Pașaportul, permisul de conducere și teancul de bani.

Oh, nu.

— Așadar, ce plănuiai să faci cu astea…

Se uită în jos și citește numele de pe permisul de conducere.

— Tracy Eaton.

Simt cum mă sufoc. Picioarele îmi tremură sub mine și trebuie să mă țin de zid ca să nu mă prăbușesc.

— Cum ai obținut astea?

Andy se ridică de pe scaun.

— Încă nu ai priceput că nu poți ține nimic secret de mine?

Fac un pas în spate.

— Andy…

— Nina, spune el. E momentul să mergem sus.

Nu. Nu merg. N-o să-mi încalc promisiunea pe care i-am făcut-o fiicei mele, că eu o s-o iau azi de la școală. N-o să-mi dau voie mie însămi să stau închisă acolo zile întregi chiar când mă gândeam că o să pornesc în curând pe drumul spre libertate. N-o s-o fac. Nu mai pot face asta.

Înainte ca Andy să se poată apropia de mine, alerg spre ușa de la intrare și apoi urc în mașină. Accelerez atât de tare pe aleea de acces, încât aproape că mă izbesc de poartă, în drum spre ieșire.

Habar n-am încotro s-o apuc. O parte din mine ar vrea să meargă direct la școală la Cecelia, s-o iau de acolo.

Apoi nu fac decât să conduc până când ajung la granița cu Canada. Însă va fi dificil să scap de el fără pașaport sau permis de conducere. Sunt sigură că sună chiar acum la poliție și le mai servește vreo poveste despre cum nebuna de nevastă-sa suferă o recidivă a bolii.

În toată situația asta nu există decât un lucru bun. N-a găsit decât una dintre cele două cutii de valori. Cutiile separate au fost ideea lui Enzo. A găsit-o pe cea cu pașaportul și permisul de

conducere. Dar mai este încă un teanc de bani despre care nu știe nimic.

Conduc mai departe, până când ajung în cartierul lui Enzo. Parchez la două străzi de casa lui și apoi merg pe jos restul drumului. Alerg spre el tocmai când urcă în camionetă.

— Enzo!

Ridică brusc capul când îmi aude vocea. Îi cade fața când îmi vede expresia de pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— A găsit una dintre cutiile de valori.

Fac o pauză ca să-mi trag sufletul.

— S-a… s-a terminat. Nu pot să plec.

Simt cum expresia de pe față mi se face țăndări, înainte de a începe să vorbesc cu Enzo, acceptasem că asta va fi viața mea. Cel puțin până când Cecelia va împlini optsprezece ani. Dar acum nu mai cred că pot rezista. Nu pot trăi așa. *Nu pot.*

— Nina…

— Ce-o să mă fac? suspin eu.

Întinde brațele și mă prăbușesc în îmbrățișarea lui. Ar trebui să avem mai multă grijă. Ne-ar putea vedea cineva. Ce s-ar întâmpla dacă Andy ar crede că am o aventură cu Enzo?

Apropo, nu avem o aventură. Nici vorbă de așa ceva. El mă vede ca pe Antonia – sora pe care n-a putut s-o salveze. Nu m-a atins niciodată într-o manieră care să fie altfel decât frățească. Este chiar ultimul lucru la care să se gândească vreunul dintre noi. În momentul acesta, nu-mi trece prin minte decât felul cum s-a dus pe apa sâmbetei ceea ce credeam că ar putea fi viitorul meu. Urmează încă zece ani trăiți alături de monstrul ăsta.

— Ce-o să mă fac? spun din nou.

— E simplu, răspunde el. Trecem la planul B.

Îmi ridic fața brăzdată de lacrimi.

— Care este planul B?

— Îl ucid pe nenorocit.

Tremur când văd în ochii lui negri că vorbește serios.

— Enzo…

— Îl ucid.

Încleștează maxilarul și se îndepărtează de mine.

— Merită să moară. Nu este în regulă ce se întâmplă. O să fac pentru tine ce ar fi trebuit să fac pentru Antonia.

— Și să mergem amândoi la închisoare?

— Tu n-o să mergi la închisoare.

Îl plesnesc peste braț.

— Nu mi se pare corect nici ca tu să mergi.

— Atunci ce propunere ai?

Și atunci îmi vine ideea. Este grozav de simplă. Și chiar dacă îl urăsc pe Andy, totodată îl și cunosc foarte bine. O să funcționeze.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Pasul opt: Găsește o înlocuitoare

Nu pot alege pe oricine, la întâmplare.

În primul rând, trebuie să fie foarte frumoasă. Mult mai frumoasă decât mine, ceea ce n-ar trebui să fie prea greu, din moment ce în ultimii ani m-am neglijat intenționat. Trebuie să fie mai tânără decât mine – suficient de tânără încât să-i ofere lui Andy copiii pe care și-i dorește atât de mult. Trebuie să-i stea bine îmbrăcată în alb. Lui îi place mult culoarea asta.

Și, mai presus de orice, trebuie să fie disperată.

Ăsta este momentul în care o întâlnesc pe Wilhelmina Calloway. Este tot ce mi-am dorit. Hainele șleampete pe care le poartă la interviu nu pot ascunde cât de tânără și frumoasă este. Este disperată s-o plac. Și când mai aflu, după o cercetare simplă, că are cazier, știu că am tras lozul cel mare. Fata asta va fi disperată după un job decent și foarte bine plătit.

— Eu nu mă bag la așa ceva, îmi spune Enzo când ies în curtea din spate ca să-i cer numele detectivului particular pe care-l știe. Nu este în regulă.

I-am spus planul meu cu câteva săptămâni în urmă, dar nu a fost deloc mulțumit. *O să sacrifici pe altcineva?* Însă el nu înțelege.

— Andy mă controlează prin intermediul lui Cece, îi spun. Fata asta nu are copii. Nu s-a atașat de nimeni. Nu o reține nimic. Ea poate să plece.

— Știi bine că nu așa funcționează lucrurile, mormăie el.

— Mă ajuți sau nu?

Se încovoaie de spate.

— Da. Știi că o să te ajut.

Așa că îl angajez pe detectivul particular recomandat de Enzo folosind o parte din banii pe care am reușit să-i pitesc. Și detectivul îmi spune tot ce vreau să știu despre Wilhelmina Calloway. Îmi spune că a fost concediată de la ultimul job – și că acolo au fost cât pe ce să cheme poliția. Îmi spune că locuiește în mașină. Și îmi spune încă un amănunt picant, care schimbă totul. Chiar după ce termin convorbirea cu detectivul, o sun pe Millie și îi ofer jobul.

Singura problemă este Andy.

N-o să vrea o străină care să locuiască în casă cu noi. A fost reticent și să permită cuiva să vină pentru o curățenie de câteva ore, dar asta e. Nici măcar nu a permis să stea cineva cu Cecelia, în afară de mama lui. Însă momentul este foarte potrivit. Tatăl lui Andy s-a retras recent după ce a căzut rău pe un petic de gheață și părinții săi s-au decis să se mute în Florida. Îmi dau seama că Evelyn n-a fost deloc încântată de idee și că au hotărât să-și păstreze totuși casa pentru perioada verii, dar cei mai mulți dintre prietenii lor sunt deja mutați în sudul Floridei. Iar tatăl lui Andy abia aștepta să-și petreacă timpul la pensie jucând golf în fiecare zi cu amicii lui.

Și așa ajungem la situația în care avem nevoie de ajutor.

Partea cea mai delicată este că dormitorul lui Millie va fi camera de la mansardă. Asta n-o să-i placă deloc. Dar așa trebuie să se întâmple lucrurile. Trebuie s-o vadă acolo, sus, dacă vreau să-i induc ideea că ar putea fi înlocuitoarea mea. Trebuie să-l momesc.

Înainte de a i-o prezenta, aranjez decorul. Mă trezesc în fiecare zi plângându-mă de migrene din cauza cărora nu pot să gătesc sau să fac curat. Fac eforturi mari să las în casă o mizerie de nedescris. Încă vreo câteva zile și locul o să ajungă de nerecuperat. Avem nevoie de ajutor. Avem nevoie cu disperare.

Cu toate astea, imediat după ce descoperă că am angajat-o pe Millie, Andy mă încolțește lângă mașină. Își înfige degetele în brațul meu și mă strânge cu putere.

— Ce mama dracului crezi tu că faci, Nina?

— Avem nevoie de un ajutor, ridic eu bărbia, sfidătoare. Maică-ta nu mai este prin zonă. Avem nevoie de cineva care să o supravegheze pe Cece și să ajute la curățenie.

— Ai cazat-o în mansardă, mârâie el. Aia este camera *ta.* Ar fi trebuit s-o pui în dormitorul pentru oaspeți.

— Și unde vor sta părinții tăi când vin în vizită? În mansardă? Pe canapeaua din living?

Văd cum își încleștează maxilarul în timp ce se gândește la asta. Evelyn Winchester nu va dormi *niciodată* pe canapeaua din living.

— Las-o să stea măcar două luni, îi spun eu. Până când se termină școala și o să am eu mai mult timp pentru curățenie, iar mama ta se va întoarce din Florida.

— Nici vorbă.

— Atunci concediaz-o, clipesc eu spre el. Nu pot să te opresc.

— Crede-mă, așa o să fac.

Doar că nu o face. Pentru că, atunci când ajunge seara acasă, casa este curată pentru prima dată după mult timp. Și Millie îi servește o cină care nu e arsă. Și e tânără și frumoasă.

Așa că Millie rămâne în mansardă.

•

Treaba asta va merge numai dacă se vor întâmpla trei lucruri:

1. Millie și Andy se simt atrași unul de altul.
2. Millie mă urăște suficient încât să se culce cu soțul meu.
3. Li se oferă această ocazie.

Partea cu atracția e simplă. Millie este superbă – chiar mai atrăgătoare decât mine, când eram tânără – și chiar dacă Andy are considerabil mai mulți ani decât ea, încă arată și el extraordinar de bine. Câteodată, Millie mă privește de parcă n-ar înțelege ce vede Andy la mine. Fac tot ce pot să adaug kilograme peste kilograme. Din moment ce Andy nu are posibilitatea să mă închidă în mansardă, îndrăznesc să sar și peste programarea de la coafor și să las rădăcinile negre la vedere.

Și, mai presus de orice, o tratez oribil pe Millie.

Nu-mi este deloc ușor să mă port așa cu ea. Undeva, în adâncul ființei mele, sunt o persoană amabilă. Sau cel puțin eram, înainte ca Andy să mă distrugă. Dar tot ce fac acum este ca să-mi ating scopul. Poate că Millie nu merită asta, dar nici eu nu mai rezist. Trebuie să scap de-aici.

Începe să mă urască din prima zi petrecută la noi în casă. După-amiază am o întâlnire APP, așa că dimineață mă duc direct în bucătărie. De ceva timp am lăsat totul de izbelițe, iar Millie a

făcut o treabă extraordinară curățând lună. Chiar a muncit din greu. Totul sclipește.

Mă simt îngrozitor pentru ce-o să fac. Chiar așa mă simt.

Fac dezastru în bucătărie. Scot fiecare farfurie și fiecare cană. Arunc pe jos cratițele și tigăile. În momentul în care sosește Millie, mă îndrept spre frigider. În copilărie am fost pusă la treabă în casă și mă doare, efectiv, când iau cutia cu lapte și o vărs pe jos, lăsând laptele să se împrăștie peste tot. Dar mă forțez s-o fac.

Scopul scuză mijloacele.

Când o văd intrând în bucătărie, mă întorc spre ea și o privesc acuzator.

— Unde sunt?

— Unde… unde sunt ce?

— Notițele mele!

Îmi duc mâna la frunte, ca și când oroarea situației o să mă facă să leșin.

— Mi-am lăsat aseară pe blat toate notițele mele pentru întâlnirea APP de diseară! Iar acum nu mai sunt!

Apoi spre ea, acuzator:

— Ce-ai făcut cu ele?

Chiar am niște notițe pentru întâlnire. Dar sunt bine puse în computer. De ce mi-aș fi lăsat singurul exemplar aici, abandonat pe blatul de la bucătărie? N-are niciun sens, dar insist că așa s-au petrecut lucrurile. Știe și ea că n-am lăsat nimic aici. Dar nu știe că eu știu asta.

Strig tare, ca să-i atrag atenția lui Andy. Îi pare rău pentru ea. Îl doare sufletul fiindcă o acuz de ceva ce el știe că nu a făcut. Este atras de ea pentru că eu am transformat-o într-o victimă.

La fel cum și eu am fost o victimă cum mulți ani în urmă, când Stewart a țipat la mine din cauza laptelui care îmi cursese din sâni.

— Îmi pare foarte rău, Nina, bâiguie Millie. Dacă pot face ceva…

Mătur cu ochii dezastrul pe care l-am făcut pe podeaua din bucătărie.

— Poți curăța toată mizeria asta dezgustătoare pe care ai lăsat-o la mine în bucătărie, până rezolv eu situația.

Și, în momentul acela, mi-am îndeplinit toate cele trei obiective. Primul, atracția reciprocă: ea este îmbrăcată în niște

blugi mulați și are o frumusețe naturală. Al doilea, Millie mă urăște. Al treilea, ies ca o furtună din bucătărie ca să le dau posibilitatea de a rămâne singuri.

Dar nu-i suficient. Mai am un as în mânecă.

Andy vrea un copil.

Cu mine n-o să se întâmple. Nu cu steriletul instalat confortabil în uterul meu. Iar Andy va descoperi că sunt stearpă, pentru că detectivul particular pe care mi l-a găsit Enzo a reușit să obțină pentru specialistul în fertilitate câteva fotografii excelente unde apare alături de o femeie, alta decât cea care-i este soție de douăzeci și cinci de ani. Așa că tot ce trebuie să-i spună bunul doctor lui Andy este că n-am nicio șansă să rămân însărcinată, pentru ca pozele alea să meargă direct în coșul de gunoi.

Cu o zi înainte de întâlnirea noastră cu doctorul Gelman, o sun pe Evelyn, în Florida. Ca de obicei, nu pare absolut deloc încântată să mă audă.

— Bună, Nina, spune ea sec, insinuând ceva în genul *ce vrei de la mine?*

— Voiam doar să fii prima care află, îi spun eu, că mi-a întârziat ciclul. Cred că sunt însărcinată!

— Oh…

Face o pauză, prinsă între dorința de a se entuziasma pentru primul ei nepot biologic și disprețul că eu voi fi mama acelui copil.

— Ce minunat.

Minunat. Probabil este opusul a ceea ce gândește.

— Sper că-ți iei multivitaminele prenatale, spune ea. Și trebuie să urmezi o dietă foarte strictă în perioada sarcinii. Nu e bine pentru copil să mănânci toate gustările alea pline de calorii, cum faci de obicei. Andy este destul de permisiv și te lasă în pace, dar pentru binele copilului ar trebui să te controlezi.

— Da, desigur.

Zâmbesc subțire, delectându-mă cu faptul că Evelyn nu va fi niciodată bunica pruncului meu.

— A, oare ai putea… Ar fi *așa* grozav dacă ne-ai trimite câteva dintre lucrușoarele pe care le-a avut Andy când era mic. Zicea zilele trecute că ar vrea să-i dea copilului păturica lui și altele de genul ăsta. Crezi că ni le poți trimite?

— Da, o să-l sun pe Roberto și o să-i spun să trimită cutia.

— Minunat.

•

Andy este zguduit de aflarea rezultatului de la doctorul Gelman. În cabinetul doctorului, i-am privit chipul când a fost aruncată bomba. *Mă tem că Nina nu va reuși niciodată să ducă o sarcină până la termen.* I s-au umplut ochii de lacrimi. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, mi-ar fi părut tare rău.

Apoi, în aceeași seară, m-am certat rău de tot cu el. Și nu a fost o ceartă banală. Ci una în care să-i reamintesc absolut toate motivele pentru care nu va fi niciodată tatăl unui copil făcut cu mine.

— Este doar vina mea!

Reușesc să lăcrimez, la amintirea momentului în care m-a încuiat în mansardă și a dat căldura la maximum, până când mi-a venit să-mi jupoi pielea de pe mine.

— Dacă erai cu o femeie mai tânără, ai fi putut avea un copil. Eu sunt aia cu probleme!

O femeie mai tânără, ca Millie. Nu o spun, dar el trebuie să se fi gândit la asta. O văd în felul în care se uită la ea.

— Nina.

Întinde mâna să mă atingă și văd încă iubire în privirea lui. *Încă*. Îl urăsc atât de tare pentru că mă iubește. De ce n-a putut alege pe altcineva?

— Nu spune asta. Nu e vina ta.

— Ba da, este!

Furia crește în mine ca un vulcan și, înainte să-mi dau seama de fac, izbesc cu pumnul în oglinda de la toaletă. Zgomotul are ecou în cameră. Abia după o secundă simt durerea și văd cum sângele mi se prelinge din nodurile degetelor.

— Oh, Iisuse.

Lui Andy îi fuge culoarea din obraji.

— Stai să-ți aduc niște șervețele.

Ia la repezeală niște șervețele din baie, dar mă străduiesc să mă opun și, până reușește să-mi înfășoare mâna în ele, deja s-a murdărit și el de sânge. Când se duce la baie să se spele, aud un zgomot la ușă. Oare am trezit-o pe Cecelia cu cearta noastră? Urăsc ideea că izbucnirea mea nervoasă s-ar putea s-o fi speriat.

Deschid brusc, dar nu fiica mea este cea pe care o găsesc în fața ușii. Ci Millie. Și văd pe chipul ei că a auzit fiecare cuvânt

din cearta noastră. Îmi vede sângele de pe mâini și cască ochii mari.

Crede că sunt nebună. A devenit deja ceva obișnuit să fiu considerată astfel.

Millie crede că sunt țicnită. Andy crede că sunt prea bătrână. După toată povestea asta, nu mai trebuie decât să se ivească oportunitatea. După cât de mult am vorbit despre ele, Andy o să vrea să-mi ia biletele alea la *Showdown* – îi place la nebunie să facă lucruri care mă bucură, alternând cu ororile la care mă supune. Dar Millie e aia care o să vadă spectacolul – nu eu. Întâi spectacolul, și apoi camera de hotel rezervată peste noapte. Aproape că e prea perfect. Și îmi oferă o șansă s-o scot pe Cecelia din decor, ducând-o în tabără, așa încât Andy să n-o mai poată folosi împotriva mea.

Când sistemul de urmărire prin GPS de pe telefonul lui Millie îmi arată că în seara aceea se află în Manhattan, știu că am câștigat. După acest moment, observ felul cum se privesc unul pe altul. S-a terminat. Acum este îndrăgostit de ea.

Acum, Andy a devenit problema ei.

Sunt liberă.

CINCIZECI

N-o să se mai întâmple niciodată. N-o să mă mai ducă niciodată în mansardă. N-o să mai avertizeze pe nimeni din cartier că sunt nebună și că trebuie să-mi fie supravegheat comportamentul. N-o să mă mai încuie niciodată acolo.

Desigur, chiar dacă m-a dat afară din casă, nu voi avea pe deplin încredere până când nu vom divorța. Trebuie să fiu foarte atentă în legătură cu asta. E nevoie ca el să depună primul actele. Dacă are cea mai mică presimțire că a fost ideea mea, sunt terminată.

Stau întinsă în patul enorm din camera de hotel, planificându-mi următoarea mișcare. Mâine o să mă duc s-o iau pe Cecelia din tabără. Și apoi o să mergem… undeva. Nu știu unde, dar am nevoie de un nou început. Slavă cerului, Andy n-a adoptat-o. N-are niciun drept asupra ei. Pot s-o duc oriunde vreau eu. Nu trebuie nici măcar să mă îngrijesc de identități false, dar în mod

sigur voi reveni la numele de fată. Nu mai vreau să-mi amintesc în niciun fel de bărbatul ăla.

Aud o bătaie în ușă. Preț de o clipă îngrozitoare, mă gândesc că este Andy. Mi-l imaginez stând în prag. *Chiar ai crezut s-o să fie atât de simplu, Nina? Haide. Sus cu tine, la mansardă.*

— Cine este? întreb cu precauție.

— Sunt eu, Enzo.

Simt un val de ușurare. Deschid puțin ușa și îl văd acolo, în tricou și în blugii lui murdari de pământ, încruntat.

— Ei bine? mă întreabă el.

— S-a terminat. M-a dat afară din casă.

I se luminează ochii.

— Serios? Pe bune?

Îmi șterg ochii umezi cu dosul palmei.

— Pe bune.

— Este… incredibil…

Trag aer în piept.

— Trebuie să-ți mulțumesc. Fără tine, n-ar fi fost chip să…

Dă încet din cap.

— A fost plăcerea mea să te ajut, Nina. Datoria mea. Eu…

Rămânem așa pentru o clipă, uitându-ne unul la celălalt. Apoi el se apleacă și, după o secundă, mă sărută.

Nu m-am așteptat la una ca asta. Adică, sigur, știam că Enzo e sexy. Am și eu *ochi.* Dar am fost permanent absorbiți de obiectivul comun de a mă scăpa de Andy. Și adevărul este că, după atâția ani de căsnicie cu monstrul ăla, am crezut că sunt moartă pe dinăuntru. Încă făceam sex cu Andy, pentru că asta aștepta de la mine, dar era mereu foarte mecanic – la fel de bine aș fi putut să spăl vasele sau să spăl rufele. Nu simțeam nimic. Nu credeam că mai este posibil să simt ceva pentru cineva, vreodată. Eram în totalitate în modul de supraviețuire.

Dar acum – acum, că am supraviețuit – se vede că nu sunt deloc moartă pe dinăuntru. Nici pe departe.

Eu sunt cea care-l trage pe Enzo de tricou spre patul cel mare. Dar el este cel care-mi desface bluza… doar că unul dintre nasturi se rupe cu totul. Și tot ce se întâmplă după aceea este foarte probabil rodul unui efort comun.

Este atât de bine. Mai mult decât bine. Este uluitor. Este uluitor să fiu cu un bărbat pe care nu-l disprețuiesc din toată fibra ființei mele. Un bărbat bun și blând. Un bărbat care m-a

ajutat să-mi salvez viața. Chiar dacă nu sunt cu el decât o noapte.

Și, Dumnezeule, sărută atât de bine.

Când se termină totul, suntem amândoi transpirați, încinși și fericiți. Enzo m-a luat în brațe și m-am cuibărit lângă el.

— Ți-e bine? m-a întrebat el.

— *Foarte* bine.

Îmi îngrop obrazul la pieptul lui gol.

— N-am știut că simți ceva pentru mine.

— Dintotdeauna am simțit, îmi spune el. Din prima zi în care te-am văzut. Dar încerc să fiu, știi tu, *băiat bun.*

— Am crezut că te gândești la mine ca la o soră.

— Soră! râde el înspăimântat. Nu. Nu ca la o soră. Categoric nu ca la o soră.

Îmi vine să râd de expresia de pe chipul lui. Dar, la fel de repede, râsul îmi piere de pe față.

— Mâine plec din oraș. Știi asta, nu?

Rămâne tăcut o vreme. Oare se gândește să-mi ceară să rămân? Țin foarte mult la el, dar nu pot rămâne aici de dragul lui. Nu pot rămâne de dragul nimănui. Ar trebui să știe asta mai bine ca oricine. Poate o să se ofere să meargă cu mine. Nu-mi dau seama cum să reacționez dacă se oferă. Îl plac foarte tare. Însă, după toată povestea asta, am nevoie să fiu singură o vreme.

O să treacă ceva timp până când voi putea avea iar încredere într-un bărbat, deși bănuiesc că, dacă există cineva în care pot să mă încred, acela este Enzo. Mi-a dovedit asta cu vârf și îndesat.

Dar nu-mi cere să rămân. Nu se oferă nici să vină cu mine. Spune cu totul altceva:

— N-o putem abandona, Nina.

— Poftim?

— Pe Millie.

Mă privește cu ochii lui negri.

— N-o putem lăsa cu el. Nu e bine. N-o să permit așa ceva.

— N-o *să permiți* așa ceva? repet neîncrezătoare, îndepărtându-mă de el. Euforia de după sex s-a evaporat complet. Ce vrea să însemne asta?

— Vrea să însemne, își încleștează el maxilarele, că Millie nu merită să rămână cu el mai mult decât meritai tu.

— Este o infractoare!

— Ascultă-te ce spui. Este o ființă umană.

Mă ridic în pat în capul oaselor, trăgând păturile peste sânii dezgoliți. Enzo respiră greu și i s-a umflat o venă de pe gât; nu-l pot învinovăți că este supărat. Dar el habar n-are de nimic.

— Trebuie să-i spunem, insistă el.

— Ba nu, nu trebuie.

— O să-i spun eu.

Un mușchi îi zvâcnește pe maxilar.

— Dacă tu nu-i spui, o să-i spun eu. O s-o avertizez. Mi se umplu ochii de lacrimi.

— N-ai îndrăzni să faci una ca asta…

— Nina, scutură el din cap, iartă-mă… nu vreau să-ți fac rău, dar nu e bine ce faci. Nu-i putem face așa ceva.

— Tu nu poți înțelege.

— Ba înțeleg.

— Nu, nu înțelegi.

PARTEA A III-A

CINCIZECI ȘI UNU

MILLIE

— Andrew? strig eu. Andrew!

Tăcere.

Apuc iar mânerul rece de metal și îl răsucesc din toate puterile, sperând că doar s-a înțepenit clanța. N-am noroc. Ușa este încuiată. Dar cum se poate?

Singurul lucru care-mi trece prin cap este că probabil, atunci când a plecat să doarmă în patul lui (nu-l pot învinovăți cu totul, având în vedere cât de inconfortabil este patul ăsta și pentru o persoană, cu atât mai mult pentru două), Andrew a încuiat ușa din reflex, cu gândul că este tot o debara. Dacă era pe jumătate adormit, este o greșeală de înțeles, zic eu.

Asta înseamnă că va trebui să strig și să-l trezesc, ca să-mi dea drumul din cameră. Nu prea mă încântă varianta asta, dar la urma urmelor e vina lui că sunt încuiată aici. N-am de gând să stau blocată în cămăruța asta toată noaptea, mai ales că trebuie să fac pipi.

Aprind lumina și atunci văd cele trei cărți din centrul camerei, așezate direct pe podea. E o chestie foarte ciudată. Mă aplec asupra lor, ca să citesc titlurile de pe copertele de carton. *Ghidul închisorilor din Statele Unite. Istoria torturii.* Și un exemplar din cartea de telefon.

Cărțile astea nu erau aici seara trecută, când am mers la culcare. Oare Andrew le-a adus sus și le-a aruncat în cameră, la gândul că o să mă mut dimineață și o să poată transforma iar încăperea asta în debara? E singurul lucru care are cât de cât sens.

Dau cu piciorul în volumele grele, ca să nu-mi mai stea în drum, și caut pe noptieră, unde mi-am pus telefonul la încărcat aseară. Sau, cel puțin, unde am crezut că l-am pus. Fiindcă nu mai este acolo.

Ce mama dracului?

Ridic blugii de jos, de unde i-am aruncat aseară, și încep să caut febril prin toate buzunarele. Nici urmă de telefon. Unde naiba o fi? Deschid în grabă sertarele noptierei, disperată să găsesc acel dreptunghi micuț care a devenit colacul meu de salvare. Trag chiar și așternuturile și păturile de pe pat, întrebându-mă dacă nu cumva l-am scăpat pe acolo, în timpul activităților recreative de azi-noapte. Apoi mă las în patru labe și mă uit *sub* pat.

Nimic.

Trebuie să-l fi lăsat la parter, cu toate că îmi amintesc că prin vis că l-am folosit azi-noapte aici, sus. Dar probabil că mă înșel. Ce moment prost să-mi uit telefonul jos – tocmai când am rămas blocată aici, în mansarda asta idioată, și trebuie să merg și la baie.

Mă așez iar pe pat, încercând să nu mă gândesc la vezica mea plină. Nu știu cum fac, că reușesc totuși să adorm la loc. Când o să apară Andrew, mâine dimineață, o să fie vai de capul lui că m-a încuiat din greșeală aici.

•

— Millie? Te-ai trezit?

Deschid brusc ochii. Nu știu cum de am reușit să adorm, dar cumva am făcut-o. Încă e dimineață devreme. Cămăruța este întunecată, doar câteva raze de soare se strecoară pe ferestruică.

— Andrew.

Mă așez în capul oaselor în pat și simt presiunea vezicii pline. Mă ridic în grabă de pe pat și mă împleticesc spre ușă.

— M-ai încuiat aici noaptea trecută!

De partea cealaltă a ușii urmează o tăcere lungă. Mă aștept la niște scuze, la zdrăngănitul cheii în ușă, încercând s-o găsească pe aceea care să mă elibereze. Dar nu aud nimic din toate astea. Andrew este complet tăcut.

— Andrew. Ai cheia, nu-i așa?

— Oh, am cheia, confirmă el.

Și acesta este momentul în care mă năpădește un sentiment rău-prevestitor. Noaptea trecută mi-am tot repetat că a fost un accident. Trebuia să fi fost un accident. Dar, dintr-odată, nu mai sunt atât de sigură de asta. La urma urmelor, cum să-ți încui

iubita din greșeală într-o cameră și să nu-ți dai seama de asta decât după niște ore?

— Andrew, ai putea să deschizi ușa, te rog?

— Millie.

Vocea îi sună ciudat. Nefamiliar.

— Îți amintești că ieri citeai niște cărți de-ale mele din bibliotecă?

— Da…

— Păi ai scos câteva și apoi le-ai lăsat pur și simplu pe măsuța de cafea. Alea sunt cărțile mele și tu nu le-ai tratat prea bine, nu-i așa?

Nu știu despre ce vorbește. Da, am luat câteva cărți din bibliotecă. Trei, cel mult. Și poate că am fost distrasă și nu le-am mai pus la loc. Dar chiar e așa o mare problemă? De ce pare atât de supărat?

— Îmi… îmi pare rău.

— Hmm, spune el cu aceeași voce ciudată. Zici că-ți pare rău, dar asta e casa mea. Nu poți face tot ce vrei tu, fără nicio consecință. Credeam că știi mai bine lucrul ăsta, din moment ce ești *menajeră* și tot tacâmul.

Tresar când aud tonul zeflemitor și plin de dispreț cu care îmi descrie meseria, dar o să spun orice e nevoie ca să-l liniștesc.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fac dezordine. O să le pun la loc.

— Le-am pus eu deja. Te-ai trezit prea târziu.

— Ascultă, poți să deschizi ușa și să vorbim omenește despre asta?

— O să deschid ușa, spune el. Dar mai întâi trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Vezi alea trei cărți pe care ți le-am lăsat pe jos, în cameră?

E vorba despre volumele pe care le-a lăsat în mijlocul încăperii, cele de care aproape că m-am împiedicat noaptea trecută; sunt încă acolo unde le-a pus.

— Da…

— Vreau să te întinzi pe jos și să le ții în echilibru pe burtă.

— *Poftim?*

— M-ai auzit. Vreau să ții cărțile alea trei în echilibru pe burtă. Timp de trei ore.

Mă holbez spre ușă, imaginându-mi expresia smintită de pe chipul lui Andrew.

— Glumești, nu-i așa?

— Câtuși de puțin.

Habar n-am de ce face așa ceva. Ăsta nu este Andrew de care m-am îndrăgostit. Pare că m-a băgat într-un soi de joc bizar al lui. Nu cred că-și dă seama cât de tare mă supără.

— Ascultă, Andrew, orice-ai vrea să faci, orice joc ai vrea să joci, lasă-mă să ies din camera asta și să mă duc măcar la baie.

— Cum aș putea să-ți explic mai bine? plescăie el. Mi-ai lăsat fără nicio grijă cărțile în living și a trebuit să le pun eu în bibliotecă, în locul tău. Așa că acum vreau să iei cărțile alea și să le suporți greutatea.

— N-am de gând să fac așa ceva.

— Ei bine, mare păcat. Pentru că n-o să ieși de aici până când n-o să faci ce-ți zic să faci.

— Bine. Atunci probabil c-o să fac pipi pe mine.

— Este o găleată în dulap, dacă vrei să te ușurezi.

În ziua când m-am mutat aici, am observat găleata aia albastră din colțul dulapului. Am lăsat-o acolo, fără să mă gândesc prea mult la ea. Mă uit în dulap și o văd tot acolo. Vezica protestează, așa că încrucișez picioarele.

— Andrew, vorbesc serios. Chiar trebuie să mă duc la baie.

— Tocmai ți-am zis ce poți face.

N-o să cedeze. Nu înțeleg ce se petrece aici. Dintotdeauna, *Nina* a fost aia nebună. Iar Andrew a fost cel *rezonabil,* cel care m-a salvat când Nina m-a acuzat că i-am furat hainele.

Oare sunt amândoi nebuni? Sunt amândoi băgați în asta?

— Bine.

Hai să terminăm odată povestea. Mă așez pe jos și ridic cu zgomot una dintre cărți, ca să audă.

— În regulă, am așezat cărțile pe mine. Acum mă lași să ies?

— Nu ai așezat cărțile pe tine.

— Ba da.

— Nu minți.

Scot un oftat de exasperare.

— De unde știi măcar dacă mint sau nu?

— Știu pentru că te văd.

Simt cum mi se înmoaie șira spinării. Poate să mă *vadă?* Privirea îmi săgetează din perete în perete, în căutarea unei camere video. De cât timp mă privește? M-a spionat tot timpul cât am locuit aici?

— N-o s-o găsești, spune el. E bine ascunsă. Și nu-ți face griji, nu te-am privit tot timpul. Doar de câteva săptămâni încoace.

Mă lasă picioarele.

— Care dracului este problema ta? Lasă-mă să ies *imediat.*

— Uite care e treaba, spune Andrew calm. Nu-ți face iluzii că ești în poziția de a emite pretenții.

Mă reped la ușă. Lovesc cu pumnii în lemn, suficient de tare încât să mi se înroșească și să mă usture.

— Jur pe Dumnezeu, mai bine m-ai lăsa să ies de-aici! Nu e deloc amuzant!

— Hei. *Hei.*

Vocea calmă a lui Andrew îmi întrerupe bătăile în ușă.

— Liniștește-te. Uite, o să te las să ieși. Îți promit.

Las brațele să-mi cadă. Pumnii îmi zvâcnesc de durere.

— *Mulțumesc.*

— Doar că *nu încă.*

Simt cum mi se încing obrajii.

— Andrew…

— Ți-am spus ce trebuie să faci ca să ieși, îmi răspunde el. Este o pedeapsă extrem de corectă pentru ce ai făcut.

Strâng buzele, prea furioasă ca să-i răspund.

— Dacă ți-aș da un pic de timp să te gândești la asta, Millie? O să mă întorc mai târziu.

Jur pe Dumnezeu, încă mai cred că glumește până când zgomotul pașilor lui dispare în lungul coridorului.

CINCIZECI ȘI DOI

MILLIE

A trecut o oră de când a fost Andrew aici.

Am folosit găleata. Nu vreau să vorbesc despre asta. Dar ajunsesem într-un punct în care, dacă nu foloseam găleata, urma să simt cum șuvoiul de pipi mi se scurge pe picioare. A fost o experiență interesantă, ca să nu spun mai mult.

După ce am rezolvat cu nevoia asta, a început să-mi chiorăie stomacul. Am verificat minifrigiderul unde țin de obicei câteva gustări, poate niște iaurt. Dar, cumva, în ultimele câteva zile s-a

golit. Singurul lucru rămas au fost cele trei sticluțe cu apă. Dau peste cap două dintre ele, deși regret imediat. Dacă mă lasă aici încă niște ore? Sau *zile?* S-ar putea să am nevoie de apa aia.

Trag pe mine niște blugi și un tricou curat și apoi cercetez teancul de cărți de pe jos. Andrew a spus că vrea să le țin trei ore pe burtă și apoi o să-mi dea drumul din cameră. Nu prea înțeleg scopul acestui joc ridicol, dar poate că ar trebui s-o fac și gata. Apoi o să mă lase să ies și pot să plec dracului de-aici pentru totdeauna.

Mă întind pe podeaua fără covor. Suntem la început de vară, ceea ce înseamnă că în mansardă aerul este insuportabil de sufocant, dar podeaua e încă răcoroasă. Las capul jos și apoi iau cartea despre închisori. Este un volum gros, care trebuie să cântărească niște kilograme bune. Îl așez pe burtă.

Mă apasă și nu e chiar confortabil. Dacă aș fi încercat înainte de a folosi găleata, în mod sigur acum aș fi făcut pe mine. Dar nu-i chiar atât de rău. Apoi apuc a doua carte.

Asta e despre tortură. Presupun că titlul nu este chiar o coincidență. Sau poate că este. Cine știe?

O așez și pe aceasta pe stomac. De data asta, presiunea devine mai inconfortabilă. Cărțile sunt grele. Iar protuberanțele scapulei și ale noadei mușcă din podeaua tare, fără covor. Nu este deloc plăcut, dar este tolerabil. Însă el vrea toate cele trei cărți.

O ridic și pe ultima – cartea de telefon. Asta nu-i doar grea, ci și stufoasă. E greu și s-o ridic peste celelalte două, deja așezate pe abdomen. După câteva încercări, reușesc să așez cartea de telefon în echilibru.

Greutatea celor trei cărți aproape că îmi taie respirația. Cu două este gestionabil, dar cu trei e îngrozitor. Este extrem, *extrem* de incomod. E dificil să trag adânc aer în piept. Iar marginea de sus a cărților îmi mușcă din cușca toracică.

Nu, nu pot s-o fac. *Nu. pot.*

Arunc cele trei cărți de pe mine. Trag aer în piept și simt cum mi se ridică umerii. Doar nu se așteaptă să țin toate cărțile alea pe mine în echilibru, timp de câteva ore. Nu-i așa?

Mă ridic în picioare și încep imediat să mă învârtesc ca un leu în cușcă. Nu știu ce joc face Andrew aici, dar n-am de gând să intru în el. O să mă lase să ies de-aici. Altminteri o să găsesc

singură o cale. Trebuie să existe o cale să ies din camera asta. Aici nu e *pușcărie.*

Mă întreb dacă e posibil să deșurubez balamalele ușii. Sau mânerul. Andrew are o trusă de scule depozitată undeva, în garaj, și aș da orice să pun mâna pe ea acum, însă am o grămadă de lucruri în sertarele noptierei. Poate găsesc ceva ce poate fi folosit ca șurubelniță improvizată.

— Millie?

Din nou vocea lui Andrew. Abandonez căutarea de unelte și mă reped la ușă.

— Am pus cărțile pe burtă. Te rog, lasă-mă să ies.

— Ți-am zis să le ții trei ore. Tu nu le-ai ținut decât câteva minute.

Gata, m-am săturat de rahatul ăsta.

— Lasă. Mă. Să Ies. Acum.

— Sau ce? râde el. Ți-am spus ce trebuie să faci.

— N-o s-o fac.

— În regulă. Atunci poți rămâne încuiată acolo.

Scutur din cap.

— Deci o să mă lași să mor aici?

— N-o să mori. Când o să ți se termine apa, o să știi ce ai de făcut.

De data asta abia dacă mai aud cum se îndepărtează pașii, printre sunetele propriilor urlete.

•

Țin deja cărțile pe abdomen de două ore și cincizeci de minute.

Andrew a avut dreptate. După ce am terminat și a treia sticluță cu apă, disperarea mea de a ieși din camera asta a crescut considerabil. Când în fața ochilor au început să-mi joace fantezii cu cascade curgând, am știut că trebuie să îndeplinesc sarcina pe care a cerut-o. Desigur, nu există nicio garanție că o să mă lase să ies, dar sper s-o facă.

Cărțile sunt foarte, foarte inconfortabile. N-o să mint. Sunt momente în care simt că nu mai pot rezista nicio clipă, că greutatea lor efectiv o să-mi strivească pelvisul, dar apoi trag aer în piept – cât de bine pot cu volumele astea idioate pe mine – și rezist. Mai e puțin.

Și când o să ies de-aici…

În momentul în care se împlinesc trei ore, arunc cărțile de pe burtă. Simt o ușurare extraordinară, însă când încerc să mă ridic, abdomenul mă doare atât de tare, încât îmi dau lacrimile. O să fac și niște vânătăi, în mod sigur. Totuși, mă reped spre ușă și încep să bat.

— Am făcut-o! urlu disperată. Sunt gata! Dă-mi drumul de aici!

Însă, bineînțeles, nu vine. S-ar putea să mă vadă, însă habar n-am unde este. Este în casă? Este la serviciu? Poate fi oriunde. El știe unde mă aflu eu, dar eu nu mă bucur de același privilegiu. Nenorocitul naibii.

Abia după o oră aud pași în fața ușii. Îmi vine să plâng de ușurare. N-am suferit niciodată de claustrofobie, dar experiența asta m-a schimbat. Nu sunt sigură că de acum înainte n-o să mai pot urca în lift.

— Millie?

— Am făcut-o, nemernicule, îi arunc eu prin ușă. Acum dă-mi drumul.

— Hmm.

Tonul lui laconic mă face să-mi doresc să-l strâng de gât.

— Mă tem că nu pot.

— Dar ai promis! Ai spus că dacă țin cărțile pe burtă timp de trei ore, o să mă lași să ies.

— Așa e. Dar uite care e treaba. Le-ai dat jos cu un minut mai devreme. Așa că mă tem că va trebui s-o iei de la capăt.

Fac ochii mari. Dacă ar exista un moment în care să mă pot transforma în incredibilul Hulk și să zbor ușa din țâțâni, acesta ar fi.

— Probabil că-ți bați joc de mine.

— Îmi pare foarte rău. Dar astea sunt regulile.

— Dar… icnesc eu. Nu mai am apă deloc.

— Da, e mare păcat, oftează el. Data viitoare va trebui să înveți să-ți gestionezi mai bine apa.

— Data viitoare? Iovesc eu cu picioarele în ușă. Ți-ai pierdut mințile? N-o să mai fie nicio dată viitoare.

— De fapt, eu cred că va fi, spune el sfătos. Ești eliberată condiționat, nu-i așa? Dacă furi ceva din casă – și sunt sigur că Nina o să mă susțină în chestia asta – unde crezi că o să sfârșești? O singură abatere și te întorci iar la pușcărie! Pe când

aici nu trebuie decât să stai o zi sau două, din când în când, dacă nu te porți cum trebuie. Cred că e o afacere mai bună, nu?

OK, *ăsta* ar fi momentul în care să mă transform în incredibilul Hulk.

— Așa încât, spune el, eu m-aș întoarce la treabă. Pentru că în curând o să fii moartă de sete.

•

De data asta aștept trei ore și zece minute. Pentru că nu vreau să existe nici cel mai mic motiv pentru care Andrew să-mi ceară s-o fac și a treia oară. Asta m-ar ucide.

Îmi simt stomacul de parcă cineva m-a lovit repetat cu pumnii în el în ultimele câteva ore. Mă doare atât de tare, încât la început nici nu mă pot ridica de jos. Trebuie să mă rostogolesc pe-o parte și să mă ridic în șezut împingându-mă în brațe. Mă doare capul din cauza lipsei apei. Trebuie să mă târăsc spre pat și să mă ridic pe el. Mă așez și-l aștept pe Andrew să vină.

Mai trece o jumătate de oră până când îi aud iar vocea dincolo de ușă.

— Millie?

— Am făcut-o, îi spun, deși din mine abia dacă mai iese o șoaptă. Nici măcar nu pot să stau în picioare.

— Te-am văzut.

Aud în vocea lui un ton de superioritate.

— Te-ai descurcat excelent, adaugă el.

Și apoi se aude cel mai grozav sunet din lume. Cel al ușii care se deschide. Este mai grozav chiar și decât atunci când am ieșit din pușcărie.

Andrew intră în cameră strângând în palme un pahar cu apă. Mi-l întinde și, pentru o clipă, îmi trece prin cap ideea că ar fi putut strecura niște droguri acolo, dar nici măcar nu-mi pasă. Îl dau pe gât. Pe tot.

Se așază alături de mine pe pat. Își lasă mâna pe talia mea și mă înfior de silă.

— Cum te simți?

— Mă doare burta.

Înclină capul.

— Îmi pare rău.

— Chiar îți pare?

— Trebuie să primești o lecție atunci când greșești cu ceva – este singurul mod în care o să înveți.

Îi zvâcnesc buzele.

— Dacă ai fi făcut-o cum trebuie de prima dată, nu ți-aș mai fi cerut s-o faci încă o dată.

Ridic privirea și-i cercetez trăsăturile frumoase. Cum m-am putut îndrăgosti de omul ăsta? Părea drăguț și normal și minunat. N-am avut nici cea mai vagă idee ce monstru este. Obiectivul lui nu este să se însoare cu mine – ci să mă facă prizoniera lui.

— Cum ți-ai dat seama cât am ținut cărțile pe burtă, mai exact? îl întreb. Este imposibil să poți vedea atât de bine.

— Ba dimpotrivă.

Scoate telefonul din buzunar și accesează o aplicație. Pe ecran apare imaginea clară, color, a camerei mele. În imagine, la o rezoluție incredibilă, suntem noi doi stând pe pat. Mă văd pe mine, palidă și gârbovită, cu părul încleiat.

— Nu-i așa că imaginea are o calitate extraordinară? Ca un film.

Nemernicul ăsta. M-a privit toată ziua cum sufăr. Și are intenția clară de a mă face să mai trec prin asta. Doar că data viitoare va dura mai mult. Și Dumnezeu știe ce o să mă mai pună să fac. Am fost deja prizonieră o dată – n-o să permit să mi se întâmple iar. În niciun caz.

Așa că bag mâna în buzunarul blugilor.

Și scot de acolo spray-ul cu piper pe care l-am găsit în găleată.

CINCIZECI ȘI TREI

NINA

Când am angajat detectivul particular care să sape în trecutul Wilhelminei Calloway, am găsit niște informații foarte interesante.

Presupusesem că Millie a mers la închisoare pentru vreo infracțiune legată de droguri sau poate pentru vreun furt. Dar nu. Millie Calloway a mers la pușcărie pentru cu totul altceva. A fost condamnată pentru crimă.

La momentul acela avea doar șaisprezece ani și până la șaptesprezece ani intrase deja în pușcărie, așa că detectivul a făcut ceva efort ca să obțină toate acele informații. Millie a fost într-o școală cu internat. Nu, nu o banală școală cu internat, ci una specială pentru adolescenții cu probleme de disciplină.

Într-o seară, Millie și una dintre prietenele ei s-au strecurat la o petrecere, în căminul băieților. Millie tocmai trecea pe lângă una dintre camere, când a auzit, de dincolo de ușă, cum prietena ei striga după ajutor. A intrat în încăperea întunecată și l-a găsit pe unul dintre colegii ei de clasă – un fotbalist de nouăzeci de kilograme – încercând să-i violeze prietena.

Așa că Millie a pus mâna pe prespapier de pe birou și l-a lovit pe băiat în cap. De mai multe ori. Băiatul a murit înainte de a ajunge la spital.

Detectivul avea și poze. Avocatul lui Millie a argumentat că ea nu încercase decât să-și apere prietena care era agresată. Dar dacă te uiți la pozele alea, e greu de crezut că n-a vrut să-l omoare. Avea craniul zdrobit zdravăn.

Până la urmă a pledat „vinovată” ca să reducă acuzațiile de omucidere, având în vedere vârsta ei și împrejurările. Familia băiatului a căzut de acord – voiau răzbunare pentru moartea fiului lor, dar voiau totodată să nu fie numit violator peste tot, pe internet.

Millie a acceptat înțelegerea pentru că mai fuseseră și alte incidente. Lucruri care ar fi ieșit la lumină dacă mergea la proces.

În școala primară a fost exmatriculată când s-a bătut cu un băiețel din clasa ei care îi punea tot felul de porecle – l-a împins de pe bară și acesta și-a rupt mâna.

În școala gimnazială a tăiat cauciucurile de la mașina profesorului de matematică, pentru că nu i-a dat notă de trecere. La scurt timp după aceea a fost trimisă la școala cu internat.

Iar apoi incidentele au continuat chiar și după condamnare. Millie nu a fost dată afară fiindcă nu se pricepea la ospătărie. A fost concediată după ce i-a tras un pumn în nas unuia dintre colegi.

Millie pare o fată dulce și drăguță. Asta vede Andrew când se uită la ea. N-o să-i cerceteze trecutul așa cum am făcut-o eu. Nu știe de ce este în stare.

Și iată adevărul adevărat:

Inițial am vrut să angajez o menajeră cu speranța că ar putea deveni înlocuitoarea mea – cu speranța că, dacă Andrew se va îndrăgosti de altă femeie, o să mă lase în sfârșit în pace. Dar pe Millie nu de asta am angajat-o. Nu de asta i-am dat o copie a cheii de la cameră. Și nu de asta am lăsat spray-ul cu piper în găleata albastră din dulap.

Am angajat-o ca să-l ucidă.

Doar că ea nu știe asta.

CINCIZECI ȘI PATRU

MILLIE

Andrew urlă când spray-ul cu piper îi intră în ochi.

Duza este cam la șapte centimetri de ochii lui, așa că primește o porție zdravănă. Apoi mai apăs o dată, pentru siguranță, în timp ce întorc capul și închid ochii. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să iau niște spray cu piper în ochi, deși e greu să nu capeți ceva din reziduuri.

Când ridic iar privirea, îl văd ținându-se cu mâna de fața cumplit de roșie. Telefonul i-a căzut din mână pe podea și îl ridic, foarte atentă să nu ating nimic altceva, în următoarele douăzeci de secunde, totul trebuie să meargă perfect. Am petrecut ultimele șase ore plănuind asta, cu trei cărți grele așezate pe burtă.

Mă clatin pe picioare când mă ridic, însă mă descurc. Andrew se zvârcolește încă pe pat și, înainte să-și poată recăpăta vederea, mă strecor afară din cameră și închid ușa după mine. Apoi iau cheia pe care mi-a dat-o Nina și o bag în broască. O răsucesc, o scot și o strecor în buzunar. Apoi mă dau un pas înapoi.

— Millie! urlă Andrew de cealaltă parte a ușii. Ce mama dracului faci?

Cobor privirea spre ecranul telefonului. Îmi tremură degetele, dar reușesc să accesez setările și să opresc blocarea ecranului înainte ca telefonul să se blocheze automat, așa că nu mai am nevoie de parolă.

— Millie!

Mai fac un pas înapoi, ca și când ar putea să treacă prin ușă și să pună mâna pe mine. Dar nu poate. Sunt în siguranță de cealaltă parte a ușii.

— Millie.

Vocea i-a devenit un urlet gros.

— Dă-mi drumul de aici *imediat.*

Inima îmi bate repede în piept la fel ca atunci când am intrat în dormitorul acela, cu ani și ani în urmă, și am dat peste Kelsey țipând la cretinul ăla de fotbalist *Dă-te de pe mine!* Iar Duncan râdea, complet beat. Am rămas acolo o secundă, ca paralizată, în timp ce furia îmi creștea în piept. El era mult mai mare decât oricare dintre noi – nu aveam cum să-l trag de pe ea. Camera era întunecată și am pipăit pe birou până când am dat cu mâna peste un prespapier și…

N-o să uit niciodată ziua aceea. Cât de bine m-am simțit când am izbit prespapierul în țeasta nenorocitului ăluia până când n-a mai mișcat. Aproape că a meritat toți anii petrecuți în pușcărie. La urma urmelor, cine știe câte alte fete am salvat de el?

— O să-ți dau drumul, îi spun. Doar că *nu încă.*

— Cred că glumești.

Indignarea din vocea lui este aproape palpabilă.

— Asta e casa *mea.* Nu mă poți ține ostatic aici. Iar tu ești o infractoare. Tot ce trebuie să fac este să chem poliția și te întorci iar în pușcărie.

— Așa e, îi spun. Dar cum o să chemi tu poliția când eu ți-am luat telefonul?

Mă uit la ecran. Îl văd în culori vii stând acolo, în picioare. Văd chiar și roșeața teribilă de pe chip, cauzată de spray-ul cu piper, și lacrimile de pe obraji. Își verifică buzunarele, apoi cercetează podeaua cu ochii umflați.

— Millie, îmi spune că voce lentă, controlată. Îmi vreau telefonul înapoi.

Slobod un hohot răgușit de râs.

— Sunt sigură că-l vrei.

— Millie, dă-mi telefonul înapoi chiar acum.

— Hmm. Nu cred că ești în poziția de a avea *pretenții.*

— *Millie.*

— Doar o clipă.

Strecor telefonul lui în buzunar.

— Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Mă întorc imediat, *pe bune.*

— Millie!

Încă îl aud strigându-mi numele când mă îndepărtez pe coridor și apoi cobor la parter. Îl ignor. Nu are ce să facă cât timp e încuiat în camera aia. Și știu precis și care va fi următoarea mișcare.

Primul lucru pe care-l fac este exact ce am spus că voi face – mă duc în bucătărie, unde beau pe nerăsuflate două pahare cu apă. Apoi îmi pregătesc un sandvici bologna. Nu, nu *abalone.* Bologna. Cu multă maioneză și pâine albă. După ce am băgat ceva în stomac, parcă mă simt mult mai bine. În sfârșit, pot gândi ca lumea.

Scot telefonul lui Andrew. Este tot în odaia din mansardă, pe care o bate în sus și-n jos. Ca un animal în cușcă. Dacă îl las să iasă, nici nu-mi pot imagina ce-o să-mi facă. Gândul ăsta e suficient că simt o transpirație rece pe ceafă. În timp ce-l privesc, pe ecran apare un mesaj de la „mama”.

Ai de gând să-i trimiți Ninei actele de divorț?

Navighez prin mesajele anterioare. Andrew i-a spus maică-sii totul despre cearta cu Nina. Trebuie să-i răspund fiindcă, dacă el n-o face, ne-am putea trezi cu maică-sa aici – și atunci sunt terminată. Nimeni nu poate să aibă vreo bănuială că s-a întâmplat ceva cu Andrew.

Da. Vorbesc chiar acum cu avocatul.

Răspunsul de la mama lui Andrew vine aproape instantaneu.

Foarte bine. Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Și am făcut întotdeauna ce-am știut mai bine în privința Ceceliei, dar Nina este foarte lejeră cu disciplina și fetița aia a devenit un fel de plod răzgâiat.

Simt în piept un ghimpe de simpatie pentru Nina și Cecelia. Oricum nu e prea grozav că mama lui Andrew n-a plăcut-o niciodată pe Nina. Dar să vorbești așa despre propria nepoată? Și mă întreb ce anume are în minte maică-sa când pomenește despre „disciplină”. Dacă seamănă cu ideea lui Andy despre pedeapsă, atunci mă bucur că Nina n-a procedat niciodată așa.

Scriu răspunsul cu degete tremurătoare:

Se pare că ai avut dreptate în legătură cu Nina.

Iar acum trebuie să mă ocup de nemernicul ăla. Îndes telefonul la loc în buzunar și urc scările spre etaj, apoi parcurg

tot drumul spre mansardă. Când ajung sus, pașii din cameră se opresc. Trebuie să mă fi auzit.

— Millie, spune el.

— Sunt aici, îi răspund înțepată.

Își drege vocea.

— Ai demonstrat ce-aveai de demonstrat în legătură cu camera. Îmi pare rău pentru ce am făcut.

— Chiar îți pare?

— Da. Acum mi-am dat seama că am greșit.

— Înțeleg. Deci îți pare rău?

Își drege iar vocea.

— Da.

— Spune-o.

Rămâne tăcut pentru o clipă.

— Ce să spun?

— Spune că-ți pare rău pentru lucrul teribil pe care mi l-ai făcut.

Îi privesc pe ecran expresia întipărită pe chip. Nu vrea să-mi spună că-i pare rău, fiindcă nu-i pare. Nu-i pare rău decât că mi-a dat ocazia să mă descurc mai bine decât el.

— Îmi pare foarte rău, spune el într-un final. Am greșit foarte tare. Ți-am făcut un lucru îngrozitor pe care n-o să-l mai fac niciodată.

Face o pauză.

— Acum îmi dai drumul?

— Da, o să-ți dau.

— Mulțumesc.

— Doar că *nu încă.*

Trage aer în piept cu zgomot.

— Millie…

— O să te las să ieși.

Vocea mea calmă îmi contrazice bătăile din piept.

— Dar, înainte de asta, trebuie să fii pedepsit pentru ce mi-ai făcut.

— Nu intra în jocul ăsta, urlă el. Nu ești făcută pentru el.

Nu mi-ar vorbi așa dacă ar ști că am ucis un bărbat cu un prespapier. N-are nicio idee despre asta. Dar fac prinsoare că Nina știe.

— Vreau să te întinzi pe jos podea și să pui cărțile alea trei pe tine.

— Haide, Millie. E ridicol.

— Nu te las să ieși din camera aia până când nu o faci.

Andrew ridică privirea și se uită spre camera video. Întotdeauna mi s-a părut că are ochi frumoși, dar acum veninul din ei este cel care privește spre mine. *Nu spre mine,* îmi amintesc. Privește spre camera video.

— Bine. O să-ți fac pe plac.

Se întinde pe podea. Unul câte unul, ridică volumele și le așază teanc pe abdomen, așa cum făcusem și eu cu doar câteva ore mai devreme. Dar este mai mare și mai puternic decât mine și pare doar puțin incomod, chiar și cu toate cărțile alea pe burtă.

— Mulțumită? strigă el.

— Mai jos, îi răspund.

— Poftim?

— *Mută cărțile mai jos.*

— Nu știu ce…

Îmi apăs fruntea pe ușă, în timp ce-i vorbesc:

— Ba știi exact ce vreau să spun.

Chiar și prin ușă, îl aud cum trage chinuit aer în piept.

— Millie, nu pot…

— Dacă vrei să ieși din camera aia, va trebui s-o faci.

Mă uit țintă la ecranul telefonului, urmărindu-l. Împinge cărțile mai jos, până deasupra boașelor.

Înainte părea doar neplăcut, dar acum situația s-a schimbat. Fața i-a încremenit într-o grimasă.

— Iisuse Hristoase, icnește el.

— Bine. Acum rămâi așa trei ore.

CINCIZECI ȘI CINCI

MILLIE

În timp ce stau pe canapea și mă uit la televizor, așteptând să treacă cele trei ore, mă gândesc la Nina.

În tot timpul ăsta am crezut că ea era aia nebună. Acum nu mai știu ce să cred. Ea trebuie să-mi fi lăsat spray-ul ăla cu piper

în cameră. A bănuit ce urma să-mi facă. Ceea ce mă face să cred că i-a făcut și ei același lucru. Poate chiar de mai multe ori.

Oare a fost Nina cu adevărat geloasă? Sau doar s-a prefăcut? Nu sunt foarte sigură. O parte din mine ar vrea s-o sune și s-o întrebe, dar presupun că n-ar fi o idee bună. La urma urmelor, Kelsey n-a mai vorbit niciodată cu mine după ce l-am omorât pe Duncan. Nu înțeleg de ce, pentru că l-am ucis pentru *ea*. Încerca s-o violeze. Dar când am revăzut-o pe fosta mea bună prietenă, m-a privit cu dezgust.

Nimeni nu a înțeles vreodată. După ce am dat de necaz pentru că am tăiat cauciucurile domnului Cavanaugh, am încercat să-i explic mamei cum îmi spusese că o să rămân corigentă la matematică dacă nu-l las să mă pipăie. Nu m-a crezut. Nimeni nu m-a crezut. M-a trimis la o școală cu internat pentru că intram mereu în tot felul de belele. Nici asta n-a mers prea bine. După incidentul de la școala cu internat, s-au spălat pe mâini de mine pentru totdeauna.

Și când, într-un final, am primit o slujbă decentă după ce am ieșit din închisoare, a trebuit să rezolv cu barmanul Kyle, care mă tot ciupea de fund ori de câte ori avea ocazia. Așa că, într-o bună zi, m-am răsucit pe călcâie și i-am tras un pumn în nas. N-a depus plângere doar pentru că i-a fost rușine că-l bătuse o fată. Însă mi-au spus să nu mă mai întorc. Și, curând după asta, am ajuns să locuiesc în mașină.

Singura persoană în care pot avea încredere sunt eu însămi.

Casc și închid televizorul. Tocmai au trecut cele trei ore și Andrew nu s-a mișcat de pe podea. Respectă toate regulile, chiar dacă trebuie să fie deja în agonie. Urc scările fără grabă spre ultimul etaj. Chiar când ajung, îl văd cum azvârle cărțile de pe boașe. Rămâne acolo pentru câteva clipe, îndoit de durere.

— Andrew? îl strig.

— *Ce?*

— Cum te simți?

— Cum *crezi* că mă simt? șuieră el. Dă-mi drumul de-aici, curvă nenorocită.

Nu pare nici pe departe la fel de calm și arogant cum era ultima dată când am fost aici. E bine. Mă aplec spre ușă, privindu-i chipul pe ecran.

— Chiar nu-mi place să te aud înjurând. Mă gândesc că, din moment ce te bazezi pe ajutorul meu, ai putea fi un pic mai drăguț.

— Lasă. Mă. Să. Ies.

Stă în fund pe podea, cu capul în mâini.

— Jur pe Dumnezeu, Millie. Dacă nu mă lași să ies de-aici chiar acum, o să te ucid.

O spune atât de natural. *O să te ucid.* Mă holbez la ecranul telefonului, întrebându-mă câte alte femei au mai fost în camera asta. Mă întreb dacă a murit vreuna dintre ele aici. Pare absolut posibil.

— Liniștește-te. O să te las să ieși.

— Bine.

— Doar că *nu încă.*

— Millie… mârâie el. Am făcut exact ce ai spus. Trei ore.

— Trei ore?

Ridic din sprâncene, chiar dacă el nu mă poate vedea.

— Îmi pare rău dacă ai auzit trei ore. De fapt, am spus *cinci* ore. Așa încât mă tem că va trebui s-o iei de la capăt.

— Cinci…

Îmi place de nu mai pot că imaginea asta în culori îmi permite să văd cum se albește la față.

— Nu pot face asta. Nu mai pot să stau încă cinci ore. Trebuie să mă lași să ies de-aici. Jocul ăsta s-a terminat.

— Asta nu este o *negociere,* Andrew, îi spun eu răbdătoare. Dacă vrei să ieși din camera aia, trebuie să mai ții cărțile alea pe mizeriile tale de bijuterii pentru încă cinci ore. Tu alegi.

— Millie. *Millie,* respiră el sacadat. Uite, avem ce să negociem. Ce vrei? Îți dau bani. O să-ți dau pe loc un milion de dolari dacă mă lași să ies. Ce zici de asta?

— Nu.

— Două milioane.

E ușor pentru el să-mi ofere niște bani pe care n-are nicio intenție să mi-i dea vreodată.

— Mă tem că nu. Eu mă duc la culcare acum, dar poate ne vedem iar dimineață.

— Millie, fii rezonabilă! mă strigă cu voce spartă. Ai putea să-mi lași cel puțin niște apă. Pot să primesc niște apă?

— Mă tem că nu. Poate că data viitoare ar trebui să-ți lași gagica încuiată acolo cu ceva mai multă apă, ca să-ți rămână și ție.

Cu aceste cuvinte, mă îndepărtez pe culoar, în timp ce el mă strigă. Imediat ce ajung în dormitor, caut pe Google: *Cât timp poate supraviețui cineva fără apă?*

CINCIZECI ȘI ȘASE

NINA

Când îi vin în întâmpinare Ceceliei, în tabără, o văd mai fericită decât a fost vreodată. Este cu niște prietene pe care și le-a făcut acolo, iar fețișoara rotundă îi strălucește. S-a bronzat pe obraji și pe umeri și are pe cot o zgârietură acoperită cu un plasture pe jumătate desprins. În loc de rochițele alea oribile cu volane pe care insistă Andy să le poarte, este îmbrăcată într-o pereche confortabilă de pantaloni scurți și un tricou. Aș fi fericită dacă n-ar mai pune în veci o rochie pe ea.

— Bună, mamă!

Se repede spre mine, iar coada prinsă la spate se leagănă în urma ei. Suzanne spunea că atunci când mezinul ei a început s-o strige „mamă” în loc de „mami” a fost ca un pumnal înfipt în inimă. Dar eu eram bucuroasă că Cece crește, fiindcă asta însemna că în curând va fi suficient de mare încât *el* să nu mai aibă nicio putere asupra ei. Asupra *noastră.*

— Ai venit mai devreme!

— Da…

Deja îmi ajunge cu creștetul la umeri. Oare a crescut de când e aici? Mă îmbrățișează cu brațele ei slabe, lăsându-și capul pe umărul meu.

— Acum unde mergem?

Zâmbesc. Când și-a făcut bagajele pentru tabără, i-am spus să pună câteva lucruri în plus, fiindcă nu știu dacă ne întoarcem direct acasă. I-am spus că poate o să mergem în altă parte. Așa că încă mai am în mașină o parte din bagajele ei.

N-am știut dacă și ce avea să se întâmple. N-am știut dacă lucrurile vor merge potrivit planului. De fiecare dată când mă gândeam la asta, mi se umpleau ochii de lacrimi. Suntem libere.

— Unde ai vrea să mergem? o întreb.

Lasă capul într-o parte.

— Disneyland!

Am putea merge în California. Mi-ar plăcea mult să pun cinci mii de kilometri între mine și Andrew Winchester. Pentru situația în care îi dă prin cap că ar trebui să fim iar împreună. Pentru situația în care Millie nu face ce sper eu să facă.

— Hai să mergem! îi spun.

Lui Cece i se luminează chipul și începe să sară de bucurie. Încă mai are voioșia aceea copilărească. Încă mai are capacitatea de a trăi clipa. Nu i-au fost furate de tot. Nu încă, oricum.

Apoi se oprește brusc și pe față îi apare o expresie serioasă:

— Dar tata?

— El nu vine cu noi.

Ușurarea de pe chipul ei o oglindește pe cea de pe chipul meu. Până acum, Andrew n-a atins-o nici cu un deget, și am supravegheat atent asta. Dacă aș fi văzut cea mai mică urmă de vânătaie pe copilul meu, i-aș fi spus lui Enzo că poate să-l ucidă. Dar n-am văzut niciodată nimic. Totuși, știa și ea că unele dintre abaterile ei aveau ca efect pedepsirea mea. E o fetiță isteață.

Desigur, faptul că trebuia să fie permanent perfectă în prezența tatălui ei însemna că refula atunci când nu era el în preajmă. Nu prea are încredere în niciun adult în afară de mine și uneori poate fi dificilă. S-a spus despre ea că e un plod răzgâiat. Dar nu e vina ei. Fiica mea are suflet bun.

Cece aleargă spre cabană, ca să-și ia bagajele. Pornesc în urma ei, dar aud telefonul sunând în geantă. Scotocesc prin dezordinea din poșetă până când dau de el. Este Enzo.

Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să-i răspund și nu pot nega faptul că mi-a dăruit o noapte de neuitat. Dar sunt gata să las în urmă partea aceea din viața mea. Nu știu de ce mă sună, însă nici nu sunt convinsă că aș vrea să știu.

Apoi îmi trece prin minte că îi datorez măcar să răspund la telefon.

— Alo? cobor eu vocea cu câteva tonuri. Ce s-a întâmplat?

Tonul lui Enzo este grav și serios.

— Trebuie să vorbim, Nina.

Niciodată în viața mea cuvintele asta nu au dus la ceva bun.

— Ce este?

— Trebuie să te întorci aici. Trebuie s-o ajuți pe Millie.

Pufăi indignată.

— Nici vorbă.

— Nici vorbă?

L-am mai văzut pe Enzo furios, dar niciodată față de mine. Este o premieră.

— Nina, fata are necazuri. Tu ai pus-o în situația aia.

— Așa e, are necazuri pentru că s-a culcat cu soțul meu. Tot *mie* ar trebui să-mi pară rău pentru ea?

— Tu ai împins-o să facă asta!

— N-ar fi trebuit să muște momeala. Nu i-a pus nimeni pistolul la tâmplă. Oricum, o să fie bine. Andy nu mi-a făcut nimic timp de luni întregi. Și nu înainte de a fi căsătoriți.

Pufnesc iar.

— O să-i scriu o scrisoare după divorț, OK? O s-o avertizez în legătură cu el. Înainte să se mărite.

Preț de câteva clipe, de cealaltă parte este tăcere deplină.

— Millie n-a mai ieșit de trei zile din casă.

Ochii îmi fug spre cabana Ceceliei. Este încă înăuntru, împachetând și pălăvrăgind probabil cu prietenele ei. Mă uit înjur la ceilalți părinți care au venit să-și ia copiii. Mă trag într-o parte, coborând și mai mult vocea.

— Cum adică?

— Eram îngrijorat pentru ea. Așa că am pus un semn roșu pe unul dintre cauciucurile mașinii ei. Au trecut trei zile de când semnul este exact în același loc. Nu s-a dus nicăieri în tot timpul ăsta.

Las să-mi scape un oftat de ușurare.

— Ascultă, Enzo. Asta nu înseamnă nimic. Poate că au plecat amândoi într-o excursie.

— Nu. Pe el l-am văzut plecând cu mașina.

Îmi dau ochii peste cap.

— OK, atunci poate merg amândoi cu aceeași mașină. Poate că ea n-are chef să plece nicăieri.

— Este lumina aprinsă în mansardă.

— În…

Îmi dreg vocea și mă mai îndepărtez câțiva pași de ceilalți părinți.

— De unde știi?

— Am fost în curtea din spate.

— După ce te-a concediat Andy?

— A trebuit să verific, OK? Este cineva acolo, sus.

Strâng atât de tare telefonul în mână, încât încep să mă furnice degetele.

— Și ce? Dormitorul ei era în mansardă. Chiar e așa o chestie că stă acolo?

— Nu știu. Tu să-mi spui.

Simt cum mă năpădește o senzație de greață. Când am plănuit toate astea, pe vremea când voiam ca Millie să fie înlocuitoarea mea și apoi mai târziu, când am vrut ca ea să-l ucidă pe nenorocitul ăla, nu prea m-am gândit serios la o astfel de situație. I-am lăsat spray-ul cu piper, i-am dat cheia de la cameră și m-am gândit că o s-o descurce. Dar acum îmi dau seama că se poate să fi făcut o mare greșeală. Gândul că este captivă în camera de la mansardă, că trebuie să îndure tortura la care o supune Andy, oricare ar fi aceea. Gândul ăsta îmi face rău.

— Dar tu? îl întreb pe Enzo. Nu poți să te duci să vezi ce face?

— Am sunat la ușă. Nu răspunde nimeni.

— Dar cheia de sub ghiveci?

— Nu era acolo.

— Dar…

— Nina, mârâie Enzo, ce spui tu este că ai vrea să intru prin efracție în casa aia? Știi ce s-ar întâmpla dacă mă prind? *Tu* ai cheia. Tu ai tot dreptul să intri acolo. Merg cu tine, dar nu pot să mă duc singur.

— Dar…

— Toate astea sunt doar scuze! răbufnește el. Nu-mi vine să cred că ai lăsa-o să sufere în halul ăla, așa cum ai suferit și tu.

Mai arunc o ultimă privire spre cabana Ceceliei. O văd venind spre mine, târând bagajele după ea.

— Bine, îi spun. O să mă întorc. Dar cu o singură condiție.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

MILLIE

A doua zi de dimineață, când mă trezesc în dormitorul de oaspeți, primul lucru pe care-l fac este să iau telefonul lui Andrew și să accesez aplicația pentru camera video din mansardă. În câteva clipe, încăperea îmi apare pe ecran. Mă uit țintă la ea și sângele îmi îngheață în vine. Camera este pustie. Andrew nu mai este acolo.

A reușit să iasă.

Strâng tare păturile în mâna stângă. Fac ochii roată prin dormitor căutându-l din privire, la gândul că poate stă ascuns în umbră. Sesizez o mișcare bruscă în dreptul ferestrei și aproape că fac atac de cord, însă după aceea îmi dau seama că nu-i decât o pasăre.

Unde este? Și cum a reușit să iasă? Există vreun buton de siguranță de care eu n-am știut? O modalitate prin care să poată scăpa, în caz că se trezește vreodată în situația asta? Dar este greu de crezut așa ceva. A ținut cărțile alea pe boașe ore întregi. De ce s-o fi făcut, dacă ar fi avut cum să scape?

Oricum ar fi, acum, că a ieșit din cameră, probabil este și îngrozitor de enervat.

Trebuie să ies din casa asta. *Acum.*

Apoi privirea îmi cade pe telefon. Și văd cum ceva se mișcă pe ecran. Expir încet. Totuși, se pare că Andrew este tot acolo. Sub cuverturile de pe pat. Doar că nu l-am văzut, pentru că stătea nemișcat.

Folosesc funcția de derulare a filmării. Îl văd întins pe podea, strâmbându-se din cauza greutății pe care o ține pe el. Cinci ore. A făcut ce i-am zis, timp de cinci ore. Așa că, dacă e să-mi țin partea mea de promisiune, acum trebuie să-l eliberez.

Îmi iau timp să mă pregătesc. Fac un duș lung și fierbinte. Tensiunea din gât mi se topește ca și când n-ar fi fost, sub apa aburindă care mi se prelinge pe trup. Știu ce am de făcut mai departe. Și sunt gata.

Îmi trag pe mine un tricou confortabil și o pereche de blugi. Îmi strâng părul blond-cenușiu într-o coadă la spate și strecor

telefonul lui Andrew în buzunar. Apoi iau ceva ce am apucat ieri din garaj și îl ascund în celălalt buzunar.

Urc scările scârțâitoare către mansardă. Am urcat aici de suficiente ori încât să știu că nu toate scârțâie. Doar anumite trepte. A doua, de exemplu, este foarte zgomotoasă. Și ultima.

Când ajung sus, bat tare în ușă. Mă uit la ecranul telefonului, la imaginea color a încăperii. Andrew nu se clintește de pe pat.

Îngrijorarea îmi dă furnicături în ceafă. Nu a băut nimic timp de douăsprezece ore. Trebuie să se simtă deja foarte slăbit. Îmi amintesc cum m-am simțit ieri, când eram îngrozitor de însetată. Dacă este inconștient? Ce mă fac atunci?

Însă în clipa aceea îl văd foindu-se pe saltea. Îl privesc cum se chinuie să se ridice în șezut și se freacă la ochi cu podul palmelor.

— Andrew, îi spun. M-am întors.

Ridică ochii și se uită direct în cameră. Mă scutură un fior când îmi imaginez exact ce mi-ar face dacă deschid ușa aia. Dacă o deschid, o să mă tragă de coadă înăuntru, înainte de a-mi da drumul, o să-mi facă chestii îngrozitoare. Asta *dacă* o să-mi mai dea drumul vreodată.

Se ridică nesigur în picioare. Se îndreaptă spre ușă și se prăbușește în fața ei.

— Am făcut-o. Lasă-mă să ies.

Da. Sigur.

— Uite care-i treaba, îi spun. Nu s-a filmat nimic peste noapte. Frustrant, nu-i așa? Deci mă tem că va trebui să…

— N-o mai fac încă o dată.

Are fața roșie și nu e de la spray-ul cu piper.

— Trebuie să mă lași să ies *chiar acum,* Millie. Nu-mi mai arde dejoacă.

— O să te las să ieși.

Fac o pauză.

— Doar că *nu încă.*

Andrew face un pas înapoi, uitându-se țintă la ușă. Apoi mai face unul. Și încă unul. Și își ia elan. Se aruncă în ușă atât de tare, încât o zguduie din țâțâni. Dar ușa nu se clintește.

Apoi se dă iar înapoi. Rahat.

— Ascultă, îi spun. O să te las să ieși. Dar mai este un lucru pe care vreau să-l faci.

— Du-te dracului. Nu te cred.

Se repede iar în ușa care se zguduie, dar nu se clintește niciun centimetru. Casa este relativ nouă și bine făcută. Mă întreb dacă ar fi în stare să spargă ușa. Poate când e în formă bună și hidratat cum trebuie. Dar nu acum. Și ar fi greu de spart din interior, pentru că pe partea aia este fixată în balamale.

Îl aud cum respiră greu. Se sprijină de ușă, încercând să-și recapete suflul. Are și fața mai roșie decât înainte. Nu cred că ar fi în stare s-o dărâme.

— Ce vrei să fac? reușește el să spună.

Scot din buzunar obiectul pe care l-am găsit în trusa lui de scule din garaj. Este un patent. Îl strecor prin spațiul de sub ușă. De cealaltă parte, îl văd că se apleacă și-l ridică. Îl întoarce pe-o parte și pe alta. Se încruntă.

— Nu înțeleg. Ce vrei să fac?

— Ei bine, îi spun eu, a fost atât de greu să-mi dau seama exact cât ai ținut cărțile alea pe tine. Cu ăsta va fi mai simplu. O înțelegere pentru o singură încercare.

— Nu pricep.

— E simplu. Dacă vrei să ieși din cameră, tot ce trebuie să faci este să-ți smulgi un dinte.

Mă uit pe ecran la fața lui. Buzele i se strâmbă într-o grimasă și aruncă patentul pe jos.

— Faci mișto. Nu se poate. Nu fac așa ceva.

— Cred, continui eu, că trebuie să mai treacă alte câteva ore fără apă și vei avea o cu totul altă părere.

Se dă iar înapoi câțiva pași. Își adună toate puterile. Se repede spre ușă și se izbește de ea cât poate de tare. Din nou, ușa se zguduie, dar nu se clintește. Îl văd cum este aruncat înapoi și se prăbușește pe podeaua de lemn, urlând de durere. Sincer vorbind, ar fi făcut mai bine să-și scoată pur și simplu un dinte. Odată, pe când lucram la bar, un tip s-a îmbătat și a dat cu pumnul în zid; și-a rupt un os. Nu m-ar surprinde să fi pățit și Andrew la fel.

— Lasă-mă să ies! urlă el la mine. Lasă-mă să ies *imediat* din nenorocita asta de cameră.

— O să te las să ieși. Știi ce ai de făcut.

Își sprijină mâna dreaptă cu stânga. Cade în genunchi, aproape îndoit de durere. Mă uit pe ecranul telefonului cum apucă patentul cu mâna stângă. Îmi țin respirația când îl văd că-l bagă în gură.

Oare o s-o facă? Nu mă pot uita la așa ceva. Închid ochii, incapabilă să privesc.

Urlă agonizant. Este același sunet pe care l-a scos Duncan când l-am izbit cu prespapierul în țeastă. Deschid larg ochii; Andrew este încă pe ecran. Este încă în genunchi. Îl văd cum lasă capul în jos, plângând ca un copil.

A ajuns la limită, e aproape de o cădere nervoasă. Nu poate să reziste. Este în stare să-și scoată dinții din gură doar ca să iasă din camera aia.

Habar n-are că ăsta e doar începutul.

CINCIZECI ȘI OPT

NINA

Ceva nu a mers cum trebuie.

O simt din secunda în care trag mașina în fața casei lui Andrew. În casa aia s-a întâmplat ceva îngrozitor. O simt cu fiecare fibră a ființei mele.

Am acceptat să mă întorc aici cu o singură condiție. Ca Enzo să rămână cu Cece și *s-o apere cu prețul vieții lui.* Nu există nimeni altcineva pe lumea asta căruia să i-o încredințez pe fiica mea. Cunosc o grămadă de femei în oraș și absolut fiecare dintre ele a căzut victimă șarmului soțului meu. N-aș avea încredere în niciuna dintre ele că n-ar sfârși prin a i-o încredința lui.

Dar consecința este că am venit aici singură.

Ultima dată m-am aflat în casa asta acum o săptămână, însă mi se pare că a trecut o eternitate de atunci. Parchez în fața porții, pe stradă, în spatele mașinii lui Millie. Mă ghemuiesc îndărătul ei și văd semnul roșu pus de Enzo pe cauciuc. Este încă acolo. Se află în același loc în care era ieri sau alaltăieri? Habar n-am.

— Nina? Tu ești?

E Suzanne. Mă ridic, îndepărtându-mă de mașina lui Millie. Suzanne stă pe trotuar, cu capul înclinat spre mine, întrebător. Ultima dată când am văzut-o arăta de-a dreptul ca un schelet, dar acum parcă a slăbit și mai tare.

— E totul în regulă, Nina? mă întreabă ea.

Afișez un zâmbet fals.

— Da. Bineînțeles. De ce n-ar fi?

— Trebuia să ieșim la prânz alaltăieri și n-ai apărut. Așa că am trecut să văd ce faci.

Da, corect. Prânzurile mele săptămânale cu Suzanne. Dacă există un lucru care n-o să-mi lipsească din viața asta, atunci ăsta este.

— Îmi pare rău. Cred că am scăpat din vedere.

Suzanne strânge buzele. N-o să uit niciodată felul în care dădea din cap, înțelegătoare, când i-am povestit tot ce mi-a făcut Andy, pentru ca apoi să dea fuga să mă toarne. A ales să-l creadă pe el, și nu pe mine. N-o să uit genul ăla de trădare.

— Am auzit un zvon îngrozitor, spune ea. Am auzit că te-ai mutat. Că l-ai părăsit pe Andy. Sau că el…

— Că m-a părăsit pentru *menajeră?*

Văd expresia de pe chipul ei și știu că am nimerit la fix. Toată lumea din oraș vorbește despre noi.

— Mă tem că nu-i adevărat. Bursa zvonurilor a dat iar greș. Am fost plecată doar s-o iau pe Cece din tabără, atâta tot.

— Oh.

Suzanne s-a făcut cenușie de dezamăgire. Spera la o mică bârfă suculentă.

— Ei, mă bucur să aud. Eram îngrijorată pentru tine.

— N-ai absolut deloc motive să fii îngrijorată.

Obrajii încep să mă doară de la cât am zâmbit.

— Nu te supăra, am avut drum lung de făcut, așa că te rog să mă scuzi…

Suzanne mă urmărește cu privirea când o apuc pe alee, spre intrarea din fața casei. Sunt sigură că în minte i se învârtesc o mulțime de întrebări. De exemplu, dacă am fost s-o iau pe Cecelia din tabără, ea unde este? Și de ce n-am parcat în garaj, ci în stradă? Dar n-am timp să mă justific în fața acestei femei îngrozitoare.

Trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat cu Millie și cu Andy.

Parterul casei este întunecat. Din moment ce ultima dată când am fost aici Andy m-a dat afară, încep prin a suna la sonerie, fără să dau buzna înăuntru. Apoi aștept să-mi deschidă cineva.

După două minute, sunt încă în fața ușii.

În cele din urmă scot inelul de chei din geantă. Am făcut mișcarea astea de atâtea ori până acum. Apuc cheile și o bag în broască pe cea care are inscripționat un „A” de aramă. Ușa fostei mele locuințe se deschide larg.

Deloc surprinzător, în casă este la fel de întuneric. Nu se aude niciun sunet.

— Andy? strig eu.

Niciun răspuns.

Mă îndrept spre ușa care duce la garaj. O deschid și văd acolo BMW-ul lui Andy. Desigur, asta nu exclude posibilitatea ca Andy și Millie să fi plecat împreună într-o excursie. Ar fi putut lua un taxi spre aeroportul LaGuardia. Așa face Andy de obicei. Pariez că au decis spontan să plece într-o vacanță.

Doar că, în inima mea, știu că nu așa stau lucrurile.

— Andy? strig eu, de data asta mai tare. Millie?

Nimic.

Pornesc spre scări. Arunc o privire spre etaj, încercând să-mi dau seama dacă e vreo mișcare. Nu văd nimic. Cu toate astea, pare că e cineva acolo.

Încep să urc scările. Picioarele îmi tremură, mai e puțin și-mi cedează genunchii, dar continui să merg până când ajung la etaj.

— Andy?

Înghit nodul din gât.

— Vă rog… Dacă sunteți aici, vă rog, răspundeți…

Fiindcă nu primesc niciun răspuns, încep să verific fiecare cameră. Dormitorul matrimonial – pustiu. Dormitorul de oaspeți – pustiu. Camera lui Cece – pustie. Sala de cinema – tot pustie.

N-a mai rămas decât un loc de verificat.

Ușa spre scara mansardei este deschisă, dar lumina a fost mereu foarte proastă aici. Mă țin de balustradă și arunc o privire spre capătul scării. E cineva acolo. Sunt sigură de asta.

Millie trebuie să fie închisă în cameră. Andy trebuie să-i fi făcut și ei asta.

Dar atunci unde e Andy? De ce are mașina aici, dacă el lipsește?

Abia mă țin picioarele să urc cele paisprezece trepte care duc la palierul mansardei. La capătul coridorului se află odaia în care am petrecut atâtea zile oribile din căsnicia mea. În cameră e lumină. O rază se strecoară pe sub ușă.

— Nu te teme, Millie, murmur eu. O să te ajut.

Enzo a avut dreptate. N-ar fi trebuit s-o abandonez în casa asta. M-am gândit că e mai puternică decât mine, dar m-am înșelat. Iar acum am pe conștiință tot ce i se întâmplă. Sper că este bine. O s-o scot de aici.

Scotocesc prin geantă după cheia de la mansardă. O potrivesc în broască și deschid larg ușa.

CINCIZECI ȘI NOUA

NINA

— Oh, Doamne, șoptesc.

În mansardă lumina este aprinsă, exact așa cum am bănuit. Cele două becuri pâlpâie în tavan. Ar trebui să fie schimbate, dar luminează suficient cât să-l văd pe Andy.

Mai bine zis, cel care era cândva Andy.

Timp de șaizeci de secunde întregi, nu pot decât să mă holbez la el. Apoi mă aplec și vomit. Slavă cerului că azi-dimineață am fost prea agitată ca să mănânc micul-dejun.

— Bună, Nina.

Aproape că fac infarct la auzul vocii din spatele meu. Mi-a făcut atât de rău ce-am văzut, încât nici măcar n-am auzit pașii de pe scară. Mă răsucesc și iat-o. Millie. Cu un spray cu piper ațintit spre fața mea.

— Millie, icnesc eu.

Îi tremură mâinile și este foarte palidă. Este ca și când m-aș uita într-o oglindă. Dar ochii îi ard.

— Lasă jos spray-ul, îi spun cât pot de calm.

Nu se supune.

— N-am de gând să-ți fac rău… promit.

Mă uit spre trupul de pe jos și apoi iar la Millie.

— De cât timp stă aici?

— De cinci zile…?

Vocea ei sună complet neutru.

— Sau șase? Am pierdut socoteala.

— E mort.

O spun ca pe o afirmație, dar îmi iese mai mult ca o întrebare.

— De cât timp e mort?

Millie ține în continuare spray-ul cu piper îndreptat spre mine și mi-e frică să nu cumva să fac mișcări bruște. Știu de ce e în stare fata asta.

— Crezi că e mort de-a dreptul? mă întreabă ea.

— Să verific? Vrei?

Ezită, apoi dă din cap în semn de încuviințare.

Mă mișc lent, pentru că nu vreau să primesc spray în ochi… știu prea bine cum e să fii împroșcat cu așa ceva. Mă aplec lângă trupul soțului meu, întins pe podea. Nu pare să fi supraviețuit. Are ochii întredeschiși, obrajii supți și buzele deschise. Pieptul nu i se mișcă. Dar partea cea mai rea este sângele închegat din jurul gurii și de pe cămașa lui albă. Printre buzele întredeschise se văd câțiva dinți lipsă. Îmi reprim reflexul de vomă.

Chiar și așa, când încerc să-i verific pulsul de la gât, mă aștept să mă prindă de încheietură. Dar n-o face. Este complet nemișcat. Apăs ca să-i iau pulsul, dar nu simt nimic.

— A murit.

Millie se uită țintă la mine preț de o clipă, apoi lasă în jos spray-ul cu piper. Se prăbușește pe pat și-și îngroapă fața în mâini, ca și când abia acum ar fi realizat grozăvia a ceea ce s-a petrecut. A ceea ce a făcut.

— Oh, Doamne. Oh, nu…

— Millie…

— Știi ce înseamnă asta.

Ridică privirea și se uită la mine cu ochii injectați. Furia i s-a consumat, lăsând în urmă doar frică.

— Gata, s-a terminat. O să mă întorc la pușcărie pentru tot restul vieții mele.

Lacrimile i se scurg pe obraji și umerii i se scutură în tăcere – la fel cum plânge și Cece când nu vrea ca cineva să știe. Dintr-odată, Millie mi se pare dureros de tânără. Este doar o fetișcană.

Și atunci știu ce am de făcut.

Mă așez lângă ea pe pat și o iau cu blândețe de umeri.

— Nu, n-o să mergi la închisoare.

— Despre ce vorbești acolo, Nina?

Ridică spre mine chipul brăzdat de lacrimi.

— L-am ucis! L-am încuiat în camera asta timp de o săptămână și l-am lăsat să moară! Cum ar putea însemna asta că *nu* mă duc la închisoare?

— Pentru că, îi spun eu, tu nici măcar n-ai fost aici, își șterge lacrimile cu dosul palmei.

— Despre ce vorbești acolo?

Draga mea Cece, te rog să mă ierți pentru ce urmează să fac.

— Tu o să pleci. Eu voi spune poliției că am fost aici toată săptămâna. O să le spun că ți-am dat niște zile libere.

— Dar…

— E singura cale, îi spun cu asprime. Eu am o șansă. Tu n-ai niciuna. Eu… eu am fost deja spitalizată pentru probleme mintale. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla…

Trag adânc aer în piept.

— Este să mă întorc în spitalul de boli nervoase.

Millie se încruntă și nasul i se face rozaliu.

— Tu mi-ai lăsat acolo spray-ul cu piper, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

— Ai sperat să-l omor.

Încuviințez iar.

— Dar de ce nu l-ai omorât tu singură?

Aș vrea să existe un răspuns simplu la întrebarea asta. Mi-a fost teamă că voi fi prinsă. Mi-a fost teamă că voi merge la pușcărie. Mi-a fost teamă de ce va face fiica mea fără mine.

Dar lucrul de care îmi dau acum seama cu adevărat este că pur și simplu *nu am putut.* Nu stătea în firea mea să-i iau viața. Și am făcut ceva îngrozitor: am păcălit-o pe Millie să-l ucidă.

Ceea ce a și făcut.

Iar acum și-ar putea petrece tot restul vieții plătind pentru asta, dacă nu fac ceva ca s-o ajut.

— Te rog, pleacă de aici cât mai poți, Millie.

Lacrimile îmi umplu ochii.

— Du-te. Înainte să mă răzgândesc.

Nu trebuie să-i spun de două ori. Se ridică în picioare și se grăbește să iasă din cameră. Zgomotul pașilor ei se stinge pe scări în jos. Apoi ușa de la intrare se trântește și rămân singură în casă – doar eu și Andy, care se holbează la tavan cu găvanele lui de mort. S-a terminat. S-a terminat de-a binelea. Și nu a mai rămas de făcut decât un singur lucru.

Ridic telefonul și sun la poliție.

ȘAIZECI

NINA

Dacă mai ies din casa asta, o să ies încătușată. Nu văd altă cale.

Rămân pe canapeaua de piele, cu genunchii strânși, întrebându-mă dacă va fi ultima oară când stau aici, în timp ce aștept ca detectivul că coboare scările. Apuc impulsiv poșeta care stă pe măsuța de cafea. Probabil că ar trebui să stau pur și simplu aici, liniștită, ca o suspectă cumsecade, dar nu mă pot abține. Scot telefonul și accesez lista de apeluri recente. Selectez primul număr din listă.

— Nina? Ce se întâmplă? aud vocea plină de îngrijorare a lui Enzo. Ce se petrece acolo?

— Poliția e încă aici, mă înec eu. Eu… nu arată deloc bine. Pentru mine. Ei cred…

Nu vreau să spun cuvintele cu voce tare. Ei cred că l-am ucis pe Andy. Că nu l-am ucis în mod direct. Ci a murit de deshidratare. Dar consideră că eu sunt responsabilă.

Aș putea pune capăt aici. Le-aș putea spune despre Millie. Dar n-o s-o fac.

— O să depun mărturie pentru tine, spune el. Despre ce ți-a făcut. Că te-am văzut încuiată acolo.

Vorbește serios. Ar face orice ca să mă ajute. Dar cât ar putea să însemne mărturia asta venită din partea unui bărbat care va fi înfățișat, aproape sigur, drept amantul meu secret? Și nici măcar nu pot nega asta. M-am culcat cu Enzo.

— Cece este bine? îl întreb.

— E bine.

Închid ochii, încercând să-mi stabilizez respirația.

— Se uită la televizor?

— La televizor? Nu, nu, nu. O învăț italiana. E talentată, îi vine natural.

În ciuda situației, îmi vine să râd. Chiar dacă anemic.

— Pot să mi-o dai la telefon?

Urmează o pauză și o aud pe Cece la capătul celălalt.

— Ciao, mama!

Înghit în sec.

— Bună, scumpo. Ce faci?

— *Bene.* Când vii să mă iei?

— Curând, o mint eu. Tu învață bine italiană și o să vin și eu cât de repede pot.

Trag aer în piept.

— Te... te iubesc.

— Și eu te iubesc, mamă!

Detectivul Connors coboară scările, iar pașii lui sună ca niște focuri de armă. Îndes telefonul la loc în geanta pe care o așez iar pe măsuța de cafea. Se pare că s-a uitat mai atent la cadavrul lui Andy. Și sunt sigură că are o nouă serie de întrebări. Văd asta pe chipul lui, când se așază iar vizavi de mine.

— Așadar, spune el. Știți ceva despre vânătăile de pe corpul soțului dumneavoastră?

— Vânătăi? întreb eu, cu adevărat confuză.

Știu despre dinții scoși, dar n-am presat-o pe Millie să-mi dea și alte detalii despre ce s-a întâmplat în mansardă.

— Are niște vânătăi urâte pe tot abdomenul inferior, spune Connors. Și peste tot în zona... genitală. Are organele genitale aproape negre.

— Oh...

— Cum credeți că și le-a făcut?

Ridic sprâncenele.

— Credeți că l-am bătut eu?

Ideea este rizibilă. Andy era considerabil mai înalt decât mine și avea mușchi puternici. Eu nu am.

— Habar n-am ce s-a întâmplat acolo.

Privirile ni se întâlnesc și mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit în altă parte.

— Povestea dumneavoastră este că soțul trebuie să se fi încuiat accidental în mansardă și că, într-un fel sau altul, dumneavoastră nu v-ați dat seama că lipsește. E corect?

— Am crezut că este în vreo călătorie de afaceri, spun eu. De obicei ia un taxi spre aeroport.

— Și nu au existat mesaje sau convorbiri între el și dumneavoastră în tot acest timp, dar asta nu v-a îngrijorat, subliniază el. Mai mult, în conversațiile cu părinții lui, pare că v-a cerut să vă mutați, în urmă cu o săptămână.

Nu pot să neg partea asta.

— Da, așa este. De aceea nici nu vorbeam.

— Și ce știți despre această Wilhelmina Calloway?

Scoate din buzunar un carnețel și își consultă notițele.

— Lucra pentru dumneavoastră, nu-i așa?

Ridic un umăr.

— I-am dat o săptămână liberă. Fiica mea era în tabără, așa că mi s-a părut că nu avem nevoie de ea. N-am văzut-o toată săptămâna.

Sunt sigură că vor încerca s-o contacteze pe Millie, dar fac tot ce pot s-o țin departe de lista suspecților. Măcar atât, după tot ce i-am făcut.

— Deci îmi spuneți că un bărbat în toată firea a reușit să se încuie singur într-o cameră din mansardă – fără să aibă telefonul cu el – chiar dacă acea cameră se închide numai pe dinafară?

Sprâncenele lui Connors s-au ridicat până aproape de linia părului.

— Și că, în timp ce se afla în încăperea respectivă, a decis dintr-odată să-și scoată patru dinți?

Când o spune în felul ăsta…

— Doamnă Winchester, reia detectivul. Chiar credeți că soțul dumneavoastră a fost genul de persoană care să facă așa ceva?

Mă sprijin de spătarul canapelei, încercând să nu las să se vadă în ce hal tremur din tot corpul.

— Poate. Dumneavoastră nu l-ați cunoscut.

— De fapt, spune el, nu e chiar așa.

Îi arunc o privire severă.

— Poftim?

Oh, Doamne. Mergem din rău în mai rău. Detectivul ăsta cu părul înspicat are exact vârsta potrivită ca să fie unul dintre amicii de golf ai tatălui lui Andy. Sau vreun alt beneficiar al uimitoarei generozități a familiei. Încep să mă furnice încheieturile, în anticiparea cătușelor care se închid cu un pocnet în jurul lor.

— Eu nu l-am cunoscut niciodată personal, a spus Connors. Dar fiica mea, da.

— Fiica… dumneavoastră?

Dă din cap.

— O cheamă Kathleen Connors. Lumea e mică – ea și soțul dumneavoastră au fost logodiți acum multă vreme.

Clipesc către el. Kathleen. Logodnica de care s-a despărțit Andy înainte ca noi doi să fim împreună. Cea pe care am

încercat s-o găsesc de atâtea ori, dar n-am reușit să-i dau de urmă. Kathleen este fiica acestui om. Dar ce să însemne asta?

Coboară vocea cu câteva tonuri, până când sunt nevoită să mă concentrez zdravăn ca să-l aud.

— Despărțirea a fost dură pentru ea. N-a vrut să vorbească despre asta. Nici acum nu vrea. Imediat după aceea s-a mutat foarte departe și chiar și-a schimbat numele. De atunci nu s-a mai întâlnit cu niciun bărbat.

Inima mi-o ia la goană.

— Oh. Eu…

— M-am întrebat întotdeauna ce i-a făcut mai exact Andrew Winchester fiicei mele.

A strâns buzele până când acestea s-au transformat într-o linie dreaptă.

— Așa că, atunci când am fost transferat aici în urmă cu un an și am început să întreb în stânga și în dreapta, mi s-a părut interesant când am aflat că ați reclamat că v-a încuiat în mansardă, dar nimeni n-a putut să verifice dacă povestea era sau nu adevărată. Deși, ca să o spunem pe-aia dreaptă, părea că nimeni nici nu s-a străduit prea tare să verifice. Winchesterii aveau o grămadă de legături pe-aici înainte să se mute în Florida, inclusiv cu unii polițiști.

Face o pauză.

— Dar nu și cu mine.

Mi s-a uscat gura atât de tare, încât nu pot scoate o vorbă. Doar mă holbez la el, cu gura căscată.

— Dacă mă întrebați pe mine, continuă Connors, mansarda aia e un adevărat pericol. Se pare că te poți bloca mult prea ușor înăuntru.

Se lasă iar pe spate, cu vocea la volum normal.

— E mare păcat că s-a întâmplat una ca asta cu soțul dumneavoastră. Sunt sigur că și amicul meu de la biroul legistului va fi de acord. O să fie o poveste din care o să avem cu toții de învățat, nu-i așa?

— Da, reușesc eu să spun într-un final. O poveste din care să avem de învățat.

Detectivul Connors mă privește lung pentru ultima dată. Apoi urcă iar, ca să se alăture colegilor lui. Și atunci îmi dau seama de ceva incredibil.

Până la urmă, o să plec de-aici fără cătușe.

ȘAIZECI ȘI UNU

NINA

Nu m-am gândit niciodată că o să particip la priveghiul lui Andy.

Din toate modurile în care mă gândeam că s-ar putea sfârși, n-am crezut niciodată cu adevărat că, la final, Andy va fi mort. În inima mea, știam că n-am îndrăzneala să-l ucid și, chiar dacă aș fi încercat, părea nemuritor. Semăna cu unul dintre oamenii aceia care pur și simplu nu mor niciodată. Chiar și acum, când mă uit la chipul lui arătos ivindu-se din sicriul de arțar lăsat deschis, la buzele lui strânse bine, ca să ascundă cei patru dinți lipsă pe care Millie l-a obligat să și-i smulgă din gingie, sunt sigură că o să deschidă brusc ochii și o să învie pentru o ultimă sperietură.

Chiar ai crezut că am murit? Ei, surpriză, n-am murit! Treci sus, în mansardă, Nina.

Nu. N-o să trec. N-o să mai trec niciodată.

Niciodată.

— Nina.

Simt cum o mână mi se așază pe umăr.

— Ce mai faci?

Ridic ochii. Este Suzanne. Fosta mea cea mai bună prietenă. Femeia care m-a livrat pe tavă direct lui Andy, când i-am povestit ce monstru este.

— Rezist cum pot, îi spun.

Strâng șervețelele în mâna dreaptă, mai mult de spectacol.

N-am stors decât o lacrimă toată ziulica, și aceea când am văzut-o pe Cecelia îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră, pe care i-am cumpărat-o pentru înmormântare. Stă lângă mine, îmbrăcată în aceeași rochiță, cu părul ei blond răvășit. Andy ar urî chestia asta.

— A fost așa un șoc.

Suzanne îmi ia mâna într-a ei și am nevoie de o mare stăpânire ca să nu mi-o trag.

— Un accident atât de îngrozitor.

În ochii ei se văd compasiunea și mila. Se bucură că este vorba despre soțul meu și nu al ei. *Biata Nina, ce ghinion a avut.* Habar n-are ea.

— Îngrozitor, murmur eu.

Suzanne îi aruncă lui Andy o ultimă privire și apoi își vede de drum. Departe de sicriu, către viața ei. Bănuiesc că funeraliile de mâine ar putea fi una dintre ultimele dăți când o mai văd. Și asta nu mă întristează câtuși de puțin.

Mă uit în jos spre pantofii mei simpli, cu toc mic, savurând liniștea din sala priveghiului. Detest să vorbesc cu cei îndoliați, le accept compasiunea, pretind că sunt devastată de moartea acestui monstru. Abia aștept să se termine totul, ca să pot să-mi văd de viață. Mâine va fi ultima dată când va trebui să fac pe văduva tristă.

Ridic privirea la auzul unor pași dinspre ușă. Enzo aruncă o umbră lungă peste prag și pașii lui sună ca niște focuri de armă în tăcuta capelă funerară. Poartă costum negru și, oricât de chipeș era când lucra în grădina mea, arată de o sută de ori mai bine îmbrăcat în costum. Ochii lui negri și umezi îi întâlnesc pe ai mei.

— Îmi pare atât de rău, spune el încetișor. Nu pot.

Mi se rupe inima. Nu-mi spune că-i pare rău pentru Andy. Niciunuia dintre noi nu-i pare rău pentru el. Îmi spune că-i pare rău pentru că ieri l-am întrebat dacă ar vrea să vină cu mine când se va fi terminat totul, să trăim în cealaltă parte a continentului, pe coasta de vest – departe de locul ăsta. Nu m-am așteptat deloc să accepte, însă tot mă întristează că-mi refuză oferta. Omul ăsta m-a ajutat să-mi salvez viața – este eroul meu. El și Millie.

— O să ai parte de un nou început, spune el, cu o cută mică între sprâncene. E mai bine așa.

— Da, îi răspund.

Are dreptate. Între noi sunt prea multe amintiri teribile. Un nou început ar fi mai bun. Dar asta nu înseamnă că n-o să-mi fie dor de el. Și n-o să uit niciodată, în veci, ce a făcut pentru mine.

— Ai grijă de Millie, OK? îl îndemn.

Dă din cap.

— Așa o să fac. Promit.

Se întinde spre mine și-mi atinge mâna pentru ultima dată. La fel ca pe Suzanne, probabil că nici pe el n-o să-l mai văd

vreodată. Am scos deja la vânzare casa pe care o împărțeam cu Andy. Cece și cu mine stăm la hotel, pentru că nici nu mai suport să mă întorc în locul acela. Sunt cam optzeci la sută sigură că fosta noastră casă este bântuită.

Mă uit spre Cecelia, care se foiește în scaun alături de mine. Noaptea trecută am dormit la hotel, împărțind un pat uriaș, cu trupușorul ei slab lipit de trupul meu. Aș fi putut cere un pat în plus, dar a vrut să fie cât mai aproape de mine. Încă nu înțelege ce s-a întâmplat cu bărbatul căruia îi spunea tată și nici n-a întrebat. E pur și simplu ușurată că s-a dus.

— Enzo, vrei, te rog, s-o iei pe Cece? E de multă vreme aici și probabil că i s-a făcut foame. Poate o duci să mănânce ceva.

Enzo dă din cap și îi întinde o mână Ceceliei.

— Haide, Cece. O să luăm crochete de pui și milkshake-uri.

Cecelia sare pe loc de pe scaunul ei – nu trebuie să o roage de două ori. A fost cuminte și a stat cu mine aici, dar este încă mică. Trebuie să mă descurc singură, fără ea.

La câteva minute după ce Enzo pleacă cu Cece, ușile capelei de deschid încă o dată. Când văd cine stă în prag, fac din reflex un pas înapoi.

Sunt Winchesterii.

Îmi țin respirația cât Evelyn și Robert Winchester intră în sală. Este pentru prima oară când ne vedem de la moartea lui Andy, însă știam că va veni și acest moment. S-au întors din Florida în urmă cu câteva săptămâni, pentru perioada de vară, dar Evelyn n-a trecut pe la mine de atunci. Am vorbit o singură dată, când m-a sunat ca să mă întrebe dacă am nevoie de ajutor pentru organizarea înmormântării. I-am spus că n-am nevoie.

Ca să spunem adevărul, nu eram deloc încântată să-i vorbesc știind că sunt responsabilă de moartea unicului ei fiu.

Detectivul Connors s-a ținut de toate promisiunile. Moartea lui Andy a fost calificată drept un accident și n-am fost cercetate nici eu, nici Millie. Povestea a fost că Andy s-a încuiat accidental în mansardă cât eu nu am fost acasă și a murit de deshidratare. Totuși, nimic care să explice vânătăile și dinții scoși. Detectivul Connors o avea el prieteni la biroul legistului, dar familia Winchester este una dintre cele mai puternice și influente din stat.

Oare știu? Oare au vreo idee că eu sunt de vină pentru moartea lui?

Evelyn și Robert traversează sala în direcția sicriului. Abia dacă-l recunosc pe Robert, chipeș ca fiul lui și îmbrăcat azi într-un costum negru. Și Evelyn este tot în doliu, care contrastează strident cu părul ei alb și cu pantofii tot albi. Robert are ochii umflați, dar Evelyn arată impecabil, de parcă tocmai s-a întors de la un tratament la spa.

Când se apropie de mine, las ochii în jos. Nu ridic privirea decât când îl aud pe Robert dregându-și vocea.

— Nina, spune el cu o voce gravă, gâjâită. Înghit în sec.

— Robert…

— Nina, își drege el vocea din nou. Vreau să știi…

Știm că tu ne-ai ucis fiul. Știm ce ai făcut, Nina. Și n-o să ne găsim liniștea până când n-o să-ți petreci restul vieții putrezind în închisoare.

— Vreau să știi că Evelyn și cu mine o să fim mereu aici, dacă vei avea nevoie. Știm că ești singură și orice ți-ar trebui – pentru tine sau pentru Cecelia – nu trebuie decât să ceri.

— Îți mulțumesc, Robert.

Mi se umezesc un pic ochii. Robert a fost întotdeauna destul de amabil, chiar dacă nu cel mai grozav bunic din lume. Din ce mi-a povestit Andy despre el, n-a fost prea mult în preajmă nici în copilăria lui. Era mai mult pe la serviciu, în timp ce Evelyn s-a ocupat de creșterea lui.

— Apreciez asta.

Robert întinde mâna și atinge blând umărul fiului său. Mă întreb dacă a avut vreo idee despre ce monstru era Andy. Trebuie să fi știut ceva. Sau poate că Andy se pricepea foarte bine să ascundă lucrul ăsta. La urma urmelor, nici eu n-am știut nimic până când nu mi-am rupt unghiile scrijelind în lemnul ușii de la mansardă.

Robert își pune palma peste gură. Clatină din cap și bâiguie un „Scuză-mă” către nevastă-sa, apoi iese în fugă din încăpere. Lăsându-mă singură cu Evelyn.

Din toți cei cu care n-aș fi vrut să rămân singură astăzi, Evelyn este în capul listei. Nu e proastă. Trebuie să fi știut problemele din căsnicia noastră. La fel ca Robert, poate că nu bănuia chiar ce-mi face Andy, dar trebuie să fi simțit fricțiunile dintre noi.

Trebuie să fi simțit ce sentimente aveam cu adevărat pentru el.

— Nina, spune ea sec.

— Evelyn.

Coboară privirea spre chipul lui Andy. Încerc să-i citesc expresia de pe față, dar este dificil. Nu știu dacă e din cauza botoxului sau mereu a arătat așa.

— Știi, începe ea, am vorbit despre Andy cu un prieten vechi de la secția de poliție.

Simt cum mi se strânge stomacul. Potrivit detectivului Connors, cazul e închis. Andy m-a tachinat întotdeauna în legătură cu o presupusă scrisoare către poliție, care va fi trimisă în cazul morții lui, dar care n-a apărut defel. Nu mi-am dat seama dacă asta s-a întâmplat fiindcă scrisoarea aia n-a existat niciodată sau pentru că detectivul a făcut-o pierdută.

— Oh? este tot ce reușesc să spun.

— Da, murmură ea. Mi-au spus cum arăta când l-au găsit.

Mă străpunge cu ochii ei sfredelitori.

— Mi-au spus despre dinții scoși.

Oh, Doamne. Știe.

Categoric știe. Oricine cunoaște starea lui Andy când a fost găsit de poliție își dă seama de faptul că moartea nu a fost accidentală. Nimeni nu-și scoate dinții cu un patent. Nu de bunăvoie.

S-a terminat. Când o să plec de la capelă, probabil că poliția o să mă aștepte acasă. O să-mi prindă cătușele pe încheieturile mâinilor și o să-mi citească drepturile. Și o să-mi petrec tot restul vieții în închisoare.

Totuși, n-o să-i spun nimic despre Millie. Nu merită să fie târâtă și ea în asta. Mi-a dat o șansă de a fi liberă. N-o s-o bag în așa ceva.

— Evelyn, mă înec eu. Eu… eu nu…

Ochii ei se îndreaptă iar spre chipul fiului său, spre genele lui lungi, închise pentru totdeauna. Strânge buzele.

— I-am spus întotdeauna, continuă ea, cât de importantă este igiena dentară. I-am spus că trebuie să se spele pe dinți în fiecare seară fiindcă, dacă n-o face, o să existe o pedeapsă. Există mereu o pedeapsă când încâlci regulile.

Poftim? Ce spune acolo?

— Evelyn…

— Dacă nu-ți pasă de dinții tăi, continuă ea, atunci pierzi privilegiul de *a avea* dinți.

— Evelyn?

— Andy știa asta. Știa că este regula mea.

Ridică privirea.

— Când i-am scos unul dintre dinții de lapte cu patentul, am crezut că a înțeles.

Mă holbez la ea, prea înfricoșată ca să scot vreun cuvânt. Prea înfricoșată de următoarele cuvinte care îi vor ieși pe gură. Când, în sfârșit, le rostește, simt că mi se taie răsuflarea:

— E așa mare păcat, spune ea, că nu a vrut să înțeleagă. Mă bucur că ți-ai făcut curaj și i-ai dat o lecție.

Rămân cu gura căscată, în timp ce Evelyn îi îndreaptă pentru ultima oară fiului ei gulerul alb al cămășii. Apoi iese din capelă, lăsându-mă în urmă.

EPILOG

MILLIE

— Vorbește-mi despre tine, Millie.

Mă aplec ușor peste blatul de marmură al bucătăriei, stând față în față cu Lisa Killeffer. Lisa însăși este impecabilă în dimineața asta, cu părul ei negru și strălucitor prins la spate într-un nod franțuzesc, foarte elaborat, cu bluza ei cu mânecă scurtă, de culoare crem, prinsă cu nasturi, strălucind sub luminatoarele din ceea ce pare a fi o bucătărie renovată recent.

Dacă primesc jobul ăsta, va fi primul după aproape un an. Am mai avut câteva slujbe ciudate ici și colo, de când cu cele întâmplate la reședința Winchester, dar am trăit dintr-un depozit conținând salariul pe un an, virat de Nina în contul meu din bancă la scurt timp după ce moartea lui Andrew a fost clasată drept accidentală.

Tot nu înțeleg cum a reușit să se descurce cu asta.

— Păi… încep eu. Am crescut în Brooklyn. Am avut o grămadă de joburi ca menajeră, așa cum puteți vedea din CV-ul meu. Și îmi plac la nebunie copiii.

— Minunat!

Buzele Lisei se întind într-un zâmbet larg. Entuziasmul ei m-a luat prin surprindere încă din clipa în care am pășit înăuntru, având în vedere că trebuie să fi avut zeci de candidate care s-au prezentat pentru acest post de menajeră. Eu nici măcar n-am candidat. Lisa a fost cea care m-a contactat pe un website unde mi-am prezentat serviciile de menaj și supraveghere a copiilor.

Salariul este foarte bun, ceea ce nu mă surprinde, pentru că această casă duhnește a bogăție. Bucătăria dă pe-afară de electrocasnice de cea mai nouă generație și sunt destul de sigură că au un cuptor care poate să coacă de unul singur cina de la zero, fără nici cea mai mică intervenție. Chiar îmi doresc jobul ăsta și încerc să par încrezătoare. Încerc să mă gândesc la mesajul pe care l-am primit de la Enzo în această dimineață:

Succes, Millie. Amintește-ți că sunt norocoși să te aibă.

Și, în continuare:

Ne vedem diseară, după ce capeți jobul.

— Ce căutați, mai exact? o întreb eu.

— Oh, serviciile obișnuite.

Lisa se apleacă și ea peste blatul de la bucătărie până ajunge în dreptul meu și se trage de gulerul de la bluză.

— Cineva care să țină casa curată. Să spele rufele. Să mai gătească din când în când câte ceva.

— Pot face asta, îi spun eu.

Situația nu mi s-a schimbat prea mult față de acum un an, totuși. Am în continuare probleme dacă îmi verifică cineva trecutul. Cazierul meu n-o să se prescrie niciodată.

Mâinile Lisei se îndreaptă absente spre suportul de cuțite de pe blat. Degetele ei se joacă cu mânerul unuia dintre ele și îl ridică îndeajuns încât lama să lucească în luminile de deasupra capului. Mă mut de pe un picior pe altul, simțindu-mă brusc incomod. În cele din urmă, îmi spune:

— Nina Winchester te-a recomandat cu multă căldură.

Rămân cu gura căscată. Ăsta e ultimul lucru pe care mă așteptam să mi-l spună. N-am mai auzit de mult de Nina. S-a mutat în California cu Cecelia la scurt timp după ce a închis conturile cu moartea lui Andrew. Nu este prezentă pe rețelele sociale, dar cu câteva luni în urmă mi-a trimis o poză cu ea și Cecelia pe plajă, arătând bronzate și fericite, alături de câteva cuvinte:

Îți mulțumesc pentru asta.

Așadar, presupun că un alt fel al ei de a-mi mulțumi este să mă recomande pentru joburi de menajeră. Categoric mă simt mai optimistă că voi fi angajată de Lisa.

— Sunt foarte bucuroasă să aud, îi răspund eu. Nina a fost… a fost grozav să lucrez pentru ea.

Lisa încuviințează din cap, iar degetele ei se joacă în continuare cu mânerul cuțitului.

— Sunt de acord. Și *ea* este grozavă.

Îmi zâmbește din nou, dar pe chip i se citește ceva nelalocul lui. Cu mâna rămasă liberă se trage iar de gulerul bluzei și, când materialul se îndoaie, o văd.

O vânătaie violet închis în partea superioară a brațului.

Urme de degete.

Mă uit peste umărul ei, spre frigider. Pe ușă e un magnet înfățișând-o pe Lisa alături de un bărbat înalt și îndesat, ai cărui ochi sunt înțepeniți în obiectiv. Îmi imaginez degetele acelui bărbat încleștate pe brațul slab al Lisei, săpând în carnea ei suficient de tare încât să lase urmele alea violet închis.

Inima îmi bate destul de puternic încât să mă simt ametită. Și acum, într-un final, înțeleg. Înțeleg de ce m-a recomandat Nina atât de călduros acestei femei. Ea mă cunoaște. Poate chiar mai bine decât mă cunosc eu.

— Deci – Lisa strecoară cuțitul la loc în suportul lui de lemn, apoi se îndreaptă de spate, privindu-mă cu ochii ei albaștri, mari și temători – crezi că poți să mă ajuți, Millie?

— Da, îi răspund. Cred că pot.

SCRISOARE DE LA FREIDA

Dragi cititori,

Aș vrea să vă mulțumesc din suflet că ați ales să citiți *Menajera.* Dacă v-a plăcut și vreți să fiți la curent cu ce mai public, accesați link-ul de mai jos și înscrieți-vă. Adresa voastră nu va fi dezvăluită nimănui și vă puteți retrage oricând:

www.bookouture.com/freida-mcfadden

Sper că v-a plăcut *Menajera* și, în acest caz, v-aș fi recunoscătoare dacă ați scrie o impresie. Mi-ar plăcea mult să aud ce credeți și este foarte important să-i ajutați și pe cititorii mai noi să-mi descopere cărțile.

Îmi face multă plăcere să primesc vești de la voi! Trimiteți-mi un e-mail la fizzziatrist@gmail.com. Și să nu fiți șocați când o să vă răspund!

De asemenea, putem intra în legătură pe pagina mea de Facebook.

Accesați și site-ul meu, www.freidamcfadden.com.

Pentru mai multe informații despre cărțile mele, vă invit să mă urmăriți pe Amazon! De asemenea, mă puteți urmări și pe Bookbub!

Mulțumesc!

Freida

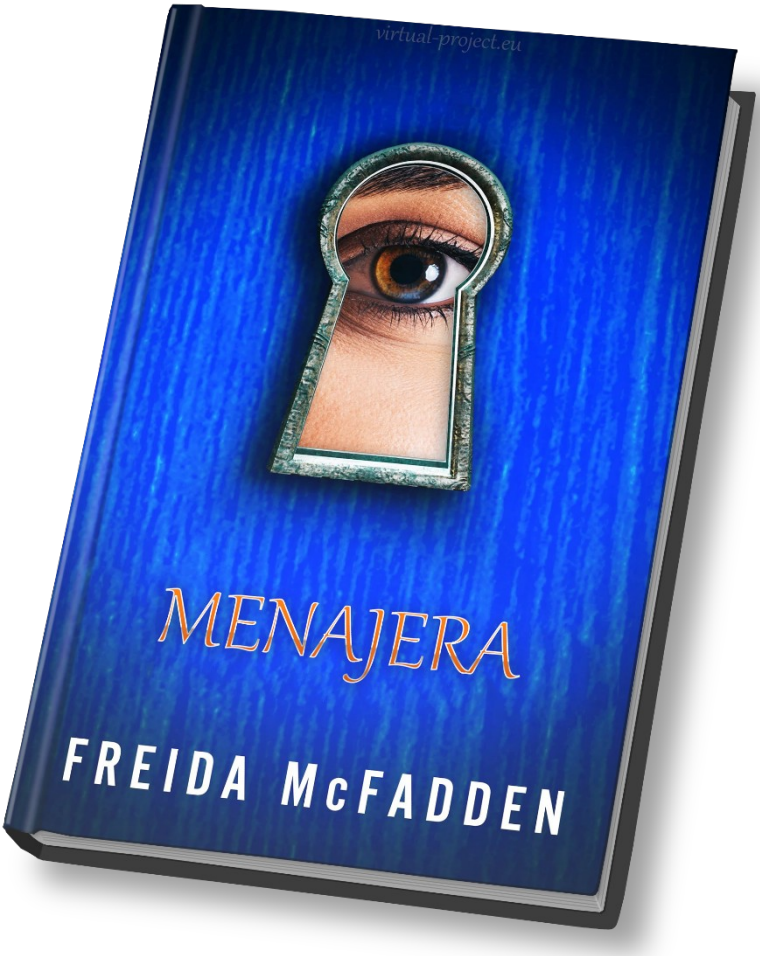

virtual-project.eu